

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Eggers, Olga.

Venedigs Datter Catarina Cornaro : historisk
Roman fra det femtende Aarhundrede.

[2. Oplag].

København : Dansk literært Forlag, 1918

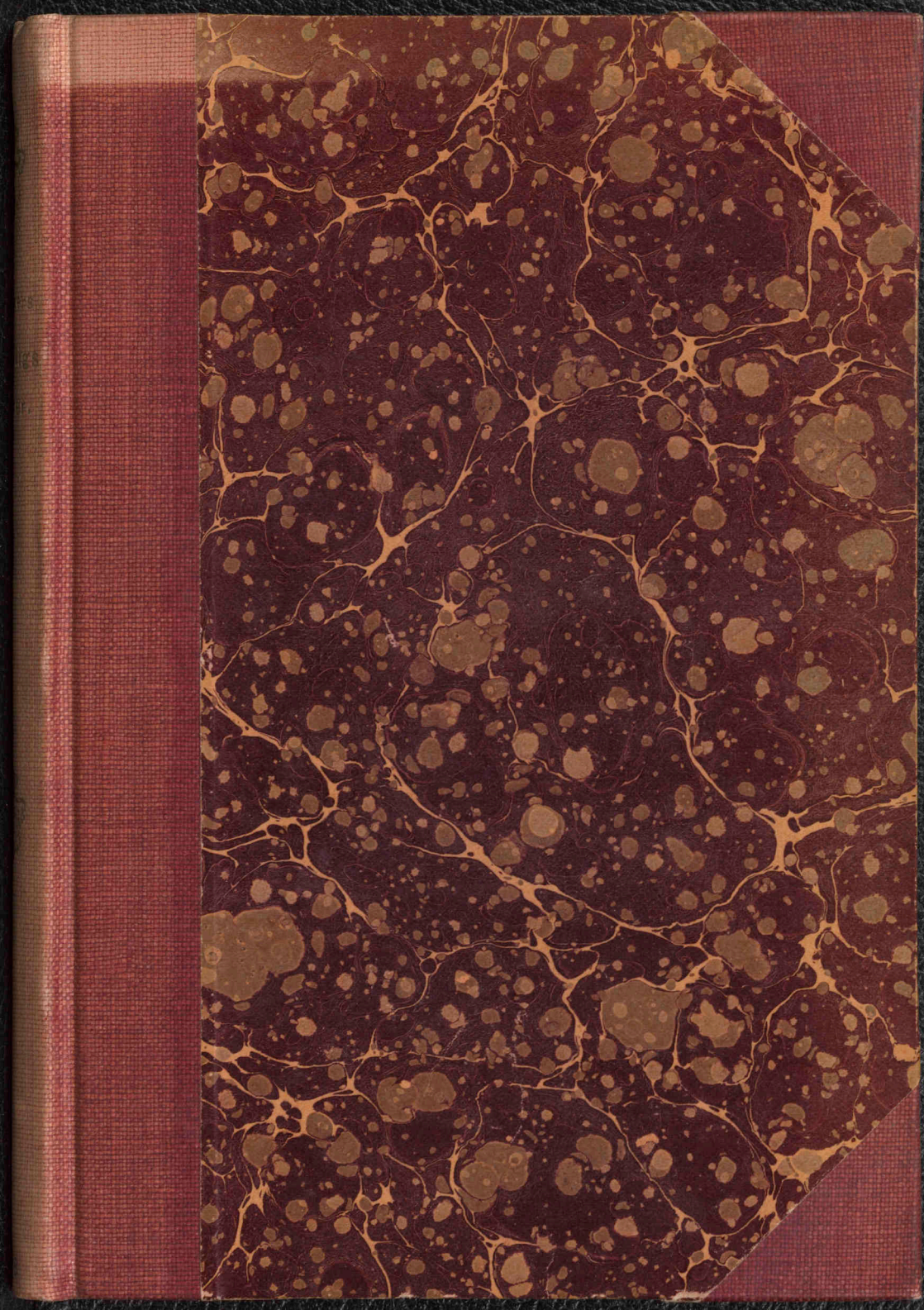
200 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

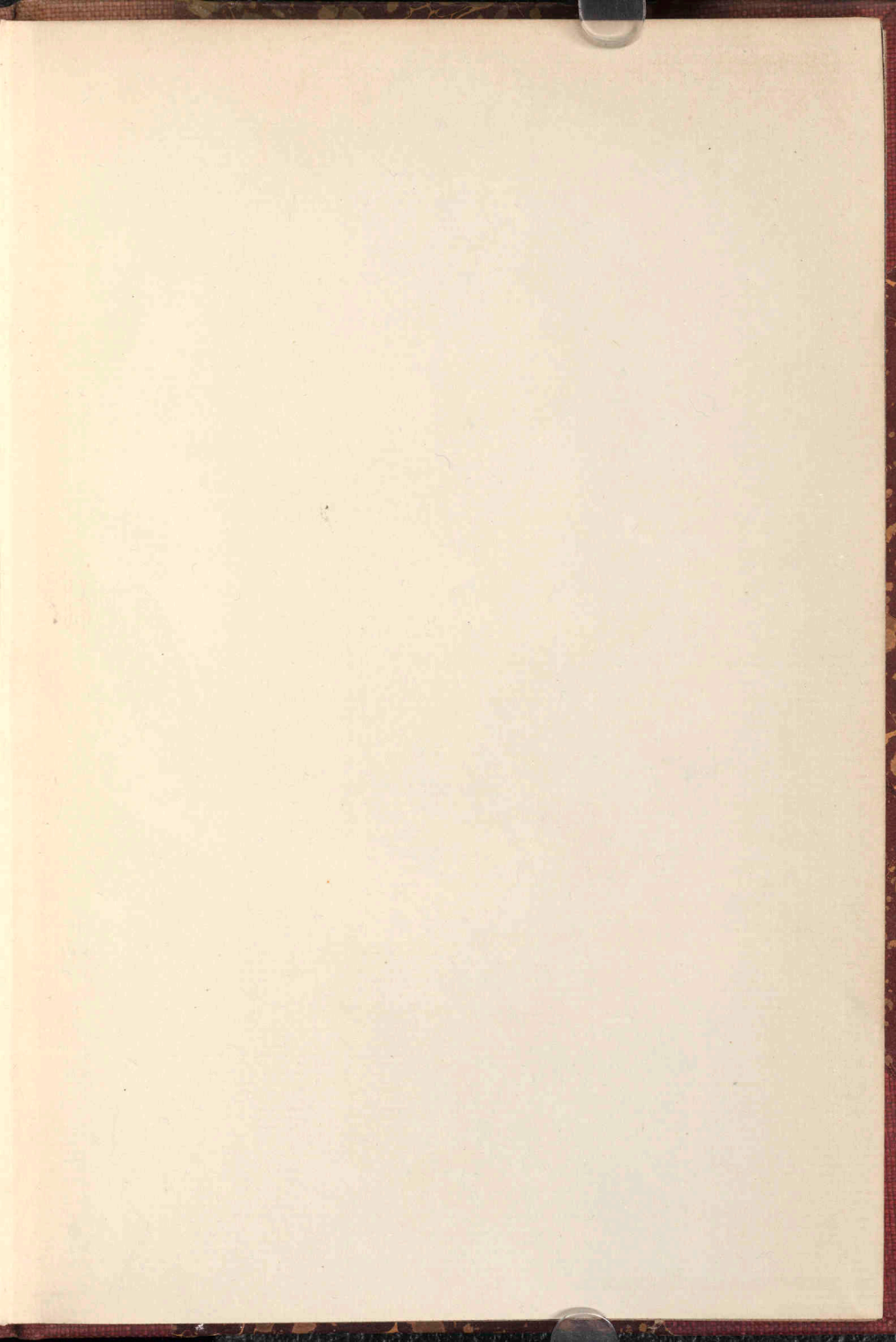
57, - 121

Det Kgl. Bibliotek

130025468016

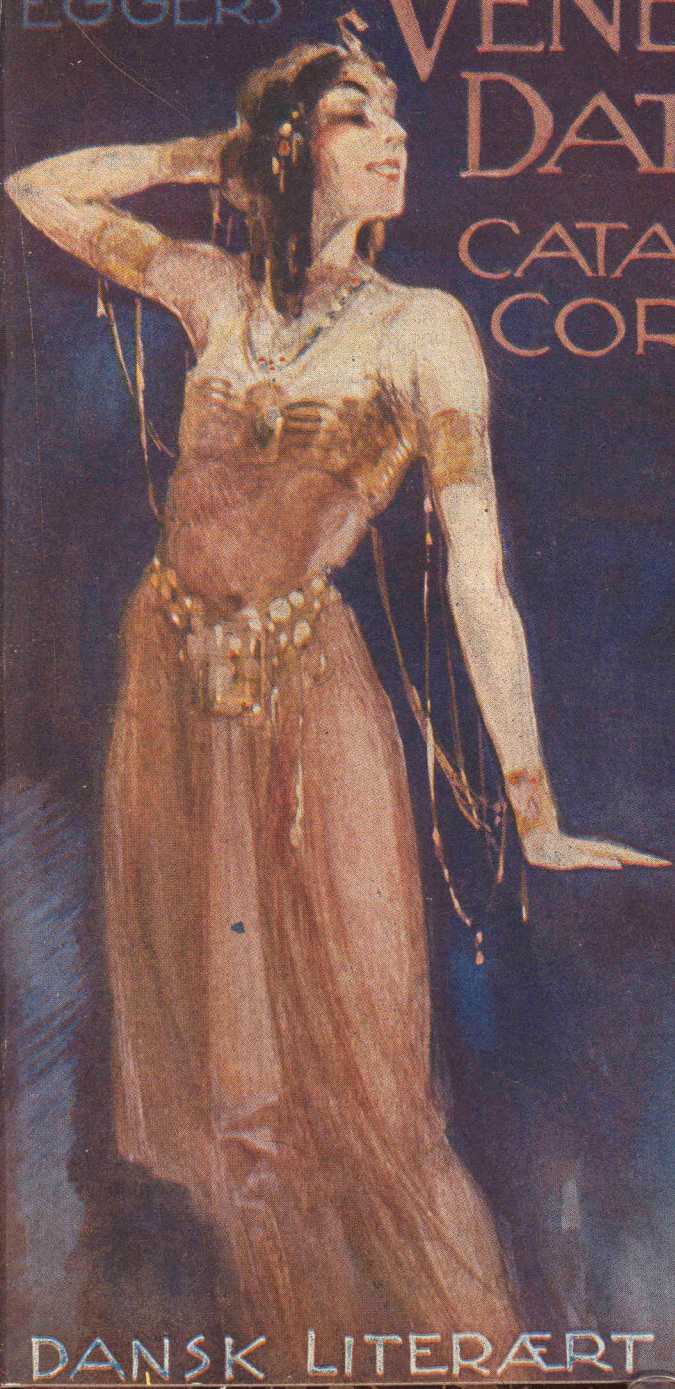

OLGA
EGGERS

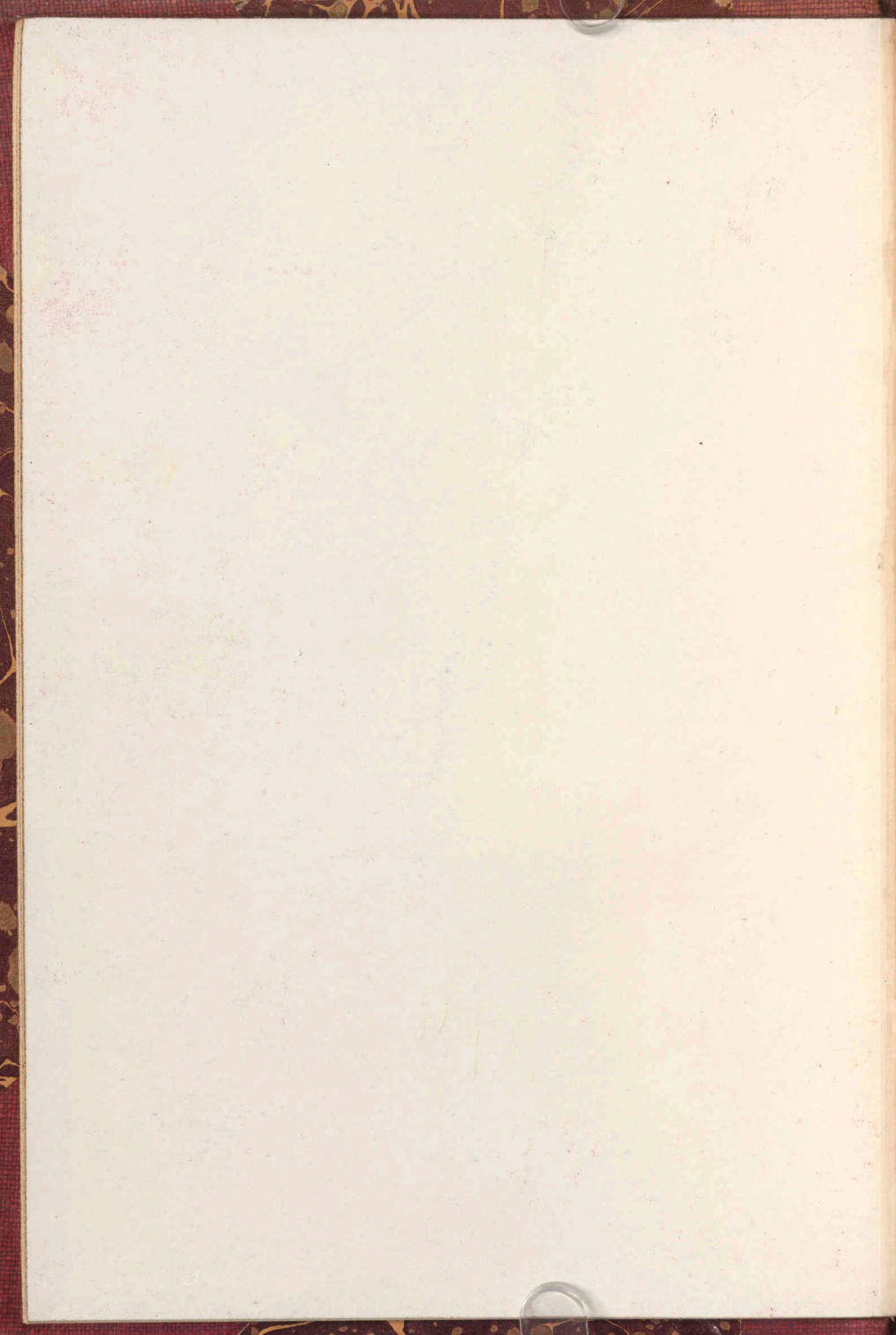
VENEDIGS DATTER

CATARINA
CORNARO

Setoff.

DANSK LITERÆRT FORLAG

VENEDIGS DATTER
CATARINA CORNARO

1919. Linsz

OMSLAGSTEGNING AF SEETOFT
— AL RET FORBEHOLDES —

1STE OPLAG
1250 EKSPL.
2^{DET} OPLAG
5000 EKSPL.

OLGA EGGERS

VENEDIGS DATTER

CATARINA CORNARO

HISTORISK ROMAN FRA DET FEMTENDE
AARHUNDREDE

KØBENHAVN
DANSK LITTERÆRT FORLAG

1918

Chr. Cato, Kbhvn.

1. KAPITEL.

DEN blaa Nat gled langsomt ned over Venedig. Lagunernes Vand laa roligt og lod de silkeglatte Flader suge Aftensolens røde og gyldne Farver ned i sig, men inde i de snævre Kanaler begyndte det allerede at skumre, og Paladsernes straalende Marmorsider mistede deres Glans og graanede.

Gondoler af korte, fladbundede Baade skød frem og tilbage over den brede Canale Grande, men efterhaanden som det blaa Tusmørke blev tættere, sagtnedes Færdselen. Da Maanen som en blodrød Ballon gled op over Lidoen, var der kun enkelte Gondoler at se, thi det var ingenlunde helt ufarligt at færdes ude saa sent, og kun de, der havde en meget vigtig Sag for, eller en, der ikke taalte Solens Lys, var ude nu.

Palazzo Cornaro, der laa ved Canale Grande, havde paa sin ene Side en smal Gade, paa den anden en snæver lille Kanal, hvis Navn var Rio S. Paolo. Bagved Huset laa Haven, der paa de tre Sider var omgivet af Mure, over hvis Kant de store Oleanderbuske rakte deres Toppe.

Medens Rio S. Paolo ganske vist til den ene Side havde Afløb i Canale Grande, stod den ved den anden i Forbindelse med en smal og skummel Kanal, der igen stod i Forbindelse med flere andre snavsede og skumle Kanaler.

Det var ikke heldigt for den fremmede at vove sig ind i dette Virvar af snævre Vandveje, klodsede eller spinkle Broer, forfaldne Huse og mørke Kroge. Han gjorde bedst i at holde sig til de brede og lyse Kanaler, thi kun de meget hjemmekendte kunde hitte Vej i den fattige Del af Byen,

og heller ikke var det raadeligt at spørge sig for og saaledes røbe sin Uvidenhed.

Palazzo Cornaros Marmormur var prydet med Søjler og Figurer, og en bred Trappe førte fra dens Port ned i Canale Grandes dybe Vand.

En Sidedør stod ved en langt uanseligere Trappe i Forbindelse med Rio S. Paolo, men foran hver af dem laa en Gondol, fastgjort til de høje Pæle, der var rammede ned i Vandet, og som var malede brune med Sølvstriber i.

Himlens sidste Glans blinkede imod Gondolernes lange drageformede Stævn, og Luften var saa hed og stille, at Vandet syntes stivnet, og kun naar en Gondol gled forbi ude paa Canale Grande, forplantede Vandets Uro sig ind i den lille Kanal som en næppe mærkbar Skvulpen imod Pælene.

Paa den snævre Trappe ved Rio S. Paolo sad denne smukke Aften i Aaret 1468 en ganske ung Dame. Hun kunde vel være neppe femten Aar, men hun var fuldt udviklet og bar den fornemme Venetianerindes sædvanlige Dragt, en lang Kjole, syet ud i et, vid forneden og glat over Brystet.

Af og til bøjede hun sig fremover eller tilsiden for at kikke ned i Vandet, og disse Bevægelser viste hendes Legemes mærkelige katteagtige Smidighed.

Hendes Ansigt var skønt, smalt og regelmæssigt, det tunge, sorte Haar strøget halvt ned over Ørene, Udtrykket selvbevidst og ligegyldigt.

Hun havde siddet saaledes en halv Times Tid, da hun paa Vandets Sitren mærkede, at en Gondol kom frem fra de snævre Kanaler og gled imod hende henad Rio S. Paolo, men hun drejede ikke Hovedet, og det spottende Udtryk om Munden fæstnedes, som om hun tog en uvenlig Beslutning.

Hun rørte sig først, da Gondolen standsede lige mellem Pælene foran Trappen, og en ung og sagte Stemme hilste hende:

»Godaften, og den hellige Jomfrus Fred, Signorina!«

Da saa' hun op og løftede sine sorte Øjenbryn en Smule i Vejret.

Han, som havde roet Gondolen, var en ung Knøs, kun

et Par Aar ældre end hun selv, og tiltrods for at hendes Ansigt beholdt dets hovmodige og ligegyldige Udtryk, fik Øjnene dog en varmere Glans.

Men hvis ikke denne Knøs i Baaden kunde vække en ung Jomfrus Interesse, saa skulde man ikke tro, at nogen kunde det.

Hans Legeme var saa fuldenndt rankt og stærkt, som det stod der frit i Baaden med alle Linjer tegnede skarpt mod Aftenluften, at enhver Billedhugger maatte ønske sig en saadan Model. Paa det sorte Haar bar han en ganske lille, firkantet Hue, hans røde Benklæder var efter Tidens Mode ganske stramme, og Blusen af samme Farve var kort og løs.

De vedblev at se paa hinanden, hun fornemt, han med utilsløret Beundring i Blikket.

»Naa,« sagde den unge Pige endelig, »hvad vil du egentlig, Oletto?«

»Jeg haabede, I var her.«

»Jeg var her, fordi jeg er alene hjemme, og Luften inde i Huset er altfor trykkende. — Troede du maaske, jeg sad her for at vente paa dig?«

Knøsen saa' næsten bedende op paa det spottende Ansigt og sukkede.

»I maa ikke blive vred, Signorina — jeg har noget med til Jer.«

Barnet i den fjortenaarige Dame vaktet tillive ved hans Ord, hendes Ansigt fik et nysgerrigt og forventningsfuldt Udtryk, og uvilkaarligt strakte hun Haanden ud imod ham.

»Hvad kan du have med til mig?«

Oletto famlede med Haanden ved sin Bluse og trak en lille, omhyggeligt indsvøbt Pakke frem.

Han rakte den ud imod hende, og hun greb efter den med større Iver, end hun ønskede at vise. Skønt hun tilhørte en af Venedigs fornemste Patricierslægter, var hun bleven strengt opdraget og var endnu ikke forvænt i Retning af Smykker eller Gaver, og hun var straks sikker paa, at naar Oletto, der stod i Lære hos en af de berømteste Kunstsmedere, bragte hende en Gave, kunde baade han være bekendt at skænke hende den og hun at modtage den.

Langsomt, som om hun ønskede at forlænge den Spæn-

ding Uvisheden gav, aabnede hun den lille fint indbundne Pakke, og tog ud af den et Par Ørenringe.

Medens hun holdt dem i sin Haand som i en Skaal, stirrede hun nysgerrigt og henrykt paa dem, og hendes Overraskelse var saa stor, at hun for en Gangs Skyld glemte sin sikre Ligegyldighed og fik røde Kinder.

De var ogsaa meget skønne!

Indfattet i haandforarbejdet Guld laa to mørke og klart-røde sicilianske Koraller, slebne i en rund og aflang Form og med mange smaa Facetter paa Overfladen. Den flade Guldkant udenom var gennembrudt i Figurer og tegnet over med matte Streger.

Deres Værdi laa mere i Arbejdet og den sjældne Form end egentlig i Materialet, og paa ægte Kvindevis glædede hun sig i Øjeblikket saa meget over Gaven, at hun glemte Giveren.

Han stod stille i sin Baad og iagttog hende ængsteligt. Han havde neppe vovet at give hende dem, og hans Øjne blev fulde af Taknemlighed ved at se, hvor tilfreds hun var med dem.

Idet hun stadig kun havde Tanke for sig selv, tog hun de smaa runde romerske Perler, som hun bar i Ørene, ud, og stak de nye ind. Saa tog hun et lille Spejl, der sammen med hendes Lommetørklæde var gemt i Lommen paa det vide Overærme, op og saa' sig længe og opmærksomt i det.

I Aftenens svindende Skær lyste de røde Koraller som to mørke Draaber af Blod i de fine Øren, og gav dette Ansigt med dets fornemme Regelmæssighed noget næsten vildt.

Som om hun ubevidst følte, at disse røde Ørenringe passede med den Grusomhed, der stundom kunde dukke op i hende, smilede hun til sit eget Billede inde i Spejlet med et tilfredst, men næsten rovdyragtigt lille Smil, indtil hun endelig kom i Tanke om, at hun havde glemt at takke for Gaven, og hun lod Spejlet synke og saa' hen paa den unge Mand i Gondolen.

»Det var en smuk Gave, jeg takker dig,« sagde hun, idet hun ubevidst lagde en vis Nedladdenhed i sin Stemme.

»Og jeg takker Jer, fordi I vil modtage den, Madonna,« svarede han, idet han bøjede sig for hende med en Sydbo's Ridderlighed.

»De klæder mig, jeg vil beholde dem paa,« sagde hun muntert, for Gaven og hans aabenbare Beundring satte hende i godt Humør.

»Medens jeg smedede dem, tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde faa Mod til at give Jer dem, og da jeg roede her hen i Aften, haabede jeg, at I vilde være her. For hvis jeg ikke fik givet Jer dem i Aften, turde jeg vist aldrig.«

Hun lo lidt.

»Jeg vil bære dem, naar jeg skal være Dronning. For du véd vel, at jeg skal giftes med en Konge?«

Knøsen bøjede sit Hoved ned mod Bystet uden at svare.

»Saa rejser jeg langt bort og skal regere over Cypren,« vedblev Barnet, medens hendes Hænder skødesløst legede med de to kasserede Ørenperler i hendes Skød.

Hendes Ansigt havde et velfornøjet Udtryk, og skønt hun i sit Hjerte var baade smigret og rørt over sin unge Tilbeders Sorg, følte han det, som om hun legede med ham med akkurat ligesaa megen Ligegyldighed som med sine hvide Perler.

»Saa bliver I Dronning og kommer bort fra Venedig og glemmer — alting her,« sagde han sagte.

»Nej, nu kan jeg da i hvert Fald ikke komme afsted med at glemme dig, naar jeg har dine Ørenringe i mine Øren,« lo hun.

»Men jeg faar Jer aldrig at se.«

»Maaske kommer jeg somme Tider hjem. Eller — hør — du kunde jo komme med til Cypren som min Tjener! Det vilde min Mand, Kongen, vist ikke have noget imod, naar jeg sagde, at jeg ønskede det.«

Knøsen fik hede Kinder og hans Øjne glimtede.

»Nej, det vil jeg ikke.«

»Hvad for noget — vil du ikke?« sagde hun yderst forbavset. »Saa kan du saamænd lade være. Jeg troede, at jeg gjorde dig en Glæde.«

»Det er ikke saadan ment,« sagde han, idet han løftede Hovedet og saa' inderligt paa hende. »Jeg vil gerne tjene Jer hele mit Liv, Madonna Catarina, men jeg kan ikke rejse med Jer og Jeres Mand, Kongen, som Tjener.«

»Ja, hvad vilde du da være?«

Der blev en Pavse, hvori hun iagttog ham med Nysgerighed.

»Jeg kan slet ikke rejse med,« sagde han endelig.

Hun kendte Grunden ligesaa godt som han, men det morede hende at tvinge ham til at forklare sig.

«Hvorfor kan du ikke det?»

»Jeg kunde ikke holde det ud.«

»Aa — du skulde saamænd nok faa det godt. I mit Slot skal de allesammen faa det godt.«

»I véd meget vel, hvad jeg mener,« sagde han lavt, »jeg kunde aldrig faa det godt hos Jer, fordi jeg aldrig kan lade være at elske Jer, og I er saa meget fornemmere end jeg, at I aldrig vil se til mig. Men jeg kunde ikke være i Jeres Slot som Jeres Tjener, og se Jer hver Dag og vide, at I var gift med Kongen.«

Da han tav, sad hun lidt og saa' opmærksomt paa ham.

»Naa —,« sagde hun langsomt, »saa elsker du mig ikke.«

»Hvor kan I sige det — Donna Catarina!«

»Nej, for den, der elsker, tænker ikke paa sig selv, men paa den anden. Det siger min Skriftefader, Pater Augustinus.«

»Saa kender han maaske ikke til den Kærlighed, som —.«

»Han forstaar alt,« afbrød hun ham stolt. »Og hvis du elskede mig, saa vilde du netop være glad ved at følge med mig og være hos mig mellem alle de fremmede, jeg nu skal til, og forsvare mig, hvis der nogen Sinde skulde blive Krig.«

Oletto saa' næsten trodsigt paa hende.

»Jeg elsker Jer saa højt, som jeg kan elske et Menneske — nu! Maaske engang senere, naar jeg er bleven ældre, kan jeg elske Jer paa den Maade, I ønsker — og da — skal jeg komme til Jer!«

Hun blev, uden at vide hvorfor, smittet af den Alvor, hvormed han talte, og løftede sine forunderlige Øjne op imod ham.

»Saa vil du komme til mig,« gentog hun langsomt. »Naa ja, hvem véd — hvem véd, om der ikke engang kan komme den Lejlighed, hvor du kan hjælpe mig. Nu faar vi at se. — Skønt,« tilføjede hun muntert og lo af sin egen Alvor, »hvorledes skulde det næsten kunne gaa til, — du er kun en Lærling hos Guldsmederen Giovanni og jeg er snart en Dronning.«

Hun rystede muntert paa Hovedet, saa de lange Øren-

ringe slog ind imod hendes Hals, og bøjede sine Hænder sammen omkring sit ene Knæ.

»Kærlighed — hvorfor snakker du forresten altid om Kærlighed,« vedblev hun livligt, «det er noget, jeg ikke tror paa, for Pater Augustinus siger jo, at hvis man elsker, tænker man kun paa en anden, og jeg tænker i Reglen kun paa mig selv, og det synes jeg ogsaa, at alle andre gør. Og du, som tror, at du holder saa meget af mig, du tænker altsaa ogsaa paa dig selv mere end paa mig.»

»Jeg tror ikke, at I forstaar noget om dette, Signorina.«

»Saa det tror du ikke — tror du maaske ikke, jeg har hørt smukke Ord af andre end af dig? Han, Kongen, som skal være min Mand, kender ogsaa fine Ord, og mere end én Gang er der bleven sunget foran mit Vindue, kan du tro. Men naturligvis elsker jeg ikke selv nogen, for hvem skulde det være?«

Hun lo igen, morede sig lidt over, at hendes Ord voldte ham Smerte og fik derpaa et pludseligt Anfald af Højmodighed.

»Dig kan jeg godt lide, du er rar, og du er kønnere end de andre, og havde du ogsaa været en Konge, saa kan det godt være, at jeg havde giftet mig med dig.«

Oletto saa' hastigt op med en stærk Rødme i sine brune Kinder.

»Jeg er dog en Adelsmands Søn,« sagde han lavt.

»Ja, men du er ikke fra Venedig og du er helt fattig, og min Slægt hører til blandt de fornemste i »den gyldne Bog«,*) og vi er rige. Det er noget helt andet.«

»Ja, det er noget helt andet,« sagde Knøsen sagtmødig, men saa tilføjede han livligt: »hvis det havde været i gamle Dage, saa skulde jeg nok være kommen frem og være bleven en fornem Ridder, hvis I da havde villet vente paa mig. Men nu i vore Dage gaar det ikke saaledes til.«

De tav begge, Pigens Ansigt havde faaet et blidt Udtryk, som ellers var fremmed for det, og den unge Mand saa' længselsfuld ud for sig, som om han saa' ind i en skøn og uopnaelig Lykke.

*) Navnet paa den venetianske Adelsbog.

»Syng for mig, Oletto.«

Mørket var nu saa tæt, at han kun kunde skimte Omridsene af hendes Legeme, og hendes hvide Ansigt lyste imod ham gennem Haarets mørke Ramme.

»Syng for mig, Oletto.« gentog Pigen blidt.

Han bøjede sig ned og tog Mandolinen fra Gondolens Bund, og medens han fastgjorde den over sin Skulder, saa' han ufravendt paa det hvide, sænkede Ansigt foran ham.

Han greb let i Strengene og sang sagte, medens han improviserede baade Ordene og Melodien:

Fra Himlen skinner Stjerner
igennem Natten ud.
I Kirken skinner Perler
fra St. Marias Skrud.

Fra Himlen skinner Stjerner
som skaarne ud i Guld,
og fra Gudsmoders Hjerte
en Perle underfuld.

— — —
Lad alle Stjerner synke
ud i den største Sø,
og Glansen fra Madonnas
Guldperlehalsbaand dø.

Jeg synger for dit Vindu,
jeg synger til din Lyst, — ,
du Stjerne paa *min* Himmel,
du Perle ved *mit* Bryst.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes du bærer dig ad med at synges saaledes, naar du aldrig har lært det?« sagde Pigen noget efter. »jeg tror, at de andre, der laver Digte og Musik, de lærer det, og saa sidder de og tænker over det, men du laver det altsammen lige ud af dit Hoved.

»Det er lige saa naturligt for mig at digte og synges, som det er for Jer at være smuk,« svarede han.

Hun var altfor ung, altfor forfængelig og altfor opfyldt af Tanken paa sig selv til, at hans Beundring ikke skulde glæde hende, og bringe stærkere Glans i hendes Øjne.

»Der er nok ogsaa mange, som finder dig køn,« sagde hun i en drillende Tone, »hvad siger for Eksempel Filomena om det?«

Oletto blev pludselig alvorlig.

»Filomena er en god Pige.«

»Har jeg sagt andet? For min Skyld maa hun være saa god hun vil, den bedste Pige i Verden og den kønneste ogsaa, hvis det kan more dig.«

»I véd godt, at for mig er der kun en eneste, som er den kønneste og den bedste, og hun hedder ikke Filomena.«

»Saa hedder hun vel Beatrice eller Maria Rosa eller Donna Lunetta — du behøver vist ikke at mangle Udvalg. Naa — men nu maa jeg ind. Min Amme gaar rimeligvis i Haven og har Hjertekrampe af Skræk for, at en eller anden Ungersvend skal have bortført mig. Ha—ha — det behøver hun saamænd ikke, den gode Gamle, den, der skal ægte en Konge, lader sig ikke bortføre af en almindelig Svend, ikke engang af en Prins.«

Hun rejste sig, og de glemte, hvide Ørenperler trillede ned fra hendes Skød, uden at hun ænsede det.

Den ene sprang fra Trin til Trin og forsvandt i Kanalens mørke Vand, den anden blev liggende paa Trappen, og her fandt Olettos Haand den, da han, efter at Catarina var gaet, og Porten havde lukket sig efter hende, gik op fra sin Baad og satte sig paa det øverste Trin, hvor hun nylig havde siddet.

Han tog den op og sad længe med den i Haanden, Saa viklede han den ind i et Stykke Papir og gemte den hos sig.

Catarinas Ørenring, hendes glemte, hvide Perle, dyrebar for ham, fordi hun havde baaret den, dobbelt dyrebar, fordi det var hans Gave, som var Skyld i, at den nu var bleven forsmædet.

Da han en Time senere gik ned i sin Gondol og langsomt roede hjem, vidste han ikke, at der i den Have, som stødte op til Palazzo Cornaro, laa en sammenkrøben Skikkelse med Ansigtet gemt i Hænderne, og hvem den svindende Lyd af hans lette Aaretag beredte en ligesaa grusom Smerte som Donna Catarinas letsindigste Ord nogen Sinde havde beredt ham selv.

2. KAPITEL.

FILOMENA —«
Intet Svar.
»Filomena — kom dog med Vindrueerne, Barn!
Din Fader venter og Macaronien er færdig.«

»Ja, Mor, nu kommer jeg,« sagde en træt Stemme, og en slank, smidig, ung Pige kom langsomt hen mod Huset.

Hun bar en Kurv med Druer paa Armen, og skønt den ikke var særlig tung, syntes den dog at bøje hendes Skikkelse, der ikke saa ud til at egne sig for Arbejde.

»Du maa skynde dig,« sagde Moderen utaalmodigt, »Far vil have, at vi skal gaa i god Tid, for hele Byen vil naturligvis hen og se paa Festen, saa det bliver næsten umuligt at faa Plads. Han har bedt Oletto Marvasi om at være med os. Det er lettere at faa Plads, naar vi har to Mandfolk i Gondolen.«

Under hele denne Tale havde den unge Pige ikke løftet Hovedet, men da Moderen nævnede Oletto Marvasis Navn, bredte en stærk Rødme sig over hendes Ansigt.

Hun gik ind i Huset efter Moderen, søgte en af de bedste Drueklaser ud af sin Kurv og lagde den hen til sin Fader.

De spiste hurtigt, Filomena rørte neppe Maden, men Forældrene, der troede, at det skyldtes hendes Utaalmøghed efter at komme afsted, sagde intet dertil, og inden en halv Time var forløben, sad de alle i Gondolen sammen med Oletto Marvasi.

Nu løftede Filomena Øjnene og saa' paa ham, og hvis noget kunde forøge Uroen og Smerten, som syntes at ville tage Magten fra hende, var det Synet af dette stive og næsten farveløse Ansigt.

Det var heller ikke med Olettos gode Vilje, at han havde indvilliget i at følge Familien Farsi i Dag.

Da Filomenas Fader tidligt om Morgenen havde bedt ham være med, fordi det i Festens stærke Trængsel var lettere at styre Gondolen, naar de var to, havde han først undskyldt sig og sagt, at han slet ikke vilde med.

Det havde den gamle Farsi taget ham meget ilde op.

Ikke være med — naar hele Venedig var i Fest? Ikke tage med ud paa Lagunerne, naar hele Byen stimlede sammen for at fejre Catarina Cornaros Afsked!

At tænke sig en saadan Ære, det var for dem alle, at en af deres skulde ægte Kongen af Cypern — og al den Herlighed vilde han ikke være med til?

Naar det var forbi, skulde han endda med hjem og drikke det kongelige Pars Skaal i den bedste Frascativin, der kunde skaffes for Penge.

Knøsen var under den gamles Ord bleven hvid lige til Læberne i sit brune Ansigt, og da han indsaa, at hans Afslag maatte forekomme alt for besynderligt, sagde han tilsidst ja, — mest fordi han ikke længere kunde holde ud at tale om dette Bryllup og maatte være alene.

For det var jo sandt! Den skønne Catarina Cornaro, dette hovmodige og lunefulde Barn, som han havde tilbudt, lige siden han for tre Aar siden kom til Venedig fra Palermo, efter at hans Forældre var døde og han var bleven alene i Verden, — dette forunderlige Væsen med de dunkle og grusomme Øjne, der gjorde Alverdens Mænd forrykte — hun skulde i Dag giftes med en Konge, rejse bort og aldrig mere vende tilbage!

I lange Dage, fulde af flittigt Arbejde, og i ensomme og lidelsesfulde Nætter havde han prøvet at vænne sig til at forstaa denne Sandhed.

Det var saaledes, det var umuligt at forandre, alle vidste det, alle talte om det, alle glædede sig til denne skønne Fest, som Venedig vilde gøre for sin Datter.

Siddende mellem Dogen og sin Fader, klædt som Brud, skulde hun i en hvid og gylden Gondol føres ud paa Lagunen og der hilse Farvel til sit Hjem og sine Landsmænd.

Tusindvis af smykkede Gondoler vilde sværme rundt om hende og om det Skib, der ventede paa hende, og som havde Kongen af Cypern ombord.

Saa vilde hun gaa ad en gylden Trappe, der skulde fæstes fra Skibet og ned til hendes Gondol, og naar hendes Fod havde forladt dens sidste Trin, var hun med det samme tabt for ham. Tabt saa fuldstændigt og uigenkaldeligt for hans Blik, som en hvid Sky, der hastigt af Vinden føres bort til ukendte Egne.

Oletto havde med største Nøjagtighed udmalet sig hvert enkelt Billede i dette Sceneri. Han havde forsøgt at gøre sig fortrolig med Tanken om hendes Bortrejse ved at pine hver Enkelthed ind i sit Sind, men Sagen selv var ikke bleven mere udholdelig for det.

Hver Time, som bragte Festdagen nærmere, havde bragt nye Fortællinger om den. Man vidste, hvorledes Brudens Dragt skulde være, hvilke Smykker hun fik, at hele Venedig havde samlet ind til et Perlehalsbaand af vidunderlig Skønhed, der skulde være som Byens sidste Kærlighedsgave til den berømte Datter.

Man vidste langt mere, man vidste næsten alt — — men hvad man ikke vidste, var, at den unge Guldsmeder, der var vel kendt og vel lidt for sin Sang og Spillekunst, talte Dagene og Timerne, der hastigt gik, med en vild og feberhed Fortvivlelse.

Han tænkte ofte over Catarinas Ord om at følge med hende og være hendes Tjener, og der kom Tider, da han næsten angrede, at han ikke havde taget derimod. Men saasnart han blev en Smule roligere, indsaa han, at det var ugørligt, fordi det vilde være ham umuligt til Stadighed at beherske sig saa meget i hendes Nærhed, at han aldrig forløb sig og røbede sine Følelser.

Han maatte beherske sig, han maatte lade rolig, og han maatte altsaa ogsaa nu drikke sit bitre Bæger ud og være Tilskuere til hendes Triumf og hendes Afsked.

Han havde ikke set hende i hele denne Uge, der var forløbet siden deres Møde ved Paladsets Trappe.

Han havde spejdet rundt efter hende, men hun var saa optaget af at prøve Dragter, af at modtage Besøg, og af alle de Tusinde Ting, som beskæftiger unge Piger lige inden deres Bryllupsdag, at hun ikke havde et Øjeblik tilovers for ham.

Han tænkte ogsaa ofte paa, om der alligevel ikke paa

Bunden af hendes urolige og gaadefulde Sjæl skulde være gemt et Gran af en ømmere Godhed for ham?

Ingen kunde rose sig af hendes Gunst, ingen havde nogensinde set hende særlig foretrække nogen ung Mand af hendes Stand for alle andre unge Mænd.

Hun havde behandlet dem alle lige lunefuldt, eftersom hendes øjeblikkelige Humør var til det.

Og dog tænkte Oletto, at der kunde komme Glimt i hendes Øjne, — disse forunderlige, skiftende Øjne, der syntes at udtrykke Spot og Ømhed paa samme Tid, — som kunde tyde paa, at hun til Trods for alt holdt af ham.

Og hvorfor var det ogsaa umuligt?

Der var Piger nok i Venedig, som saa' langt efter ham. Det var Filomena ikke ene om. Han vidste selv, at han var smuk, han havde en indsmigrende Stemme, hans Mester var godt tilfreds, eller snarere mere end det, med hans Arbejde, men hvad hjalp det ham altsammen.

Catarina havde selv sagt, at hun vilde have foretrukket ham, dersom han havde været Prins, men det var han ikke. Han var endogsaa paa langt nær ikke saa fornem som de unge Mænd, Catarina saa' i sin Faders Hus.

Hendes Bekendtskab og Venskab med ham havde været bag hendes Forældres Ryg. De vilde heller aldrig have tilladt det; det vidste han godt.

Han havde set hende for første Gang, da hun for tre Aar siden som et elleveaars Barn var kommen hen til hans Mester med sin Moder og Pige for at faa nogle Smykker set efter. Og derefter havde han, som om det havde været en Aftale, mødt hende i hendes egen Have, og de fleste Gange ved den samme Trappe, hvor han havde talt med hende sidste Gang.

Hendes Moder havde af og til set ham, men hun havde ikke ænset det, fordi de begge var Børn. Dog, havde den fornemme Frue anet, hvor mange hemmelige Tanker og Ønsker der i hvert Fald fra hans Side fulgte med, saa havde hun nok taget sine Forholdsregler.

Rent uvilkaarligt blev de forsigtigere, jo ældre de blev. Men medens Oletto mindre og mindre kunde lægge Skjul paa, hvad han tænkte, opnaaede han aldrig selv at blive klar over Catarina.

Han havde drømt mange vilde Drømme, der var blevne fødte af blot et venligt Ord eller en indsmigrende Bøjning af hendes unge Legeme. Men enten hans Haab nu havde været helt grebne ud af Luften, eller hun virkelig til Tider havde været mere glad for ham end for andre, saa var det nu i hvert Fald forbi for altid.

Han havde Brug for al sin Selvbeherskelse, da han paa Catarina Cornaros Bryllupsdag gik til Farsis Hus for at følges med Filomena og hendes Forældre.

Filomena — tænkte han slet ikke paa hende?

Nej, han tænkte i sin Sorg kun paa sig selv. Han ænsede neppe, at hendes Øjne med deres Frynse af lange, sorte Øjenhaar løftede sig imod ham med et bønfoldende Blik.

Nej, han tænkte ikke paa hende! Følelsen af at være forsmaaet, af at være et Intet, et hurtigt glemt Minde mellem Tusinde andre ligesaa hastigt glemte Minder for den Kvinde, hans Sjæl tilbød, fyldte ham med en hed Pine og en hidsig Trods.

Ikke engang saa fornem var han, at han hørte til mellem hendes Bryllupsgæster, skønt han selv var af gammel Slægt og havde flere Færdigheder og Kundskaber end mange af dem.

Medens Oletto sammen med Filomena og hendes Forældre roede Gondolen ud igennem Kanalerne og hen til de brede Laguner, hvor de maatte være forberedte paa at ligge og vente i flere Timer for at forsvare en Plads, hvorfra de kunde se noget af Festen, var Catarina Cornaro travlt optaget af at blive saa smuk som muligt.

Dette fjortenaars Barn, der for sin underlige Skønheds Skyld var bleven valgt af en Mand, der bragte hende Dronningetitlen i Medgift, var sig klart bevidst, at Tusinder af Øjne i Dag vilde vurdere hende, og hun indrettede sig derefter.

Hun var gaaet tidligt i Seng den foregaaende Aften og havde trods Forventningen tvunget sig til at sove, for at hendes Øjne kunde have deres fulde Glans og hendes Huds Friskhed. Og hele Morgenen igennem var hun optaget af sin Dragt.

Den var af hvid Silke, overbroderet med det Mosaikarbejde i Guldtraad, som Venetianerne altid har været Mestre i at fremstille.

Over Brystet bar hun det Perlehalsbaand, som var Byen Venedigs Brudegave til hende, og i sine Øren de røde Koraller, der lignede to Draaber Blod, og som hendes Moder ikke med al sin Kløgt kunde forstaa, hvor var kommen fra.

Hun vilde have, at Datteren skulde tage dem af; selv om de var smukke, var de ikke kostbare nok i Sammenligning med den øvrige Dragt, men her som altid var Catarina stædig. Og nu, da hun lige skulde til at forlade sit Hjem, var der ingen, som for Alvor vilde modsætte sig hendes Ønsker.

Saa de røde Koraller beholdt deres Plads i de fine Øren, og omkring Haaret og allevegne ind imellem de mørke Fletninger blev der snoet tynde Guldkæder.

— — — — —
Catarina stod foran det mægtige ovale ventianske Spejl i sit Værelse og saa' nysgerrigt ind i det.

Hun var færdig med at klæde sig paa og bar nu den Dragt, i hvilken et fremmed Folk for første Gang skulde se hende og hilse hende som dets Dronning.

Og for første Gang var Tanken om dette lige ved at overvælde hende.

Hun var meget bleg, og hun greb haardt om Kanten af det store, runde Marmorbord, indlagt med Figurer i Form af forskellige Konkylies, der stod midt i Værelset.

Saa traadte hun nærmere hen til Spejlet, løftede begge sine Arme og tog fat i dets buede Kant.

»Er jeg nu virkelig ogsaa smukkere end andre, er det sandt?« tænkte hun ængsteligt, og hendes Blik gled fra det med Guldtraade indflettede Haar til den trodsige Barnepande, den lige Næse, Munden med de rige og dybtfarvede Læber, Halsen og Brystet, der trods hendes Spinkelhed var rundt, men med barnlige Linjer.

»Jo, jeg er smukkere end de andre.«

Rødmen vendte heftigt tilbage til hendes Kinder og det sikre Smil fæstede sig om Munden, som om det kendte sin Berettigelse og nu aldrig mere vilde tvivle om den. »Naar man er saa smuk, er man selv mægtig,« tænkte hun, og fra det Øjeblik af var der i denne lille venetianske Patricierindes Sjæl ikke Skygge af Tvivl om, at hun bragte sin Ægteherre en mindst lige saa kostbar Gave som han hende.

Saa vist som det er vanskeligere for en dødelig at skaffe sig fuldkommen, lydefri Skønhed end at vinde en Kongekrone.

Ingen forstod senere, hvorfra dette Barn, der hidtil havde ført en ret upaaagtet Tilværelse i Forældrenes Hus, fik en saa rolig og værdig Holdning, en saadan Overlegenhed. Midt i al Larmen, medens Hyldningsraabene lød om hende, medens fra alle Sider en Regn af Blomster strømmede over hende og hendes hvide og gyldne Gondol, stod hun midt i Solen og Glimmeret og smilede med sit sejerstrygge Smil.

Men inden hun gik ombord i Gondolen, skulde hun føres til Kirken San Marco, hvor hun skulde høre en Messe og velsignes af en Kardinal, der var beslægtet med Familien Cornaro.

Den skønne Markuskirke straaled med sit Loft, der var bedækket af Guldmosaik og Malerier, Nonnernes Korsang strømmede frem under Hvælvingerne, og Præsternes røde og lilla Fløjskaaber lyste foran Altrene, da Catarina ved Dogens Haand traadte ind.

Messen var kort, ligesom Kardinalens Tale og Velsignelse, og derefter gik hele Brudfølget atter ud af Kirken og over Piazzettaen ned til Canale di San Marco, hvor Gondolerne laa, pyntede med Blomster og Silkeflag, og ventede.

Den Gondol, hvori Catarina skulde roes ud, var helt forgyldt, selv Aarerne, som skinnede fra de to rødklædte Gondolierers Hænder, var gyldne, og midt i den aabne Baad var anbragt en firkantet Forhøjning med tre runde Armstole, hvori Catarina, hendes Fader og Dogen tog Plads.

I den følgende Baad kom Catarinas Moder, Anna Cornaro, og Kardinalen, som havde velsignet hende, derefter det store Følge.

Langsomt gled de straalende Gondoler ud imod den aabne Lagune, hvor Brudgommens Skib ventede, og saalangt man kunde se omkring var Vandet dækket med Baade, fulde af pyntede Venetianere, som hyldede Catarina med Raab og begejstrede Armbevægelser.

Catarina sad rank og barhovedet midt i al Solskinnet, der tændte Gnister i de spinkle Guldkæder, hvori hendes Haar var spundet ind, og hun saa ud over den hvide By,

ud over det blaa, solbeskinnede Vand, over de utallige Gondoler, som var i ustandset Bevægelse, og hvorfra Hyldningsraabene for hende lød.

Da hendes Gondol nærmede sig Skibet, fik hun pludselig, imellem Gondolernes urolige Mylder, Øje paa Filomena og Oletto, der begge vendte deres ivrigt spejdende Øjne imod hende.

Som greben af en hastig Indskydelse bøjede hun sig hen imod sin Fader og hviskede noget til ham.

Han saa' forundret paa hende, men vendte sig alligevel til en af Gondoliererne og sagde noget til ham.

Saa drejede Catarina igen Hovedet om imod den Gondol, hvori Filomena og Oletto var, og hendes sælsomme Øjne havde et Udtryk af den samme smilende Grusomhed, som den sidste Aften, hun havde mødt sin Barndomsven ved den Trappe, der førte ned i San Paolos mørke Vand.

»Hvad vilde de tænke, hvis de vidste, hvad det er, jeg har sagt,« spurgte hun sig selv, «hvad vilde de tænke, dersom de vidste, at jeg vil have Filomena med mig bort. Mon Oletto vil blive vred derover?»

Hun fik ikke megen Tid til at spekulere mere. Nu nærmede hendes Gondol sig det ventende Skib, Matrosernes Hyldingsraab lød i hendes Øren, Kongen af Cypern bøjede sig over Rælingen imod hende, og idet hun rejste sig op, strømmede en Regn af Oleanderblomster ned over hende.

Nu var hvert Øje i denne Menneskevrimmel vendt imod hende, som hun stod der paa Forhøjningen i sin gyldne Baad og de røde og hvide Oleanderblomster brusede ned og fyldte Luften omkring hende.

Ung og magtsikker løftede hun sit Ansigt imod den straalende Sol, idet Venedigs Doge med høj Røst raabte:

»Nu giver jeg her i Folkets Navn dig, Catarina Cornaro, Venedigs Datter, til dig, Jakob den 2den, Konge af Cypern!«

I det samme gled en smal, forgyldt Trappe ned fra Skibet og fangedes af Gondoliererne, der fæstede den til Gondolen, Catarinas Fader rakte hende Haanden og langsomt gik hun i sin straalende Dragt op af den gyldne Trappe. Kongen modtog hende, idet han bøjede sig dybt for hende, og medens Musik og Raab fyldte Luften, gled Skibet langsomt ud over det lysende Vand, fulgt paa Vej af talløse Gon-

doler, medens hun selv blev staaende rank og smilende og saa tilbage imod den hvide By.

Blandt de, der fulgte Skibet, var Oletto og Filomenas Forældre. Filomena selv var ombord paa det. Den Gang Catarina, følgende et af sine sædvanlige, hastige Indfald, havde sagt til sin Fader, at hun gerne vilde have Filomena med, vidste hun neppe selv, hvorfor hun ønskede det.

Men hendes Befaling var bleven udført. En af Gondoliererne havde givet Ordre til en af de nærmeste Baade om at skaffe Filomena Farsi ombord i Kongen af Cyperns Skib, og Filomena havde adlydt.

Hun var bleven aldeles overvældet ved denne Ordre, men hendes Forældre havde trods Forundringen været meget tilfredse dermed.

De var ganske vist slet ikke forberedte paa saaledes at miste Datteren, men de var fattige og de tænkte, at det var en uhørt Lykke for hende.

Lige siden Filomena blev født, havde de boet i det gamle Hus ud imod den mørke Rio San Paolo, og deres Datter og Catarina Cornaro havde kendt hinanden lige saa længe. Imidlertid havde de aldrig mærket, at der havde været Venskab imellem dem, men de tænkte, at Catarina nu, da hun skulde forlade Hjemmet, var kommen i Tanker om at hun ved at tage en af sine Barndomsbekendte med, vilde føle sig mindre alene. De antog, at der ved Kongen af Cyperns Hof maatte være beredt Filomena en straalende Fremtid, og paa denne Dag var desuden hele Byen i en saadan Begejstring og Festrus, at ingen vilde kunne have tænkt paa at nægte den, hvem det hele gjaldt, noget Ønskes Opfyldelse.

For Filomena selv brast ved denne Befaling alt sammen. Hun bad for sig, skælvende og forfærdet over denne pludselige Udmærkelse, fortvivlet over at blive reven bort fra Oletto, men det hjalp ikke.

Med nogle hastige Ord forestillede Faderen hende, at hun paa denne Maade havde Udsigt til Rigdom og et fornemt Giftermaal, Moderen omfavnede hende, og medens alle var optagne af at se paa Catarina, blev den grædende Filomena hurtigt bragt over i en anden Gondol og roet hen til Skibets Bagside, hvorpaa hun blev bragt ombord.

Under al den Festlighed, som nu fulgte, hvor Catarina blev forestillet for de af Hoffets Mænd og Kvinder, der var fulgt med Kongen, under den store Banket og al Tum-melen, glemte Catarina imidlertid helt, at hun havde for-langt Filomena til at følge sig.

Pigen sad inde i den lille Kahyt, som var bleven anvist hende og ønskede kun, at man vilde lade hende være i Ro.

Hun var endnu aldeles fortunlet af denne pludselige For-andring i sin Skæbne, fortunlet og fortvivlet, for tiltrods for, at hun havde været ganske klar over, at Oletto elskede Catarina Cornaro og ikke hende, saa ligger Haabet dog altid parat for Ungdommen, og det havde udmalet lyse Billeder for hende. Naar først Catarina var borte, tænkte hun, og Oletto ikke mere kunde se hende eller møde hende, saa maatte han vel glemme.

Det gjorde jo alle Mænd — hvorfor saa ikke ogsaa han?

Desuden var hans Kærlighed til Catarina Vanvid, og det maatte han vel selv kunne indse.

Han var en fattig ung Guldsmeder, og hun var valgt til Hustru af en Konge. Overfor det umulige maa enhver give fortabt.

Hun selv vilde have været saa fornuftig og taalmodig. Hun vilde aldrig have plaget ham, kun vist ham Hjælp og Godhed.

Og saa havde denne Kvinde, efter først at have stjaalet den Mand, hun elskede, fra hende, ved et Magtbud ført hende selv bort og derved dræbt al Mulighed for Lykke.

Den ellers saa rolige Filomena lignede ikke sig selv, medens hun sad der den lange Aften igennem i det snævre Kahytsrum. Hendes Ansigt var feberhedt og brændende, og hendes Øjne skinnede i Trods og Oprør.

Hvorfor skulde denne Kvinde altid sejre over hende, altid faa sin Vilje, altid underlægge sig alle Hjerter uden nogensinde selv at give sit eget bort?

Thi Filomena var vis paa, at hun ikke elskede Kongen af Cypern.

Han kunde være Konge saa meget han vilde. Det var nu engang ikke det, en ung Kvindes Forelskelse spurgte om. Og skønt Filomena kun var et halvt Aar ældre end Catarina, kendte hun fra sig selv, hvad det var at elske,

og endnu aldrig, det var hun vis paa, havde der i denne BARNEDRONNINGS Blik været et eneste Glimt af den Følelse, hvori alle andre forgaar.

Mon Catarina nogen Sinde vilde lære den at kende? Mon hun nogensinde vilde forstaa, hvor grusomt hun havde handlet imod en anden, der var ung og Kvinde ligesom hun selv? Men hvad kunde det hjælpe i Øjeblikket!

Filomena knugede sine Hænder ind imod sit Ansigt og jamrede sagte.

Hun havde grædt alle sine Taarer bort, hun følte sig mat og ødelagt. Hun havde neppe engang Kræfter til at trodse Catarina, saaledes som hun havde bestemt, at hun vilde.

Selv om hun ogsaa i Morgen bestemt forlangte at faa Lov til at rejse hjem, saa var det ikke sandsynligt, at nogen vilde tage Hensyn til det.

Hun vidste, at enhver Modstand kun æggede hendes Herskerinde, og selv om denne handlede efter sine øjeblikkelige Luner, saa havde hun i dette Tilfælde sikkert en bestemt Hensigt med at bortføre Filomena.

— — —
 Det havde hun, skønt hun neppe selv var helt klar over sine Bevæggrunde.

Rent instinktmæssigt havde hun følt en Slags Skinsyge, da hun saa' Oletto i Farsiernes Gondol.

Selv om hun ikke selv elskede Oletto, saa var der i hvert Fald ingen Mening i, at han skulde glemme hende over denne Smule Pigebarn, denne Filomena med sin smertelige Mund og sin spinkle Skikkelse.

Man skulde i det hele ikke glemme Catarina Cornaro!

Uden selv nogen Sinde at have følt sig stærkere draget til en Mand, voldte Mænds Forelskelse hende en ejendommeligt og dyb Tilfredstillelse.

Hun kunde godt lide at tænke paa, at Oletto Marvasi nu gik hjemme i Venedig og sørgede for hendes Skyld og græmmede sig, fordi han ikke mere kunde møde hende. Og der var ingen Grund til, at denne Filomena skulde forhindre ham i det.

Altsaa tog man hende simpelthen med!

— — —
 Og nu Oletto!

Han havde kun denne ene Tanke, at Catarina var rejst, at Catarina nu havde ægtet en anden Mand, saa Filomenas Rejse gjorde ikke videre Indtryk paa ham ligestraks.

Senere savnede han hende en Del.

Hun havde altid været en god Veninde, en, man kunde stole paa. Hun var altid parat til at høre paa ham og hjælpe ham, dersom hun kunde.

Forøvrigt havde han aldrig tænkt synderlig over deres Forhold.

Denne Vished om, at hun elskede ham og ikke drømte om at forlade ham for nogen anden, skønt han brød sig saa lidt om hende, fyldte hans Sind med baade Æmhed og Ligegyldighed for hende. Og at hun nu var borte, gjorde Ensomheden endnu lidt føleligere for ham, men hendes Billede viskedes snart ud.

Han var jo ung, Venedig var stor og skøn, han sørgede over sin elskede, men han levede videre, — uforandret som før, indtil den Tid kom, der paa en saa voldsom og uafviselig Maade skulde bringe Mindet om Cyperns Barne-dronning levende tilbage til ham.

3. KAPITEL.

FOR Catarina var den første Tid af hendes Ægteskab en Række af muntre og behagelige Dage. Hun var Genstanden for sin Mands, sine Hoffolks og hele Øens Interesse, og hun saa' saaledes sine mest ærgerrige Barnedrømme gaa i Opfyldelse.

Hun havde altid drømt sig selv Midtpunktet for Mænds Beundring og Kvinders Skinsyge, hun havde ønsket sig Magt og Smykker og Herredømme, og Skæbnen havde givet hende en Dronningekrone og en Fyrstes Vilje til Legetøj.

Jakob den anden bestræbte sig for paa enhver Maade at efterkomme hendes Ønsker.

Den Række Sale, som var sat i Stand til hendes Modtagelse i Slottet var udstyrede med al den Overdaadighed, som det stærkt oplomstrende Cypren let kunde skaffe tilveje.

Hovedstaden Levkosia laa midt inde i Landet, paa den skønne Slette Mesorea, der strakte sig tværs over hele Øen, og som baade paa Nord- og Sydsiden var begrænset af Bjerge.

Det kongelige Slot laa paa det højeste Punkt i Byen, og fra dets flade Tag og Søjlegange havde man den vidunderligste Udsigt ind imellem de skovklædte Bjerge.

Her stod Catarina ofte, og Kongen troede, at nu var hendes Tanker i Venedig, men han tog fejl.

Catarina tænkte sjældent paa at savne, hun tænkte langt mere paa, hvor herligt det var at føle sig som Herskerinde, paa hvor underlig og straalende en Ting Magt dog var.

Filomena gættede sin Herskerindes Tanker, og hendes Hjerte blev fuldt af Bitterhed.

Ganske vist var det skønt at vide, at Catarina havde glemt den, hun selv elskede, men samtidigt oprørtes hun derover.

En Dag, da Catarina just stod saaledes ude paa en af de aabne Søjlegange og bøjede sig over Balustraden, blev hun opmærksom paa Filomena, som stod nogle Skridt fra hende og lænede sig til en Søjle.

Catarina iagttog hende lidt, saa lo hun og sagde:

»Ved du noget, Filomena? Du saa' ud som En, der staar og tænker ondt.«

Filomenas hvide Kinder blev let røde, og den Ild, der som et Glimt fo'r frem i hendes Øjne, blev skjult under de sænkede Øjenlaag.

»Men — Dronning — — —«

»Ja, du kalder mig Dronning,« sagde Catarina muntert, »men hvad *tænker* du?«

»Jeg tænker intet.«

Catarina saa' koldt paa Pigen.

»Det gør du klogt i,« svarede hun lidt efter med en egen Betoning. »Naa — men saa længes du vel?«

»Jeg er i Eders Naades Tjeneste.«

»Ih se, Filomena, hvornaar er du bleven et Orakel. Det maa du have lært i den korte Tid, du har været her. Ja, man lærer meget ved et Hof, mere end andre Steder, tror jeg.«

»Det tror jeg ogsaa.«

»Alligevel skulde du ikke tænke ondt om Dronningen. Vel er Tankerne selv skjulte, men deres Spor er ofte tydelige nok.«

»Jeg forstaar ikke, hvad Eders Naade mener.«

»Ikke det! — Hør, Filomena, sig mig, hører du ofte fra din Ven Oletto, ham, der sang saa smukt? Det skulde undre mig, hvis ikke baade Købmænd og Skipperne som kommer her til Landet, havde Bud med til dig.«

Pigen sænkede sine Øjenlaag endnu dybere, saa Dronningen ikke kunde se hendes Blik, og hendes Ansigt var roligt.

»Oletto Marvasi var ingenlunde min Ven, selv om han var en Bekendt af min Faders Hus,« sagde hun med en aparte Betoning.

»Naa — da var det vist ham, der var Skyld i alle de Klager og Taarer den Aften, da du i mit Skib sejlede fra Venedig. Var det ikke ham mere end Afskeden fra din Fader?«

»Det kom saa pludseligt — Eders Naade kunde have givet mig et Varsel, at jeg skulde med. End ikke, da jeg sejlede ud, anede jeg det, og jeg fik ikke det mindste med mig hjemmefra til Erinding, og jeg fik heller ikke taget Afsked med min Slægt.«

»Hvad Erindringerne angaar, saa er den Ulykke jo forlængst genoprettet, eftersom du fik alt sendt herover, lige til din Hund. — Men der er noget, jeg vil sige dig, Filomena, og det vilde være klogt af dig at rette dig efter mine Ord. I Stedet for at gaa her og være bitter paa mig, der har bragt dig ind i en Herlighed, du ellers aldrig var naaet til, saa skulde du meget hellere være mig hengiven og tjene mig med Glæde.« Catarina var gaaet helt hen til Pigen, og hun greb nu hendes Haand og trak hende ned ved Siden af sig paa en smal Bænk, beklædt med et guldkvæstet Hynde, som stod i Nærheden af dem. Hun saa' Filomena ivrigt og alvorligt ind i Ansigtet og dæmpede sin Stemme. »Ser du — inden vi forlode Venedig, blev det mig forudsagt af den bedste Spaakvinde, vi har, den gamle Rositta, som bor i Chioccia, at jeg vel skulde blive Dronning sammen med en Fyrste, men jeg skulde blive mere end det. Jeg skulde selv, alene — hører du, Filomena, komme til at regere over et Land. Hun sagde mig ikke hvilket. Maaske bliver det slet ikke Cypren, men et meget mægtigere, det ved jeg ikke noget om, men regerende Fyrstinde skulde jeg blive. Og jeg skulde opleve meget. Min Skæbne skulde blive anderledes og større end andre Kvinders. Jeg spurgte hende hvorfor? Hun saa' paa mig og sagde — for min Skønheds Skyld. Det tror jeg ikke. Det er ikke det. Nej, det er noget andet, Filomena, — Guderne har besluttet det saaledes. Hører du paa mig? Tænk dig det! De unærmelige og mægtige Guder har besluttet i deres Raad, at jeg skulde være udvalgt til en anden Skæbne end andre Kvinder. Der er given mig megen Magt, og jeg skal dø i Lykke.«

Catarina havde talt i en ophidset, men sagte Tone. Hendes Hænder var kolde, men hendes Øjne blinkede som Diamanter, hvis Lys syntes at komme fra et dybt Mørke. Hendes Kinder og Pande glødede af Betagelse over hendes egne Ord. Hendes Hemmelighedsfuldhed og hendes egen Tro paa Sandheden af, hvad der ventede hende ifølge Spaakvindens Ord, undlod ikke at gøre Indtryk paa Filomena.

Hun sad og lyttede betaget til denne unge, hede Stemme og glemte i det Øjeblik sit Had, medens hendes Sjæl voldtoges af den andens overlegne Styrke og Lidenskabelighed.

»Den gamle Rositta sagde mere end det,« vedblev Dronningen, og hendes hvide Barnepande knejsede under det sorte, ædelstenssmykkede Haar; »hun sagde, at jeg skulde herske over Mænds Hjerter, og at den, som engang elskede mig, aldrig kunde glemme mig. Jeg bar hans Vilje som en Glasskaal i min Haand, og jeg kunde bryde den og træde paa den og jage dens Skaar til alle Sider, hvis jeg vilde. Saadan skulde jeg herske over Mænd.«

»Og aldrig møde nogen, som herskede over Jer?« spurgte Filomena spændt og henrevet.

Catarina rynkede Panden og rev sin Haand ud af Pigens, medens hun rystede sit Hoved saa vredt, at Ørenringene med de to aflange og slebne Koralperler, der var som to stivnede Draaber af Blod, slog ind mod hendes Hals.

»Som du spørger — jeg siger dig, hvad jeg vil. Ti stille.«

Hun sad tankefuld, saa sagde hun, mere som om hun talte med sig selv:

»Rositta sagde noget stygt, noget, der skar i mine Øren, som naar man hører Dødsskrig ved en Bryllupsfest. Men jeg vil trodse det, jeg, Catarina, der er Dronning og mægtigere end andre. Jo — én Mand skulde være besejre mig — én Mand af dem alle skulde gøre mit Hjerte sygt. Men saa, — hører du, — Filomena, — saa skal — jeg dø. — — — Nej, nej, — tvi over ham — han skal være forbandet. Før skal Giftslangen suge mit Bryst og Ørnen hugge min Mund blodig, før mit Legeme skal længes efter en uvillig Mands Kærtegn og mine Læber forgæves raabe et Navn ud i Natten! — — Saa nogen skulde være stærkere end jeg — en ussel Mand skulde have Magt til at pine mig. Det skulde blive min Skæbne, — — nej, du kan tro det, Filomena, det skal ikke ske. Jeg skal være den stærkeste, være stærkere end min Skæbne.«

Hun havde rejst sig og lagde sine Hænder imod sine Bryster, hendes Læber skiltes i Haan og hendes Næsebor sitrede. Saa forandredes hendes Udtryk og blev tilfreds, som en, der gøtter sig over sin egen Kløgt.

»Skal jeg sige dig min store Hemmelighed, Filomena?

Jeg kan rolig gøre det, du er for dum til at forstaa den. *En Kvindes Magt er hendes Grusomhed!* Du kan binde enhver Mand ved at lære ham den Salighed, du forstaaer at skænke og saa, naar han mindst tænker det, skal du være fjern og uforstaaelig. Naar han da holder dig i sine Arme, skal du være, som om du aldrig havde lært at elske, og dine Øjne skal være hemmelighedsfulde og fyldte med Tristhed, som om din Sjæl var paa Flugt bort til Guderne. Da forstaaer han dig ikke, og han vil fortvivle under sine Anstrængelser for at trænge ind i dit mystiske Hjerte. Han vil fange dit ensomme og fjerne Smil og han kan ikke, — og saalænge der er et Sted hos dig, hvorover en Mand ikke hersker, saalænge attraaer han dig. Du vil aldrig holde en Mand fast ved Godhed, selv om du kan lokke ham med den. Men viser du ham din Kvindegrusomhed, — og den lærer en Mand aldrig at forstaa, — saa vil du herske over ham altid.«

Filomena sitrede svagt, og hendes Øjne stirrede som tryllebundne paa den smidige og knejsende Skikkelse foran hende.

»Det vil jeg vist aldrig forstaa, Herskerinde,« svarede hun endelig, næsten ydmygt.

»Ser du, Filomena, Kvinder hader os, der er saaledes. De tror, det er Skønheden — vist ej! De tror, det er Rigdommen — vist ej! Skønheden og Rigdommen er store Magter hos en Kvinde, men det er ikke *den* Magt, — den Magt, hvorved vi kan *beholde* Mænd. Man kan fængsle en Mand, naar man har kostbare Smykker, som drager hans Øjne til os, og vi kan lokke ham, naar vi har et Bryst eller et Smil, som forvirrer, — men beholde en Mand kan man kun, naar man bruger sin Grusomhed. Pin ham, jag ham, trød ham under din Hæl, — men gør det med et Smil, hvis Sødme er uudgrundelig. Og som det gode, dumme Dyr, en Mand er, vil han bøje Knæ for dig, den Uegribelige og Ugribelige. — Men elsker du ham, saa at du tjener ham, gætter hans Ønsker, gaar og kommer paa hans Vink, saa vil han foragte dig som en Slave. Mand og Kvinde staaer aldrig lige, og den, der forstaaer at forlange, bliver mest elsket; den, der giver mest, bliver foragtet.«

»Hvor har I dog lært denne forunderlige Lære, Dronning?«

Barnet smilede med et langsomt og nydende Smil.

»Det har jeg lært mig selv. Ingen af dem, jeg kender, var klog nok til at lære mig det. — Hjemme, ser, du, der var det Far, som forlangte, og Mor, som elskede. Hvor var hun dum. Aa, jeg har været rasende mange Gange ved at se paa hende! Jeg kunde have raabt til hende, raabt alle mine foragteligste Ord ud imod hende, naar jeg saa' hende læse Fars Ønsker i hans Øjne. Mænds Tyranni kender ingen Grænser. Jeg syntes, at hun haanede mig, naar hun gjorde sig saa lille og lod Far forlange. Naar Mænd først faar Smag for at herske over en Kvinde, saa kender de ikke til Fornuft. Jeg tror, det morer dem at se, hvor meget vi vil taale. Aa, jeg foragter Kvinder, at de vil bøje deres Nakke for en Mand. Hvad er han til, den store Mand, naar det ikke er til at bære vore Byrder. Jeg var ikke andet end en lille Pige, da jeg lovede mig selv, at det skulde blive modsat, hvad det var hjemme. — Og se nu — se nu — — —!« Hun strakte jublende sine unge Arme, der var nøgne til Skuldrene, op mod den blaa og lysende Himmel og lo i sit Overmod. »Se nu, Filomena, nu hersker jeg over et Land, over Tjenere — over en Fyrste. I andre maa adlyde, — snart skal jeg herske over alle de Mænd, jeg faar Lyst til at se for mine Fødder. Jeg skal hævne den Skam, at min Mor var en Slave for en Mand. Jeg skal gøre det modsatte — jeg skal se dem som Slaver, disse Mænd — disse Væsener, som man tøjrer saa let som Bjergenes Geder! — Naar man forstaar sin Kvindekunst!«

Hun lo igen af Filomenas sky og beundrende Blik, rettede sig derpaa og var igen Dronningen.

»Gaa ind, Filomena, og sig til Dørvogteren, at jeg vil meldes hos Kongen.«

Filomena nejede, løb ud og meddelte Dronningens Ordre til de to unge Pager, der for Øjeblikket havde Vagt udenfor Kongens Dør.

Straks efter forlod Catarina Søjlegangen og gik langsomt gennem Salene, medens Hælene paa hendes Silkesko rørte Gulvenes brogede Marmor med en lille let og sikker Klang.

Hun bar sit Hoved højt. Denne Barsedronning førte sig, som om hun var født med en Krone om sin Pande, og

hendes Ansigt var straalende, og hendes Smil fyldt af en munter Blidhed, da hun traadte ind i sin Ægtefælles Værelse. Men hendes Hjerter brændte af Triumf! Saaledes som Cyperns Konge bøjede sig for hende, saaledes som han førte hende til Sæde og kyssede hendes Arm — saaledes var en af Forelskelse beruset Mands Modtagelse af den Kvinde, hvem han tilbød.

»Vil Dronningen tale med mig?« spurgte han smilende, idet han førte hende hen til en stor Stol, betrukken med gult Silke, og hvis Ben var skaarne ud i Ansigter, der havde et vildt og barokt Udtryk.

»Ja, det vilde jeg gerne, — hvis det passer Kongen,« svarede hun, saa' op og besvarede hans Smil.

»Hvilken Bøn min Dronning end kunde have, — den er paa Forhaand tilstaaet.«

»Det er intet for mig selv, — en af mine Dørvogtere har været forsømmelig, og du har jaget ham bort. Er det helt nødvendigt? Kunde intet formilde dig?«

»Jasaa, har Manden bedt om din Hjælp?«

»Han klagede sig for mig. Han har Kone og Børn at forsørge. Vil du tilgive ham?«

»Det er ikke Skik her paa Slottet at tilgive forsømmelige Tjenere. Men fordi han har rørt dit milde Hjerter er han tilgivet. Det er kun godt, at de ved, du er mild; blot de husker, at Kongen er streng.«

»Og han bliver dig dobbelt tro efter dette.«

»Det kan vi jo haabe. — Og har du intet andet Ønske?« Hun rystede paa Hovedet og saa nedad sin Dragt.

»Synes Kongen ikke, at jeg nok har alt, hvad jeg kunde begære?«

»Jeg synes, du er den skønneste Kvinde i Verden, med eller uden Smykker, det gør intet til Sagen. — sig mig, fortryder du aldrig, at jeg førte dig bort fra Venedig? Længes du aldrig hjem?«

»Nej.«

»Og din Slægt?«

»Jeg savner den ikke.«

»Men din Fader?«

Hun saa' op paa ham med sine gaadefulde Øjne.

»Jeg har jo dig!«

Det blev sagt ganske stiltfærdigt, men Ordene ramte Manden ved hendes Side som en Bølge af Fryd, der drev Blodet stærkere gennem hans Hjerte.

Han knælede ned foran hende, lagde sine Hænder fast om hendes Arme og saa' lidenskabeligt op i hendes Ansigt, der bevarede sit barnlige og uberørte Udtryk.

»Gid jeg vidste, om du holder af mig, Catarina! Dine Ord siger mig, at du gør det, men det er for mig, som om du neppe ret véd, hvad de betyder. Du er vidunderlig for mig, — vidunderlig med dit skønne Legeme, med din Latter, der er som et Barns, med dit Blik, som jeg aldrig forstaar. Catarina, svar mig, ved du selv, hvad Elskov er?«

»Men — skulde Kongen ikke have lært mig det?«

»Jeg ved ikke, jeg ved det ikke, Catarina. Jeg har elsket Kvinder, før jeg elskede dig, men ingen af dem var som du. De havde Ærefrygt for mig, nogle af dem, og for dem var jeg mere Konge end Elsker. Andre elskede mig med deres Sanser, eller med en Hengivenhed, som var jeg af Guderne, og de glemte mig aldrig. Men jeg forstod dem. Med dig er det, som om jeg aldrig naaede dig, selv om jeg holder dig i mine Arme, ja ikke engang, naar du siger mig de Ord, jeg helst vil høre.«

»Jeg har aldrig kendt nogen Mand, før du kom, — og til ingen anden har jeg sagt disse Ord, som du gerne hører.«

»Det tror jeg, det ved jeg!« Hans Stemme var hæftig, hendes blid som et roligt Barns. »Men det er mig ikke nok. Jeg vil se dig gløde i mine Arme, som jeg selv gløder for dig. Jeg vilde mærke dit Hjerte forvirret og vildt af Lykke, som mit eget. Catarina, — kan du elske saaledes?«

»Herre, Mands og Kvindes Elskov — er den vel ens?«

»Men svar mig — glemmer du alt, naar jeg er hos dig?«

»Jeg er saare lykkelig!«

»Men synes du, at Lykken er saa hæftig, at den maatte kunne dræbe?«

»O, Konge, jeg vil da helst leve Livet hos dig!«

Han slog Armene om hende og rev hende ind til sig.

»Catarina, er det sandt, at du aldrig i din Tanke har tilhørt en anden Mand?«

Hun lo med sin lille lette, dæmpede Latter.

»Men jeg er jo neppe mere end Barn endnu. Hvor du dog spørger!«

»Og jeg er tyve Aar, ja mere end det, ældre end du. Og jeg kender alt det, som Livet bringer. Jeg maa vække dig, Catarina, lære dig det, som jeg ikke tror, du endnu forstaar. Jeg kunde ikke udholde, at nogen anden Mand skulde lære dig mere om Elskov, end jeg formaaede.«

Nu lo hun igen med sin tyste Latter.

»Hvor Kongen taler,« sagde hun muntert og saa' uskyldigt op paa ham. »Mon ikke de Tider skulde være forbi, da Apollo steg ned til Jorden og daarede Menneskenes Døtre med sin Lykke og sin Sang?«

Han slap hende, rynkede Panden og gik hastigt nogle Gange op og ned ad Gulvet.

Hun sad endnu i Stolen og saa' paa ham med et roligt og opmærksomt Udtryk i sit skønne Ansigt.

»Catarina,« sagde han langsomt og standsede ved hendes Stol, »jeg er Konge over et lykkeligt Folk, jeg er Mand, og Livet giver mig mere end de fleste andre, — alligevel — hvis nogen gav mig Valget i Dag mellem at leve kort, men eje og beholde dig, og at leve længe og miste dig, — ved Guderne, jeg valgte det første.«

»Men Herre, hvorfor skulde du ikke leve længe og beholde mig?«

»Fordi Guderne altid er misundelige paa de dødeliges Lykke. Du vil selv komme til at erfare det. Ingen, hvem der er givet mere end almindelig Glæde, faar Lov til at beholde sin Lykke. Du talte før om, at Apollo ikke mere steg ned til Jorden og daarede Menneskene. Maaske ikke, men der er saa meget, et Menneske kan daares af.«

Hun rettede sig, og der var et stolt og straalende Lys i hendes underfulde Øjne.

»Man daarer ikke en Dronning som en almindelig Terne eller Opvarterske.«

»Jeg tror jo paa dig, Catarina. Men det er ofte for mig, som om jeg ikke kendte dig. Naar vi taler sammen, ser jeg paa dig for at gætte, hvad du vil svare eller hvad Udtryk dine Øjne vil faa, men jeg ved det ikke. Din Sjæl er for mig som en skøn Statue, der er indhyllet af et Klæde. Jeg aner alle Linjerne, men selve Udtrykket er skjult for mig.«

Hans Stemme var næsten smertelig, og hun saa' forundret paa ham, og var lykkelig, fordi hun var saa sikker paa sin Magt.

Denne store Mand, der var Konge og hendes Ægtefælle, var bunden af hendes Vilje, kun fordi hun var kvindesnild og kvindeblid. Hun rejste sig, aandede dybt, saa Brystet hævedes under den tynde Kjole, og traadte tæt hen til ham.

»Du maa tro, at jeg er meget lykkelig hos dig, og jeg ønsker mig ingen anden Lod,« sagde hun og lagde sin Haand paa hans Arm.

Han tog den spinkle Haand og holdt den fast.

»Jeg ved ikke, om du endnu selv kender til, hvad Lykke er. Men jeg ved, at jeg gerne lærte dig det.«

Hun saa' op paa ham, paa hans svære, godmodige Ansigt med de alvorlige Øjne, og til trods for al den Venlighed, hun følte imod ham, var der hemmeligt, et Sted dybest borte i hendes Hjerter, en svag, men foragtelig Undren over, at Mænd virkelig var saa lette at tøjle, saa næsten ked-sommeligt nemme at regere.

4. KAPITEL.

LEVKOSIA var smykket til Fest.

Der var ikke hændt nogen stor Begivenhed, kun den, at Jakob d. II's Fætter, den unge Paolo de Lusignan var kommen for, som det hed, at besøge Kongen, men i Virkeligheden dreven til Cypren af Nysgerrighed efter at lære den unge Dronning at kende.

Jakob den andens Slægt var ret bestyrtet over hans Giftermaal med den lille Venetianerinde, og Rygterne om hendes overordentlige Dejlighed hidsede Interessen.

Paolo de Lugsinan var en saare munter og rask Herre.

Han var nogle og tyve Aar gammel, havde tilbragt sin meste Tid paa Rejser, talte altid om Politik og Statsstyrelse, naar der var Mænd tilstede, nærmest for at imponere dem, der troede, at han kun havde Kvinder og kaade Streger i Tankerne, og var i Reglen velset og blev vel modtagen.

Nu havde han meldt sin Ankomst til Cypren, hvad der for én Gangs Skyld ikke glædede hans Vært.

Jacob var nærmest meget misfornøjet. Maaske skyldtes Utilfredsheden Tanken om Fætterens Ungdom og hans Talegaver, der fordrejede Hovedet paa utallige Kvinder, men det vilde han i hvert Fald ikke tilstaa, ikke engang for sig selv.

Til Catarina sagde han, at Paolo kedede ham ved sin indholdsløse Snak og at det var taabeligt af ham saadan at fare rundt paa Rejser, han maatte hellere tænke paa at blive gift og komme til Ro.

Catarina svarede stiltødt, at dette omstrefende Liv maaske passede bedst for ham, men at hun gerne vilde være behjælpelig med at finde ham en Kone, hvis det skulde være.

Imidlertid kom han og lod ganske uvidende om ikke at være helt velset.

Catarina havde faaet den Ide, at hun vilde gøre en Fest for Byens Folk, og som sædvanlig føjede Kongen hende.

Hun havde stærk Trang til at behage, til at vide sig beundret og elsket, og hun opnaaede sin Hensigt.

Det straalende og blomstersmykkede Levkosia jublede omkring den hvide Vogn, forspændt med Muldyr, i hvilken den unge Dronning kørte igennem Byen, og hendes Skønhed fremkaldte vilde Raab.

Det hed sig, at Festen blev holdt for at ære Kongens nyankomne Fætter, men det blev den unge Dronning, om hvem Begejstringen samlede sig.

Catarina havde heller aldrig været smukkere end denne Dag.

De hæftige og oprigtige Beundringsraab, som lød omkring hende fra alle Sider, den skinsyge Tilbedelse, som hun læste i sin Mands Øjne og den Hyldest, som hendes Mands unge, fremmede Slægting saa aabenlyst viste hende, virkede paa hende som en let Rus.

Hun besad en aandelig Smidighed, der gjorde det let for hende at gøre et behageligt Indtryk paa de forskellige Mennesker, og skønt hun var meget forfængelig og helt opfyldt af Bevidstheden om sin egen Ungdom og Dejlighed, var hun af Naturen yderst velvillig, og hun holdt af at se glade Mennesker og selv at skabe Glæde udenom sig.

De hvide Huse i Levkosia med deres Søjlegange og flade Tage var behængte med Guirlander, og ned over den hvide By, der var fyldt med urolige og muntre Mennesker i brogede Dragter og med røde, leende Munde og tindrende Øjne, strømmede det blanke og hede Solskin.

Catarina bøjede sig ofte ud over Vognens høje Kant og kastede nu og da Blomster ud imellem Sværmen, og Paolo de Lusignan fulgte hendes Bevægelser med voksende Beundring.

Aldrig havde han troet, at hans Fætters Kone havde været en saa vidunderlig lille Skabning.

Han havde tænkt sig hende mere som en lille Gaas, med et blomsterblidt og barnligt Ansigt, og nu fandt han en Dronning, der vel var næsten et Barn, men dog først

og sidst Dronningen, bevidst, klar og snarraadig i sin Tale, men med noget gækkende og gaadefuldt i sine sorte Øjnes Mørke, som forvirrede ham.

Han havde tidligere mødt lige saa smukke Kvinder, hvis Blik var fjernt og ubegribeligt, men da havde de været ældre.

Catarina var saa ganske ung, og alligevel kunde hendes sorte Øjne have alle Udtryk, lige fra en klar og kølig Haan til den mest smægtende Resignation.

Det forstod han ikke, og straks var han Fyr og Flamme, ægget, hidsig, nysgerrig.

Kongen havde iagttaget ham skarpt den hele Tid, siden han kom, og øjeblikkelig havde Skinsygen været levende hos Jakob d. II.

Catarina forstod det altsammen, og hun smilede til dem begge med sit lykkelige og troskyldige Smil, medens hendes Blod i Triumf brusede gennem hendes Hjerter.

Om Aftenen var der stor Fest paa Slottet.

De gyldne, kunstfærdigt udskaarne Oljelamper sendte deres Lys ud fra Salene gennem Døraabningerne, hvorfra Tæpperne var dragne tilside, helt ud i de aabne Søjlegange. Paa Slottets flade Marmortag stod Palmerne urørlige og rakte deres Blade ud i det hede Mørke.

De unge Fløjtespillere sad paa Maatter, der var spredt over det tavlede Marmorgulv, og blæste blide og enstonige Melodier, medens Danserinderne gled frem og tilbage og bøjede deres smidige Legemer efter Musikens Rytme.

Hoffolk og Gæster sad og laa rundt om og fulgte lige-gyldigt Danserindernes glidende Bevægelser med Blikket.

Der var kun faa Møbler i den store Sal. Rundt langs Væggene laa Hynder og Puder, imellem dem stod nogle faa Løjbænke og Stole. Lyset fra Væggens Oljelamper gnistrede imod Perlerne og de brogede, ædle Stene, der laa over Kvindernes Haar, straaledede imod Danserindernes raslende Halskæder, skabte farvestærke Skygger i de myge Silkedragters Folder og brødes mod de gyldne Baand, der var vundne fra Sandalernes Kant op omkring Catarinas fine Ankler.

Hun laa paa en Bænk af gulligt Marmor, over hvis glat-
 slebne Sæde der var anbragt en fyldig Silkepude af samme
 Farve, fastgjort med Snore, der var bundne korsvis under
 Bænken.

Andre Puder med brogede Farver laa spredte mellem
 hverandre op imod Væggen, og hendes ene Arm og Skulder
 hvilede mod dem, medens hendes anden Haand legede med
 en lillebitte Skildpadde, som laa paa hendes Knæ. Hendes
 ene Ben var bøjet og skjultes af Kjolen, medens det andet
 laa udstrakt langs Bænkens Kant, og Foden i den smalle
 Sandal vippede blideligt op og ned, saa Guldbaandene saas
 under den sorte, perlebroderede Bort, der kantede hendes
 røde Silkedragt.

Jakob d. II. laa paa en Bænk tæt ved, men Fætteren sad
 i en Armstol ved hendes Hovedgærde, og hans Blik fulgte
 Bevægelserne af den nøgne Arm, af Haanden, der i sin
 dovne Leg med Skildpadden langsomt løftede sig fra den
 røde Silke, gled ned igen, laa urørligt, saa alle Linjer teg-
 nede sig klart, hævedes paany og begyndte Legen forfra.

Catarina smilede til ham.

»I er saa tavs, Paolo?«

Han lænede sig tilbage, rev sit Blik løs fra Armen og
 sagde:

»Jeg saa' paa den underlige Ring, I har om Armen, Dron-
 ning. Er det Jern eller Guld?«

»Det er Guld, — den er paa en eller anden Maade, jeg
 ved ikke hvorledes, lavet mørk. Den er forfærdelig gammel.
 Der siges, den er funden i et Gravkammer, — det er maaske
 ikke sandt. Men den er underlig, synes I ikke? Jeg elsker
 den.«

Ringene sad højt oppe paa Armen, en klodset Ring med
 Skriftræk i, men uden Forsiringer, og de saa begge paa
 den, medens de talte.

»Hvorledes har I faaet den?«

»Jeg fik den af Kongen!«

Hun løftede i det samme Hovedet og saa' hen paa Jacob
 d. II., som hele Tiden havde iagttaget hende.

Hun smilede til ham og sagde til Paolo:

»Er I glad hos os? Er dette en smuk Fest? Vi har gjort
 den til Ære for Jer.«

»Jeg takker Jer, skønne Dronning! Men selv om den, til hvis Ære I vilde fejre en Fest, end var langt betydeligere end jeg, vilde I dog altid selv blive et Midtpunkt for enhver Fest, som I smykker med Eders Nærhed.«

Catarina lo højt.

»Hvor I dog har fine Talemaader. I maa have kendt mange skønne Kvinder.«

»Ingen som I!«

»Det spurgte jeg ikke om. Jeg mente, at det kun er mellem skønne Kvinder, Mænd lærer saa smidige Ord.«

»Jeg har rejst. Jeg har været overalt, hvor Livet havde mest Glans. Jeg kender Eders Fødeby, det hvide Venezia ved det blaa Hav. Jeg har boet længe i Rom, hvor den hellige Fader tilgav de Synder, Kvinderne havde fristet mig til at øve, — jeg har været i Apulien, hvor Mændene er hidsigere, og Kvinderne tavsere og hedere end andre Steder — —.«

Hun afbrød ham ved at løfte sit Blik imod ham og sagde spottende og muntert:

»Det forekommer mig, at det særligt er for Kvindernes Skyld, I altid er paa Rejse.«

»Og I har ikke Uret,« lo han, »Digterne priser Blomster og Sol og den Himmel, der skjuler Guderne for vore Øjne. Var jeg en Digter, vilde jeg kun prise Kvinden. Er hun ikke selv Verdens Sol og Livets Blomst?«

»Ja, er I ikke Digter, da bliver I det bestemt.«

»Ak nej, jeg trakter ikke efter Ærens Ry.«

»Men om Eders Navn nu nævnedes som Dantes?«

Han blev livligere og bøjede sig tættere ned imod hende.

»Jeg kunde ikke elske som Dante,« sagde han dæmpet. »Jeg maa begære den, jeg elsker. Hvad hjælper det mig, at hun, jeg tilbøder, lever og taler og ler, naar det ikke er mig, der hører hendes Stemme og hendes Latter, og naar det ikke er mig, som giver hendes Hjerte al dets Glæde?«

Hun hørte paa ham, medens hendes Blik gled ud i Salen med et mystisk og henrevet Udtryk.

»Jeg véd det ikke,« sagde hun lidt efter, »men det synes mig saare skønt at blive elsket saaledes som Dante elskede Beatrice.«

»Det synes mig skønnere at eje den, man elsker,« svarede han og saa' paa hende.

Da hun blev ved at se ud over Salen med det samme fjerne Udtryk, spurgte han dæmpet:

»Hvad tænker I paa?«

»Aa, det er intet. — Tror I paa Spaadomme?«

»Ja, visselig.«

»Tror I, at nogle Mennesker har den Gave at kunne se ud i Fremtiden og læse der om de kommende Ting, som ellers er skjulte for os.«

»Ja, visselig tror jeg det.«

»Har I nogen Tid hørt Jer egen Spaadom?«

»Det har jeg ofte. Men de faldt sjældent sammen, saa jeg tænker, at de ikke alle kan være rigtige. Men her som alle andre Steder er der Bedrageri med, og det er langtfra alle, der giver sig af med at forudsige, som virkelig ejer Evnen dertil. Der er Bedragerere her som overalt.«

»Har I hørt om Rositta i Chioccia?«

»Jeg har hørt om hende, men jeg har aldrig set hende. Der siges, at hun er saare dygtig, og at Præsterne er efter hende. Griber de hende, da bliver hun visselig brændt. — Var det hende, I sad og tænkte paa?«

»Jeg har set hende. Hun er en sølsom Kvinde.«

»Det tror jeg gerne. Hvad sagde hun til Jer, skønne Dronning?«

Catarina smilede men svarede ikke.

»Jeg kan tænke mig, hvad hun sagde, thi jeg kunde forudsige jer det samme, hvis I havde spurgt mig. Hun sagde, at nu og i al Eders Fremtid vilde enhver Mand, som I mødte paa Eders Vej, lægge sit Sind for Eders vidunderlige Fødder. — Var det saaledes, hun sagde?«

Catarina smilede muntert og underfundigt.

»Saa I giver Jer ogsaa af med Spaadomme. Pas paa, at jeg ikke angiver Jer til Præsterne!«

»Men naar Rositta kunde fortælle Jer, at I skulde herske over alle, sagde hun saa ikke, hvorledes han var, som skulde besejre Eders Tanker?«

Han havde talt saa dæmpet, at hun kun lige kunde opfangne hans Ord gennem Musikken fra de blide Fløjter i Salens Baggrund, og da hun saa' op, mødte hun hans ivrige og forskende Blik, der syntes at ville give Ordene en dybere Mening.

Hun rettede sig i et pludseligt Sæt og saa' lige og frit paa ham.

»Kongen, som er min Herre, valgte mig til sin Dronning, og ingen Mand hersker over en Dronnings Tanker.«

Hun rejste sig langsomt, tog den sortbrune Skildpadde, der laa paa hendes Skød, og gik med den i Haanden hen over Gulvet til sin Mand.

Gæsterne rundt om standsede et Øjeblik deres Samtale for at se paa hende, og Paolo mumlede en Ed mellem Tænderne.

Lydløs som en Skygge gled i det samme en smal Pige-sikkelse hen imod ham og tøvede ved hans Stol.

»Dronningen er skøn,« sagde en tyst Stemme lige bag ved ham.

Han saa' op og ind i Filomenas hvide Ansigt.

»Naa — og hvad saa?«

»Jeg hedder Filomena, — Dronningen tog mig med sig fra Venedig, og jeg er altid om hende. Dronningen er skøn — Herre — jeg er hendes fortrolige Tjenerinde.«

Inden Paolo kunde finde noget Svar, var Pigen forsvunden. Ingen havde bemærket den korte Samtale eller ænset de Ord, som den blide Stemme dæmpet havde talt til Paolo de Lusignan.

Danserinderne havde standset deres Dans.

Cyperns hvide og gule Vin blev budt om i Drikkeskaalene, og syltede Tamarinder og Granatæbler i Kurve, flettede af Siv og Sølv, bares rundt af ægyptiske og græske Tjenerinder.

Dronningen sad ved Siden af sin Mand.

»Er min unge Fætters Besøg hos os dig til Behag?« spurgte han og saa mørkt paa hende.

»Kære Herre, du véd da, at din Gæst altid vil være mig velkommen, og mest, naar han endda er af din Slægt.«

»Han hører til Slægten, ja, — han er just ikke dens største Pryd.«

Catarina tog et Granatæble fra en ægyptisk Pige med store runde Ringe af Guld i de brune Øren og bød Kongen det.

Han tog det, men beholdt det paa den flade Skaal, der stod foran ham uden at spise det.

»Kære Herre,« sagde Catarina blidt og rørte ved hans Haand, «sig mig, om der er noget ved vor Fest, I ikke synes om?»

»Festen er saare smuk.«

»Og Danserinderne?»

»Jeg har ikke set paa dem.«

Kongen har ingen Vin.«

Hun gav et Tegn, og en ung Kvinde bøjede sig foran Kongen med en Drikkeskaal mellem Hænderne.

»Drik med mig, Herre?» sagde Catarina.

Han tømte Skaalen og vendte sig lige imod hende med et hastigt Ryk.

»Hvad er det, Kongen vil sige mig?»

Hendes Blik var saa frit, hendes Barnepande saa klar og hendes Munds forundrede Smil saa fyldt med Sødme, at hans Tanker forvirredes.

»Jeg ved det ikke selv, Catarina, min Sjæl! Naar jeg ser dig hos mig, har jeg intet at sige dig. Naar du er borte, og naar du taler med andre, bliver jeg skinsyg paa de Ord, du giver dem. Catarina, min Sjæls Due, hvorfor kan du ikke give mig Ro?»

»Jeg taler jo helst med Kongen.«

»Catarina, tilgiv mig, men jeg vilde ønske, du var mindre skøn. Din Skønhed smerter mig som en evig Uro, — thi hvor kan jeg fortænke nogen Mand i, at han finder dig herligere end andre? Han maatte jo være blind, om han ikke gjorde det.«

»Hvad angaar det os, hvad andre tænker?»

Han vendte sit store, tunge Hoved helt om imod hende, og der var noget smerteligt og bønfoldende i hans Blik, som vel vakte Medlidenhed hos hende, men intet mere.

»Du er saa ung, Catarina — og — —.«

»Ikke for ung til at være din Dronning.«

Hun havde svaret hastigt, og hans Ansigt straaledede op i Glæde.

»Tilgiv mig, Catarina, min Dejlighed, jeg tror jo kun alt det bedste om dig. Men husk, at jeg er saa mange Aar ældre end du, og at jeg — at jeg elsker dig.«

Hun svarede med sit lyse og rolige Smil. Sikker og uangribelig sad hun ved Kongens Side og saa' ud i den festlige Sal, som om Mænds Begær og Mænds Lidelse og den Uro, hendes sælsomme Øjnes Mørke vakte, var hende mere ligegyldig end den lille, sortebrune Skildpadde, der gled ned fra hendes Skød og blev liggende uænset paa Gulvet, da hun rejste sig og ved Kongens Side forlod den menneskefyldte Sal.

Filomena fulgte.

Idet hun gik forbi Paolo de Lusignan, løftede hun sine Øjne og saa' fast paa ham.

Hendes Læber fortrak sig i Spot, og for Paolos ophidsede Blod syntes det, som om Pigen gentog Ordene:

»Dronningen er skøn.«

Maaske var det kun Indbildning, men enten han nu havde hørt Ordene eller ikke, susede de Natten igennem for hans Øren, og han gentog dem ubevidst og halvhøjt:

»Dronningen er skøn — Dronningen er skøn—«

Hvad mente den tynde Pige med det hvide Ansigt?

Hvad vilde hun ham? Hvorfor talte hun til ham?

Kunde hun læse hans Tanker?

Vilde hun tilbyde sig selv, eller vilde hun tilbyde ham sin Hjælp?

Dronningens fortrolige Tjenerinde? Hvad vilde Dronningens fortrolige Tjenerinde ham?

Catarina kunde have sendt hende til ham, det var ikke umuligt, intet var umuligt, naar Talen var om Kvinder.

Deres Mund og Øjne kunde sige »nej«, deres Blod »ja«, — man kendte aldrig en Kvinde, neppe nok den, der var dum, slet ikke den, der foruden Skønhed havde faaet en skarp og hastig Hjerne.

Paolo de Lusignan huskede den klare Haan i hendes Øjne!

Nej, den havde intet at sige. Han troede ingen Kvinde; han havde ejet mange, han havde kendt deres Legemer, deres Sjæls Verden var uopdaget Land trods alt.

Begreb man en Del af deres Væsen den ene Dag, var der nye Dele den næste.

Og Catarina var gaadefuldere endnu end andre.

Han kunde ikke sove.

Han rejste sig, slog Forhænget til Søjlegangen bort og traadte ud i Natten.

Under hans Fødder laa Levkosa; han skimtede neppe de hvide, høje Søjler paa Pladsen foran den hellige Cyrilus's Kirke, der tidligere havde været Aphroditetempel.

Han syntes at høre Suset fra Floden Pedias, men vidste ikke, om det var Indbildning. Hans ophidsede Sansen foregøglede ham den blege Piges Ansigt, — han vidste kun selv alt for godt, at Dronningen var skøn, — gaadefuld skøn, — hun behøvede ikke at sige ham det.

Elskede hun Dronningen eller ønskede hun hende ondt? Ikke engang dette kunde han blive klar over. Dronningen er skøn, havde hun sagt, og hendes Blik var fuldt af Spot.

Men havde han hidtil intet vundet, saa havde han heller intet tabt. Kongen var skinsyg, men hvad saa? Det var en almindelig Sag, at Mænd var skinsyge paa ham.

Jeg er smuk, tænkte han, jeg er ung, og jeg er — vigtigere end alt andet — jeg er ny. Hun har været gift i mange Maaneder, — jeg er det nye! Er dette alene ikke nok? Neppe nogen Ynde opvejer Nyhedens. Naar alt kommer til alt, er Elskov kun Nysgerrighed. Saasnart du kender din Elskerinde, er hun med det samme gammel for dig, og du vender dig med Lede bort, til den, der er fremmed og uopdaget.

Dronningen er alt for skøn til kun at være én Mands Glæde.

Og hun selv er klog, — hun ved, at Erobringens Vanskelighed ægger Mandens Iver.

Vi faar at se, skønne Dronning, skønne og gaadefulde Skabning! Paolo de Lusignan plejer at naa det Maal, han sætter sig.

5. KAPITEL.

DET kongelige Slot i Levkosia laa midt i en Have, der omgav det til alle Sider og skraanede nedad mod den øvrige By.

Der voksede tunge Cedere, ensomme Cypresser og skygende Pinier, Roser og Oleanderbuske, Palmer og Granat-træer imellem hverandre. Haven gjorde et mere overdaadigt end velholdt Indtryk, og netop saaledes ønskede Catarina, at det skulde være.

Fra Slottet og ned til Havens vestre Hjørne løb en Gang, der paa begge Sider var hegnet med mandshøje Myrthehække, og et enkelt Sted veg Hækkene tilside og omhegnede en rund, aaben Plads, i hvis Midte der voksede vældige Kaktusbuske med gule og røde, duftende Blomstermasser.

Her stod lave Bænke af Porfyr samt et tikantet Bord, hvorpaa der var stillet Skaale af broget og snoet venetiansk Glas, fyldte med Frugter.

Denne Plet, der var skjult for ethvert Blik af de høje Myrthehække, var Catarinas Yndlingsplads, og hun elskede at sidde her og indaande Duften fra de blomstrende Kaktus.

Hun havde siddet her længe alene, da Kongen, Paolo og Livlægen kom hen imod hende.

Jakob d. II. greb hendes Haand og kyssede den.

»Filomena sagde, at du var her nede. Vil du tillade os at holde dig med Selskab?« spurgte han.

»Visselig, med Glæde. Kommer Filomena ikke, at hun kan byde jer Frugten?«

Filomena blev i det samme synlig henne i Cypressegangen. Hun gik let og stilfærdigt, hun holdt Hovedet bøjet,

og Udtrykket i hendes Ansigt var saa roligt, som om hun neppe tænkte.

»Det er dog en underlig Pige,« sagde Kongen og saa' opmærksomt paa hende. »Tror du, at du kan stole paa hende?«

»Paa Filomena?« sagde Catarina og lo højt, »hun hader mig.«

»Hader dig?«

»Ja, saa meget som en venetiansk Pige kan hade, og det er ikke lidt. Men hvad saa? Hendes Had angaar ikke mig. Jeg tog hende med mig, hvorfor, — jeg ved det neppe selv. Jeg havde set hende fra vi var Børn. Hun boede ved den samme Kanal hvor vort Palazzo laa. Hun hader mig, fordi jeg tog hende med bort, endda hun burde takke mig.«

Filomena var nu kommet hen til Bænken, hun bød Frugten rundt uden at forandre en Mine i sit stille Ansigt. Saa sendte Catarina hende op paa Slottet for at hente en Vifte.

»Ja, det er en underlig Pige,« sagde Lægen, Don Alfonso del Castello fra Madrid, «en ganske besynderlig Pige. Ved Eders Højhed ikke, hvorfor hun saa nødtigt forlod Venedig?«

»Jeg spurgte hende ikke ad. Hun græd vel for en eller anden smuk Knøs. Men den Slags Taarer tørres hurtigt. Nu græder hun aldrig mere. Hvilken Tosse hun er! Her vil hun jo kunne gøre sin Lykke.«

»Naar hun hader dig, hvorfor vil du saa altid have hende om dig?« spurgte Kongen, og der var en ængstelig Klang i hans Stemme, »der er jo dog Piger nok paa Slottet, som er dig hengivne.«

Dronningen lo igen.

»Men, kære Herre, hvad angaar det dog mig, om Filomena elsker eller hader. Hun er mere brugelig, mere opmærksom og dygtig end alle de andre. Lad hende hade mig uforstyrret.«

Hun lo igen højt, og den spanske Læge saa alvorligt paa hende.

»Jeg mener ikke som Eders Højhed. Tillad mig at sige, at denne Pige ser ud til at kunne begaa skrækkelige Handlinger.«

»Hvilke?«

Den spanske Læge blev en Smule forlegen.

»Hvilke — det ved jeg ikke. Men det var dog langt bedre, om Eders Højhedes mest betroede Tjenerinde var tro og hengiven.«

»Jeg er ikke bange.«

Hun sagde Ordene med en saa trodsig Stemme, at Don Alfonso del Castello nøjedes med at bøje Hovedet og tie.

Kongen saa urolig ud, og Paolo de Lusignan, som ikke havde taget Del i Samtalen, men lyttet til den med opmærksom Interesse, var fornøjet over de Oplysninger, den gav ham.

Hun hader altsaa Dronningen, hun maa have en Grund dertil. Hvilken? Og hvorfor skulde Pigen mod sin Vilje tages med bort fra Venedig og hertil? Og nu græder hun ikke mere, men sit Had har hun ikke glemt. Det var en mærkelig Historie.

For at lede Samtalen, der drejede sig om andre Ting, om Vinhøsten og om de Ulykker, Græshopperne havde forarsaget paa den sydlige Del af Øen, tilbage til det gamle Spor, sagde han efter en Pavse.

»Dronningen mener altsaa, at Taarer, der grædes for Kærlighedens Skyld, altid hurtigt tørres?«

Catarina saa' muntert op,

»Ja, det mener jeg sandelig.«

»Da siges de dog at være de tungeste.«

»Det er muligt. Imidlertid er Filomenas hurtigt blevne aftørrede.«

Den spanske Doktor løftede sit smalle, brune Ansigt.

»Tillad mig at sige, Dronning, at der er Forskel paa Taarer. Der er Taarer, som grædes i bitter Ensomhed og som maa holdes hemmelige for alle, fordi det er Taarer, grædte uden Haab. Og der er andre, som skyldes Længsel, men en Længsel, som en Dag vil blive stillet.«

»Det ved man dog ikke, kære Don Alfonso, om ens Længsel nogentid vil blive stillet. Er *den* ikke hastigt glemt, som er langt borte? Og tror I, at en venetiansk Yngling har Tid og Tanke for en Pige, der er flere Dagsrejser fra hans Hjem, naar Venedig er fuld af smukke Kvinder?«

»Dronningen regner ikke med Trofasthed.«

»Gør I det, Don Alfonso?«

Hun mødte hans Blik, idet hun spurgte, og blev imod Sædvane en Smule forlegen. Og igen, som ofte før, løb den Tanke gennem hendes Hjerne, at Lægen var anderledes end de fleste andre Mænd. Han havde intet af sine Landsmænds bekendte Fyrighed i sit Væsen; han var tværtimod behersket, næsten kold, men med en indestængt Voldsomhed i sit Blik.

»Det afhænger altsammen af, hvorledes den er, man elsker. Ikke af, hvor langt hun er borte.«

»Nej se,« lo Kongen, »hvem skulde tro at vor lærde Doktor var en saa stor Filosofikus i Hjertesager. I vil gøre Lykke hos Kvinderne, Don Alfonso, med dem skal man tale om Kærlighed og om Stjerner. Det synes, som om det ikke var første Gang, I aabenbarede Jeres Visdom om den Syge, man kalder ulykkelig Elskov.«

»Det er visselig ikke første Gang, jeg taler eller tænker paa den. Den er oftere Grunden til de Sygdomme, vi ikke kan helbrede, end mange tror. Og den, der græder uden Haab, kan vi heller ikke kurere.«

»I taler helt sørgeligt, Don Alfonso,« udbrød Catarina. »Jeg tænker, at det sjældent er saa slemt. Der er vist faa, som dør af den Syge.«

»Dronningen tror ikke paa den,« sagde nu Paolo mørkt.

»Saamænd gør jeg saa,« lo hun, »men det er som anden Sot og Feber, — den varer sin Tid, — saa kommer Helbredelsen i Form af en ny Kærlighed.«

Lægen saa igen op paa hende med sine smalle, sorte Øjne, der lyste skarpt frem af det brune Ansigt.

»Jeg tror anderledes end Dronningen,« sagde han kort.

Hun tav lidt, saa rystede hun med et Hovedkast sine Tanker fra sig og sagde:

»Nu har vi saa sandelig lamenteret nok for den ulykkelige Elskovs Skyld, som kan hænde slet ikke findes. Hvad siger Kongen, om vi tog en Tur igennem Haven? I véd, Doktor, at Kaktus er min Yndlingsblomst. Jeg har faaet nogle ny og sjældne Sorter hertil, om nogen havde Lyst at se dem.«

De rejste sig alle for at følge hende, og hun mærkede ikke, at Paolo kun gik et Par Skridt med, og derefter vendte tilbage og kom hen til Filomena, som havde trykket sig ind

imod Myrthehekken, hvor hun stod og bed haardt i en lille Kvist, som hun havde revet af.

»Du hedder Filomena?« sagde han og gik tæt hen til hende.

»Ja.«

»Hvorfor talte du til mig forleden ved Festen?«

»Jeg kunde ikke andet.«

»Vil du mig noget?«

Pigens Læber aabnede sig, som om hun vilde svare ja, men der kom ingen Lyd over dem.

Han ventede et Øjeblik, saa vendte han sig om for at gaa, men Pigen greb fat i hans Arme og standsede ham.

»Jeg maa tale med Jer, Herre.«

»Hvad er det da, du vil?«

»Herre — I elsker Dronningen.«

»Hvor falder det dig ind. Er du gal?

Hun knugede sine Hænder sammen og hendes Øjne brændte med en lidenskabelig og ond Glød. Der var over hende noget af et Rovdyrs Styrke, naar det samler sig og staar urørlig, beregnende det mest belejlige Nu til at kaste sig over sit hadede Bytte.

Han stirrede i dyb Forundring paa hende.

»Herre, Madonna har bevaret min Forstand, og hvorfor skulde det ikke være hende, der har udset mig til Eders Hjælper? Herre —,« hun saa op paa ham og smilede sygt og ondt, medens hendes Øjenlaag skjalv og sænkede sig dybt over hendes glødende Øjne, »Dronningen er jo skøn, og det er I ogsaa, Herre, saare skøn, og dertil yngre end den naadige Konge. — Vent, gaa ikke, — jeg har meget at sige Jer. Dronningen ved endnu intet om Elskov. Hun leger kun. Før eller senere maa hun dog lære det, ikke sandt? Hvem skal lærer hende det, Herre, hvem skal lærer hende det om ikke I? Hør paa mig! Jeg elsker ogsaa, og jeg har elsket længe, længe. Han vilde have elsket mig, om ikke hun — Dronningen — var kommen! Hvad brød hun sig om min Elskede? Intet! Kun at hun ikke undte nogen anden Kvinde ham. Skønt hun er gift, og skønt alle Mænd begærer hende, under hun ikke nogen Kvinde blot en eneste Mand. Hun er kun lykkelig, naar alle ligger for hendes Fødder.«

Hun stansede og trak Vejret, som om hendes indestængte Had var ved at kvæle hende.

»Hør paa mig, Herre! Jeg har aldrig fortalt nogen Sjæl om dette før nu Jer. Jer vil jeg sige det altsammen til, for saa maa I tro mig. Naar Dronningen lærte at elske Jer, vilde jeg kunne slippe herfra og hjem til Venedig og finde min Elskede. I ser, at I vil hjælpe mig mere, end jeg hjælper Jer. Saa maa I da tro paa min Oprigtighed. Ved I, hvad det vil sige, at se den, Ens Sjæl skriger efter, for Fødderne af en anden Kvinde? Aa, jeg hader — Madonna alene ved, hvor jeg hader den, der stjal min Elskedes Sanser og Tanker! — Herre,« hun talte afbrudt, stak-aandet, dirrende af Lidenskab, hidset indtil Sprængning af sine egne Ord og det Had, der aldrig før havde faaet Luft, »jeg er Eders lydige Hjælper. Stol paa mig, befal over mig! Sig mig, hvad I ønsker af mig, og jeg skal udføre det! Straks jeg saa' Jer, vidste jeg, at I vilde elske Dronningen. Madonna viste mig min egen Hjælper og Hævn gennem Jer. Tro paa hende. Hun tillader ikke en saadan Uretfærdighed som den, Dronningen har øvet imod mig. — Herre, nu har jeg fortalt Jer alt. Stol paa mig, stol paa mig! Sig, hvad I vil, — skal jeg føre Jer til hendes Dør? Jeg vil gøre alt, hvad I vil!«

I nogle Sekunder stirrede de hinanden haardt ind i Øjnene. Han forskende, som om han vilde kende Dybderne i dette trodsige og forrevne Sind. Hun, som om hun med al sin forbitrede og haarde Vilje vilde tvinge ham med sig hen imod det Maal, hvortil baade Had og Elskov kunde føre — Dronningens Undergang.

»Jeg vil tænke over det.« sagde Paolo de Lusignan endelig. Hans Stemme lød hæs. Han havde selv en Følelse af, at denne tynde Pige med det hvide Ansigt havde voldtaget hans Vilje.

— — —
Filomena rettede sig og begyndte at gaa.

Da hun var kommen nogle faa Skridt bort, drejede hun sit Hoved og smilede til ham med sit lille haanske og syge Smil og sagde med sin spottende og tyste Stemme:

»Husk det saa, Herre — — jeg er Dronningens fortrolige Tjenerinde.«

Om Aftenen stod Dronningen ude paa den aabne Søjlegang og saa ned over Byen.

Hun tænkte, hvad sjældent skete, paa Venedig.

Eftermiddagens Samtale om Kærlighed havde gjort hendes Tanker urolige med en uforklarlig Uro, som hun ikke var vant til at føle.

Hun havde hele Tiden maattet tænke paa Oletto Marvasi, og hun forstod ikke selv hvorfor.

Maaske fordi hun af alle de Mænd, der omringede og tilbad hende, kun troede sin Mand og saa Oletto. For han elskede hende i Sandhed, han og saa Kongen. Men hendes Følelser for ham var rolige som Hjerteslaget hos de sovende Duer hjemme i Venedig — der, hvor Oletto nu var.

Paolo de Lusignan — hendes kongelige Fætter — han var en smuk Mand, det var morsomt og æggende, at han var vant til at erobre Kvinder, og at han gerne vilde erobre hende og ikke kunde. — — Hvor var dog Aftenen dejlig — — de hvide Søjler der i Mørket — de høje Spir paa Madonnakirken og nærmere endnu Jesu Hjerter Kirke, hvor nu de fromme Brødre sang.

Hun sukkede — det var dog en smuk Verden! Mon hun egentlig var god nok. Det tænkte hun vist alt for lidt over, hun havde vist aldrig tænkt over det før i Aften — — saa Doktor Alfonso vilde advare hende mod Filomena? Hun lo ligeglåd og dæmpet og nynnede hen for sig.

Saa tænkte hun igen paa den spanske Læge. Han var vist en god Mand — eller ikke? Man kunde aldrig tro en Spanier, men denne var vist bedre end de andre. Det var næsten trættende, at han ogsaa tilbad hende. Han ogsaa — hvorfor? Hvor gad de? Ho — ho — — *kun* fordi hun ikke elskede dem. Kun derfor, kun derfor! Tilbed en Mand og han kaster dig bort — glem dig selv for en Mands Skyld, og han lér og gaar bort og søger en Kvinde, der hverken elsker ham eller er ham tro — kun fordi en Mand altid vil kedes over Tryghed, halvvejs vil foragte den Kvinde, der bærer ham og ham alene gemt i sit Hjerter som sin Lykkes Helligdom. Den Kvinde der elsker med sit Væsens store Oprigtighed, vil før eller senere tabe i Elskovens vanskelige Spil. — Det vidste hun, og der groede gennem hendes Tanker en Haan mod Mænd og samtidig en Længsel efter engang at slippe sin

egen Kulde og forgaa, glide redningsløst i Støvet ned foran den Mand, der var hendes Sjæls Guddom — — men hvor var han? — — Hun gøs og fo'r sammen. Han maatte jo aldrig komme, Madonna maatte hjælpe hende, saa han aldrig kom. Det var jo Døden! Saadan havde den gamle Rositta forudsagt det. Døden og Elskoven skulde for hende være ét. Men dø af Elskov — det var jo som at forgaa i Sol, — aa nej, det maatte alligevel ikke ske. Hun vilde leve, Livet var hendes — alt tilhørte hende, der var skøn og ung og Dronning — alt, uden dette ene — det sælsomme — det dræbende — — — —

Hun fo'r sammen ved at høre en let Støj ved Siden af sig. Paolo de Lusignan stod hos hende. I samme Nu var hun sig selv igen. Drømmene, der havde gjort hendes Hjerte svagt, var borte, og hun saa' paa ham med sine klare Øjne.

»Hvor I kommer listende, Paolo de Lusignan.«

»Jeg vilde fange Jeres Tanker, hvis jeg kunde, Dronning.«

»Ja, saa, I ved jo ikke engang, om de var værd at fange.«

»Giv mig dem!«

»Herre, de fløj bort som Fugle over Havet, da I kom.«

»Og blev der ikke en eneste tilbage? Var der ikke en Tanke mellem dem alle, som gjaldt mig og som blev tilbage, da jeg skræmmede de andre bort?«

»Om jeg tænkte paa Jer, mener I — det kan jeg næppe huske. Jo bi, det gjorde jeg vist. Jeg tænkte over Samtalen i Dag i Haven, den tog I jo Del i.«

»Og det var alt?«

Nu lo hun.

»Madonna, hvor er i fordringsfuld. Ja, Herre, I maa meget tilgive — det var alt.«

Hun havde lagt Armene om en af Marmorsøjlerne og lænede sin Kind imod den. Han vilde nærme sin Haand til hendes, men et Blik paa det opmærksomme og rolige Ansigt fik ham til at være forsigtig.

»Hvad skal jeg gøre, for at Dronningen vil tænke paa mig?«

»Intet.«

»Jeg vil gøre alt, hvad I ønsker — jeg vil tjene Jer — —.«

»Min Gud, det behøves ikke. Jeg mangler ikke Tjenere.«

»Jeg vil være Eders Ven!«

»Jeg takker Jer. Ærligt Venskab er en sjælden og kostelig Ting. Tror I virkelig, at I har den at byde mig?«

»Madonna Catarina — I maa ikke blive ved at tale saaledes til mig.«

»Hvorledes vil I, at jeg skal tale?«

»Hvis I havde den mindste Godhed for mig, vilde Eders Øjne ikke være saa fulde af Haan altid. Hvorfor vil I, der er saa ung, og som ikke kan kende meget til Falskhed, mistro alle?«

»Bevares, hvor I bliver højtidelig. Kære Herre, jeg mistror ingen. Jeg tænker kun, at enhver vel har saa travlt med sin egen Lykke, at andres ikke ligger ham synderlig paa Sinde. Derfor er de smukke Ord sjældent andet end Talemaader. Man takker høfligst for dem, men der er ingen Grund til at røres særligt over dem.«

Han tav lidt, saa sagde han langsommere:

»Og om jeg nu sagde Jer, at hver nok tænker paa sin egen Lykke, men at I betyder Lykken for mig, hvad vilde I saa svare?«

»At I er et Stykke af en Digter, og at Natten og Stjernerne gør Jer veltalende og føder smukke og lunefulde Drømme i Eders Sind.«

»Og det var alt?«

»Mere er der ikke at svare for mig, Herre.«

»Men ved I da ikke selv, hvor skøn I er, Dronning?«

»Man har sagt mig, at jeg er skøn.«

»Og forstaar I ikke, at en Mand taber Vid og Sans i Eders Nærhed?«

»Jeg har set Mænd tabe Vid og Sans i min Nærhed — hvad kan jeg for det?«

»Nej, nej, I er kold, I er ubegribelig. Jeg har aldrig set nogen Kvinde som I. Men I maa dog kunne føle. Har Eders Hjerter da intet Blod, er Eders skønne Tanker da kolde som Stjernerne?«

Hun rettede sig og stod rank foran ham. Hendes hvide Dragt og Perlerne om hendes Pande lyste i det svage Skær fra de spredte Olielamper.

Der var en klar og brødefri Sikkerhed over hende, som forundrede og opbragte ham.

»Et Ord, Paolo de Lusignan, saa godt først som sidst.

I maa ikke komme til mig med forelskede Ord, for jeg vil ikke høre paa Jer. Det angaar mindst af alle Jer, om mine Tanker er kolde eller længselsfulde. Hvordan de end er, hvordan jeg end er, saa er jeg Kongens Hustru. I har intet at sige mig, som han ikke kan høre. Husk det! I kan give mig den Hyldest, som I kan give enhver Kvinde, I agter og hvis Skønhed glæder Jer. Intet derudover. Hvis I tror, af jeg oftest taler Spøg, saa vil jeg sige Jer, at mine Ord denne Gang er Alvor. Og nu god rolig Nat, Signore. — Nej, I behøver ikke at følge mig.«

Hun løftede med den ene Haand Slæbet af sin Kjole for at gaa, men inden hun havde vendt sig om, havde han grebet om hendes Arm, kysset den og var forsvunden. Hun trak Vejret dybt, smilede hen for sig og strøg Haanden over sit Haar.

Saa kastede hun endnu engang Blikket ud over Byen og saa' hvor smuk Natten var, før hun langsomt gik bort mellem Søjlerne.

Idet hun vilde træde ind i Forsalen, var hun lige ved at snuble over en af Tjenerne, der laa sammenkrøben ved Foden af en Søjle.

Hun blev forskrækket og raabte sagte.

»Tilgiv mig, Herskerinde,« sagde Manden ved hendes Fødder.

»Er det dig, Cymon, — hvorfor ligger du dog der?«

»Tilgiv mig,« stammede han igen og rejste sig halvt op.

»Javist, — men hvorfor er du her?«

»For at vaage over Dronningen.«

»Hvad skal det sige?«

»Giv mig Lov til altid at vaage over Jer.«

»Men jeg forstaar slet ikke. Hvorfor vil du vaage over mig? Jeg er ikke i Fare.«

»Tilgiv mig, Herskerinde, men det ved I ikke. En Fyrste er altid i Fare.«

Catarina smilede muntert og godmodigt.

»Snak, Cymon, her er ikke en Sjæl i hele Levkosia, der ønsker ondt over mig.«

Cymon saa ud, som om han havde Lyst til at forklare sig nærmere, men han nøjedes med at sige:

»Jeg vil være lykkelig, hvis kun Dronningen vil give

mig Lov til at passe paa og være i Eders Nærhed. En Tjener ser ofte mere end en Fyrste og hører mere ogsaa.»

Cymon var en ung Græker, der hørte til blandt Kongens og Dronningens personlige Opvartning, de saakaldte Tærskeltjenere.

»Ja ja da, Cymon — saa vogt du over mig, siden du tror, det er nødvendigt. Jeg tænker, du vil finde, at det bliver ret nemt Arbejde. Mine Fjender vil vist ikke give dig megen Uro.«

Selv om Manden havde en anden Mening end hun, saa sagde han det i hvert Fald ikke.

Han nøjedes med at mumle »Tak, Tak,« og da hun vilde gaa bort, bøjede han sig smidigt til Jorden og kysede hendes Sko.

Hun nikkede til ham, medens hun fortsatte sin Gang og tænkte, at den tjenstivrige unge Græker nok ikke vidste af, hvor yndet hun var i Levkosia. Det vidste hun bedre selv.

Men hvad hun ikke vidste var, at en svær Mandsskikkelse hele Tiden havde opholdt sig i Søjlegangen, skjult af et Vægtæppe, et Stykke fra hende, men dog nær nok til, at han kunde opfatte det meste af, hvad der blev sagt.

En svær Mand med et stort godmodigt Ansigt, og som havde lyttet i anstrengt Spænding, som havde hørt Paolo de Lusignans ophidsede Stemme og Grækerens ydmyge Bøn, og som nu, — da Catarina rank og hurtigt gik bort mellem Søjlerne og forsvandt, — rakte Hænderne velsigende ud efter hende og mumlede:

»Hvor jeg elsker hende, hvor jeg dog elsker hende!«
— Kongen!

6. KAPITEL.

FOR hver Dag, der gik, blev Paolo de Lusignan mere forelsket i sin Fætters unge Kone.

Catarinas lige gyldige Væsen betog ham paa ingen Maade Modet.

Han troede, at hun var for klog, maaske ogsaa for ængstelig til at overgive sig, og han omgikkes hende med en Ro, som det var vanskeligt for ham at hykle, men som han antog for at være nødvendig.

Filomena var hans Fortrolige. Hun sagde til ham, at han havde været for hastig, og at Catarina langt snarere vilde blive opfyldt af ham, dersom han vidste hende Lige gyldighed.

Hun var alt for vant til at sejre. Hvis en Mand vilde lade uovervunden, vilde hun, om end kun af Nysgerrighed, beskæftige sig med ham.

Paolo anstrengte sig da for at være stilfærdig, noget, der faldt hans voldsomme Natur vanskeligt, men Dronningen var, som hun hele Tiden havde været, venlig, munter, lige gyldig.

Kun kunde der undertiden komme en vis Varme over hendes Væsen, naar hun var sammen med sin Mand. Paolo antog det for at være Koketteri, hvad det ikke var.

Catarina holdt virkelig af Kongen. Hun vidste, at han tilbad hendes Legeme, og at han søgte at forstaa hendes hastige og stærke Tanker.

Hun havde hørt alt for mange smukke Ord, til at hun troede dem. Hun havde set altfor mange Mænd for sine Fødder, fra hun ikke var mere end et Barn, — og havde set de samme Mænd med stor Sindsro trøste sig hos andre Kvinder, — til at hun kunde stole paa nogen.

Hun troede ingen uden sin Ægtefælle!

Fra først af var han kun et Legetøj for hende, et Middel til at naa op til en Trone. Senere blev han hendes Ven og til en vis Grad hendes Fortrolige.

Hun var saa begærlig efter Livet, saa fuld af Luner og Indfald, saa undrende samtidig med at hun var klartseende, og hvilke Udslag end hendes Ungdom, hendes Forfængelighed eller hendes Hjertes store Velvillighed gav sig, saa fulgte han hende med sin klodsede og dybe Beundring.

Det morede hende at tænke paa, at hun her kunde til-lade sig hvad hun vilde, og blive beundret for det endda, medens hjemme hendes hæftige Fader og underkuede Mo-der vilde have skændt.

Hun var endnu Barn, ligetil sin Legelyst og Pyntetrang, og samtidig en klog lille Kvinde, belært af alle de Erfaringer hendes lyse Hjerne og skønne, legemlige Modenhed havde givet hende.

Hun skjulte sit Barnevæsen for andre, men slog sig løs, naar hun var alene sammen med sin Mand. Saa kunde hun støje, le, agere Danserinde, fare ham om Halsen i et Kærtegn, der var milevidt fra Erotik, men som fremkaldtes ved et ubekymret Barns Glæde over sin Frihed.

Jakob d. II lod rolig Paolo blive.

Havde han ikke overværet Samtalen paa Søjlegangen hin Aften, er det muligt, at hans Skinsyge vilde være bleven stærkere end hans Beherskelse, men som det nu var, vidste han, at han roligt kunde lade Catarina selv klare alt.

Filomena iagttog med forbitrede Øjne under de sænkede Øjenlaag, at det gode Forhold mellem Kongen og den unge Dronning stadig blev bedre.

Hun havde troet, at Dronningen hurtigt vilde være bleven ked af sin Mand og have søgt Glæde andetsteds.

Men alligevel vilde hun ikke opgive Haabet om, at Paolo de Lusignan skulde blive Dronningens Elsker. Han havde jo alle Betingelser, var smuk og smidig.

Og Dronningen var saa urolig og fuld af Luner, at hun nødvendigvis maatte trættes før eller senere af sin tunge, stiltfærdige Ægtefælle.

— — —

Dronningen dansede!

Hun stod midt paa Gulvet inde i Kongens private Arbejdsværelse og vuggede sig langsomt frem og tilbage, medens hun selv nynnede en enstonig Melodi.

Hun havde klædt sig ud som en Ægypterinde. Haaret var skilt og redt glat ned omkring Panden og Fletningerne lagte i en lige Linje ned over Ørerne og bundet op med Kæder af Mønter.

Den tynde, brune Dragt, der var snæver og glat, gik næsten ned til Fødderne. Hun havde taget alle sine ægyptiske Smykker paa, og de raslede med en langsom og syngende Klang under hendes stille Bevægelser.

Omkring Overarmen og Haandleddet havde hun Ringe, forbundne med tynde Kæder, og om Hofterne et Bælte af flade Metalstykker.

Hun vuggede sig frem og tilbage, flyttede næsten ikke Fødderne, men løftede sine nøgne Arme over sit Hoved, bøjede sig for Kongen og krøb sammen, saaledes som hun havde set sine egne Danserinder gøre.

Saa standsede hun sin Sang og begyndte at tale, med en sagte og hemmelighedsfuld Stemme, medens Kongen ufravendt betragtede hende. Men hendes vidt aabne Øjne stirrede ud i Luften, uden at se paa ham, og hun ikke engang smilede, saa alvorlig fordybet var hun i sine egne Fantasier.

»Du er Ramses, Ægyptens grusomme og tavse Hersker,« sagde hun. »Du har ingen Venner, for alle frygter dig, og du tror ingen. I den brændende og mørke Nat rider du ud mod Ørkengrænsen, og du gaar hen til den store Sphinx, som du kalder »Neb« (Herre). Thi du, som er alles Herre, kalder den hemmelige Sphinx med de kolde Øjne din Herre. Du taler til den, og den sukkende Ørkenvind vover ikke at føre din Stemmes Klang med sig bort, men lægger sig stille ved dine Fødder, og Verden udenom dig lytter skælvende til den store Sphinxs Røst.

Den giver dig Raad, hvorledes du skal nedstyrte dine Fjender og knuse dem, saa deres Blod kan strømme ud i Nilen til de hellige Krokodilers Vellyst. Og Sphinxen, hvis Sang har lydt over Ørkenen i Aartusinder inden din Slægt første Gang saa Eders Rige, siger til dig, hvad du skal gøre for at sikre dine Efterkommere Ægyptens Land. Og

tilsidst siger du til den: »Neb, du evigt mystiske Sphinx, hvad skal jeg gøre, at mit Livs Dage skal blive mangfoldige? Thi jeg lever gerne, og det er sødt for mine Øjne at se den gaadefulde Sols Lys.«

Men Sphinxen sukker, og du forstaar ikke dens Sang, og du rider hjem i Natten og tilbage til dit Slot. Og der kalder du din Yndlings-Danserinde til dig, og hun maa danse for dig, medens hun fortæller dig underlige Sagn, for du vil glemme, at du ikke forstod Sphinxens sælsomme Sang.

Og denne Yndlings-Danserinde, det er mig, Herre, og medens jeg danser for dig, ser du, at mit Haar er sort som den Nat, gennem hvis Mørke du red, og min Stemme er rislende og myg som Ørkenvinden, og mit Bryst forjætter dig saa stor en Fryd i de Dage, du lever, at du glemmer at spørge om deres Tal.«

Hun tav, løftede sit Hoved og saa' forundret hen paa ham, som om hun pludseligt vaagnede.

Saa stod hun ganske stille, sprang og var med et Sæt henne hos ham og lo højt.

»Hvad siger du dog til mig? Synes Kongen, at hans Dronning er et stort Barn? Var det morsomt at se paa mig? Tror du ikke, jeg kunde være bleven en god Danserinde?«

Han sagde hende, hvad hun ønskede at høre. At hun var smuk og yndefuld, smukkere og yndefuldere end nogen Danserinde, han havde set. Han smilede til hende og strøg hen over det sorte Haar, der var gennemkædet med barbariske Mønter.

Men i sit Hjerte følte han den samme smertelige Sørgmodighed, der ogsaa før havde foruroliget ham, over hendes altfor sære Skønhed.

Hun havde staaet paa det brune Marmorgulv, i sin glatte Dragt, hvorover Kæderne raslede, sikker og yndefuld som en Statue, gennem den begyndende Aftens milde Glans havde han set de lyse, løftede Arme, og han havde følt sig selv som noget tungt og jordfæstet, hende som en urolig og glimrende Aabenbaring, altfor omskiftelig og fantastisk til for altid at besiddes af en Dødelig.

Samme Aften, da Paolo gik alene nede i Haven, strøg Filomena langsomt hen over hans Ærme, medens hun gled forbi ham og videre.

Han ventede lidt, saa fulgte han efter hende og fandt hende under en Pinje, med Haanden om dens Stamme og med et triumferende Udtryk i sit smukke, hvide Ansigt.

»Hvad er der, Filomena?«

»Nyheder, Herre! Gode Nyheder. Kongen rejser i Morgen ned til den sydlige Del af Landet for at se, hvor megen Skade Græshopperne har gjort i Aar. Dronningen bliver hjemme.«

»Er du vis paa det?«

»Jeg ved det, Herre!«

»Hvorfor rejser Dronningen ikke med?«

»Det ved jeg ikke. Men Kongen rejser i Morgen tidlig.«

Paolo tænkte sig om.

»Saa tror jeg, der er noget bagved, som du ikke kender. Hvorfor skulde Kongen rejse alene? Han kan jo ellers aldrig undvære Dronningen.«

»Det er rigtigt, som jeg siger.«

Paolo vidste ikke, hvor Filomena fik sine Nyheder fra, og hun var altid vel underrettet. Han formodede, at hun lurede ved Dørene, men han fandt det under sin Værdighed at spørge hende ad.

Havde Filomena ikke stadigt hidset ham op, havde han maaske opgivet Æventyret.

Han var ganske vist meget forelsket, men en Kvinde var dog kun en Kvinde, og han var ikke vant til at have saa megen Ulejlighed. Men Catarina var saa taabelig smuk, og Filomena havde en underlig Evne til at gøre baade hans Lidenskab og hans Trods levende.

»Og hvad saa, Filomena, naar Kongen rejser?«

Pigen saa' langsomt op.

»Hvor skulde jeg vide det, Herre, — Dronningen er alene, ikke sandt?«

»Alene — og forsigtig!«

»Dronningen er Kvinde.«

»Det er sandt — — men — —.«

»Har I aldrig før besejret Kvindemodstand?«

Han blev rød hen over Panden, for den ramme Spot i

hendes Stemme og i hendes stiltfærdige Ansigt saarede hans Forfængelighed.

»Forhast Jer ikke.« sagde Pigen igen langsomt, »hold Jer borte fra Dronningen de første Dage. Lad hende føle Ensomheden. Kom en Aften, hvor hun intet har at adspredde sig med, tal om at rejse, fordi I lider ved at være her — jeg skal sørge for, at I bliver alene og uforstyrret med hende. Tilgiv mit Raad, Herre, jeg er kun en Tjenerinde. — Men I ved vist, at Kærlighed gør blind. Det siges der, men saa siger jeg, at Had gør tifold mere seende.«

Saa højede hun sig med en smidig og ydmyg Bevægelse, der var ligesaa haanende som hele hendes øvrige tilbageholdne Væsen, og gik langsomt bort. Han stod og saa' efter hende, medens denne Stemme, hvis Blidhed var ved at sprænges af dens egen, hadefulde Klang, hver Gang hun nævnede Dronningen, blev ved at lyde i hans Øren.

»Hvor hun hader, hvor hun forstaar at hævne. — — Og,« tilføjede han eftertænsomt, »hvor hun maatte være vidunderlig som Elskerinde.«

— — —
Kongen rejste, og Paolo fulgte Filomenas kloge Raad. Han viste Dronningen den opmærksomste Hyldest, men holdt sig ellers i Afstand.

Han havde ingen Anelse om, at han blev iagttaget af baade den spanske Læge og af Cymon.

Den tredie Dags Aften efter Kongens Afrejse sad Dronningen alene i sin private Dagligstue, som ved en Dør stod i Forbindelse med hendes Soveværelse, og som paa den modsatte Side stødte op til et Slags Forværelse, hvor Filomena, en Forelæseserke og en ung Pige fra Lesbos, der havde Opsyn med Dronningens Garderobe, plejede at opholde sig.

Catarina sad ved et stort, ovalt Marmorbord, indlagt med Figurer, der forestillede Snegle, og bladede i gamle Bøger med Billeder.

Det var mest Helgenbilleder og Billeder af Martyrer, der blev hængte, brændte, flaaede og skaarne i Stykker. Hun gøs baade af Rædsel og Velbehag.

Det var dog godt, man ikke var bleven Martyr!

Hun iagttog nysgerrigt en gammel Helgen, der var iført

en brun Kappe og som laa udstrakt paa en Pinebænk, medens en Hedning med et gruindjagende Ansigt og med Helvedsflammer om Hovedet stod og hældte Vand i den ulykkelige Martyr. Kunstneren havde aftegnet hans Legeme saa opspilet som en Ballon, for at give Tilskueren den rette Indtryk af de Lidelser, der foraarsagedes ham ved de Strømme af Vand, som den onde Hedning uden Barmhertighed hældte i ham.

Catarina kom til at le.

Hun havde undertiden som Barn, naar hun sad i St. Marcus Kirken hjemme i Venedig og saa' paa de gyldne Helgener med de brede Smil, ønsket, at hun var bleven saadan En, som skulde tilbedes af alle de fromme.

Det var dog Berømmelse! Men den Lyst forgik En, naar man saa paa alle deres Kvaler.

Nej Tak, — faa flere Kander Vand hældt i sig eller blive vendt paa en Bradepande som en anden Macaronikage, — det var ikke muntert, og Helgenberømmelsen var dog for dyrt købt.

Saa var det bedre at være Dronning.

Hun sprang op og smækkede Bogen i.

Hun vilde ikke se mere paa alle de Skrækkeligheder. Man kunde jo risikere at faa onde Drømme om Natten.

Hun nynnede, medens hun gik rundt i Stuen og rørte ved de høje Marmorvaser, fyldte med Blomster; ved de udskaarne Jaspisskaale og det hvide Koralskrin, indlagt med Perler, som Kongen havde givet hende til at gemme Penge og Smykker i.

Hun satte sig ned paa Gulvet, aabnede Skrinet og hældte dets Indhold ud i Skødet.

Det var et rummeligt Skrin, næsten en Alen langt, og det var fyldt, men Indholdet var meget blandet.

Der var en ganske værdiløs Halskæde, saa lang, at den næsten naaede Fødderne. Hun havde engang købt den paa Torvet af en Gadesælger. Det var lutter smaa, grønne Konkylie, fæstet sammen med tynde Rækker af Glasperler. Et ganske barbarisk Smykke, men Gadesælgeren havde været saa ung og køn, og han havde set saa beundrende paa hende, og Solen havde lyst i hans hvide Tænder, da han raabte og smilede. Og hun havde maattet smile igen, fordi Solen skinnede, og fordi de var saa unge begge to.

Der var Perlebaand til Haaret, Ringe og Bæltekæder, et tykt gammelt Turkissmykke, meget kostbart og meget kedeligt, — det saa ud, om om det var Bedstemoder til alle de øvrige.

Catarina blev helt ivrig. Hun kunde roligt lege, der var ingen til at iagttage hende.

Hun sad paa sit sorte Skindtæppe, der var bredt ud over Marmorgulvet, og rodede rundt mellem de blinkende Stene.

Der var en Slangering af Guld til Armen, med et onskabsfuldt, spidst Hoved og gule Øjne.

Catarina lo og holdt den op mellem to Fingre.

»Du er Filomena., sagde hun og nikkede, » og du kan gaa hen til hende, der ligner den tykke Bedstemor, jeg heldigvis ikke har. Saa kan I to snakke ondt om mig.«

Hun skubbede Armringen hen til Turkiserne og fortsatte sin Leg.

Her var et Diadem med rolige Linjer og enkelte klare, kostbare Stene, fattet ind i sjældent, rødt Guld.

»Du er jo Kongen.« sagde hun og stirrede overrasket paa det, helt optaget af sit eget Indfald. »Ja, virkelig, — du er Kongen, men hvor er saa jeg?«

Hun tog om Smykkerne og øste Haandfulde op, men intet af dem alle forekom hende tilfredsstillende.

»Jeg er her ikke,« sagde hun misfornøjet, »jeg maa lade mig selv lave, — men jeg ved aldeles ikke, hvordan jeg selv er.«

Saa lagde hun hurtigt og utaalmodigt Smykkerne ned i den glatte, hvide Korælæske og laasede den. Legen morede hende ikke længere. Hvis Kongen havde været der, kunde han have set paa hende. Saa havde det været morsommere. Hun savnede ham til at være beundrende Tilskuer ved alle hendes Indfald.

Hun trak ærgerlig det store, sorte Bjørneskind i Halen og gik hen til Vinduet. Der var endnu tre Dage til Kongen kom. Og hun kedede sig. Skulde hun lade den spanske Læge hente? Han kunde altid fortælle saa mange Ting, som andre Mennesker ikke vidste noget om.

I det samme bankede det paa Døren.

Filomena kom ind.

Hun gik ikke frem i Stuen, men sagde stille som hun plejede, at Fyrst Paolo de Lusignan spurgte, om Dronningen vilde modtage ham.

Catarina betænkte sig lidt, men huskede saa, at hun kedede sig. Og hun kunde jo sende ham bort, naar hun ikke vilde tale mere med ham.

Paolo kom, og det Barn, der for faa Minutter siden havde leget med sine Smykker som med Legetøj, modtog ham med megen Ro og Værdighed.

»Tilgiv at jeg forstyrrer Dronningen,« sagde han blødt, »jeg skal ikke opholde Jer mere end nogle faa Øjeblikke.«

»Naa,« sagde Catarina lidt forundret, »det lyder helt højtideligt.«

»Jeg vil kun sige Dronningen, at jeg maa rejse.«

»Rejse — hvorfor?«

Han svarede ikke, men sad med bøjet Hoved.

»Har I faaet Efterretninger fra Frankrig?«

»Nej, det har jeg ikke, ingen daarlige da. — Det er for min egen Skyld, at jeg maa rejse.«

»Jeg troede, at I befandt Jer vel hos os?«

»Det har jeg gjort, min Dronning. Men jeg maa rejse.«

Da hun saa paa ham uden at svare, sagde han lidt hurtigere:

»I sagde engang, at jeg var Digter.«

»Det husker jeg ikke, men det er troligt nok. I følger altid Eders Ord saa smidigt, som om I havde dyrket Verse-kunsten hele Jeres Liv.«

»Det har jeg ikke, — men efter at jeg har set Dronningen, ønsker jeg, at jeg havde.«

»Jeg finder Jer høflig nok uden at I behøver at klæde Eders Artigheder i Vers.«

Han tav lidt. Saa løftede han sine fløjlsbrune Øjne imod hende og sagde langsomt.

»I Nat, da jeg ikke kunde sove, fordi Stjernerne var store og forunderlige og ikke lod mig have Ro, skrev jeg et Digt.«

»Jasaa — man behøver vist ikke at spørge, hvad det handlede om — Kærlighed?«

»Det var skrevet til den Dames Ære, hvem selv Stjernerne misunder hendes Skønhed.«

»Aa tænk.« sagde Catarina og lo, gør de virkelig? Er hun saa ogsaa ligesaa fjern og kold som de?»

»Maa jeg sige Digtet for Eder, Madonna?»

»Jeg skal glæde mig over det paa den smukke Dames Vegne.«

»Jeg frygter, at I ikke vil finde det godt. Jeg er ikke vant til Haandværket.«

»Sig det kun. Jeg lover Jer, at jeg skal se paa den gode Vilje.«

Paolo saa' ikke paa hende. Han sad foroverbøjet, Fløjlsdragten sad stramt om hans Legeme og fremhævede dets ualmindelige Velbyggethed. Hans regelmæssige Ansigt, som Catarina saa' i Profil, var mere udtryksfuldt end ellers, syntes hun, og hun indrømmede for sig selv, at Paolo vel nok var noget nær den smukkeste Mand, hun nogen Sinde havde mødt.

»I vil finde mit Digt fuldt af Fejl, Dronning. Jeg skrev det ned, som jeg tænkte det. Det er intet uden en Inspiration. Men saaledes er det, og det hedder — »Den smukke Dame« —

Den smukke Dame — —

Jeg har set hendes Skønhed,
 anet den gennem det, der var rigest,
 gennem det, der havde Solens Farver
 og det, Natten hyllede til.
 Jeg har anet hende, min smukke Dame,
 gennem min Sorg,
 fordi intet var fuldkomment — —
 Det var kun hun,
 hvis Skønhed jeg har drømt.

Min smukke Dame —
 nu har jeg set hende.
 Hun er kold som Stjernerne,
 og dog taaler mine Øjne ikke hendes Smil,
 saalidt som Solens Straaler.
 Jeg forstaar ikke mit Hjerte.

— Jeg vil gaa bort fra hendes Nærhed,
men Mindet vil dræbe min Sjæl.

Saa smuk er min Dame — — —

Han havde sagt Digtet med en lav, bevæget Stemme, og Catarina, som først var bleven skuffet over, at der hverken var Rim eller Rytme, syntes tilsidst, at Ordene var smukke, og hun huskede nogle af dem.

»Jeg vil gaa bort fra hendes Nærhed, men Mindet vil dræbe min Sjæl — —« gentog hun, »men det er jo kønt, Herre.«

»Synes I,« sagde han glad.

»Jo, det synes jeg. Hvorfor læser I ikke Dante? Saa vilde I hurtigt lære, hvorledes man bygger Sonetter, og maaske kunde I naa vidt.«

»Men vil min smukke Dame forstaa det?« sagde han efter en lille Pavse. »Som det er, mener jeg. Jeg kan ikke skrive det anderledes, og jeg tænker, at jeg aldrig kommer til at skrive flere.«

»Forresten forstaaer jeg ikke, hvad Digtet har at gøre med Eders Rejse.«

»Gør I ikke? Virkelig ikke?«

»Nej.«

»Fordi min smukke Dame er kold som Stjernerne. Det ved I jo, Dronning.«

Hendes kokette Mine forsvandt, og hun trak sine Øjenbryn sammen.

»Jeg troede I vidste, hvorledes jeg ønskede, I skulde tale til mig, Signore?«

Han sprang op og stod foran hende. Hans Ansigt var ophidset, hans Øjne syntes at have en hæftigere og mørkere Glans end ellers.

»I vil altsaa jage mig bort?«

»Jeg jager ikke min Mands Gæst og Slægtning bort,« sagde hun koldt og saa lige op paa ham, »men jeg venter, at min Mands Gæst ved, hvorledes han maa være overfor mig.«

Pludselig laa Paolo paa Knæ foran hende og greb om hendes Haand.

»I skal høre paa mig, Madonna Catarina. Jeg er ikke vant til at blive leget med. Jeg vil Jer —.«

»Jeg vil ikke høre paa Jer,« sagde hun vredt og skubbede hans Haand bort.

»I kan dog ikke elske Kongen. Og jeg — —«

Hun lagde sine Hænder imod hans Skuldre for at skaffe sig Plads og komme bort, men han slog Armene voldsomt om hendes Høfter og holdt hende fast.

»Madonna Catarina — I mener det ikke!«

I dette Øjeblik følte hun nærmest Afsky for ham. Det var ikke hans Brutalitet, ikke Begæret i hans Blik, som frastødte hende. Det var maaske en svag Anger over at have været for behagesyg, en Følelse af Skam over, at han ikke mere respekterede Dronningen. Der havde været Øjeblikke, hvor hun havde følt et let, legemligt Behag i hans Nærhed, og hun blev rasende ved Tanken om, at han maaske havde opdaget det, og at det havde givet ham denne Dristighed.

»Det er utaaleligt, slip mig! Aa, det er dog alt for taabeligt. Jeg har jo aldrig nogen Sinde drømt om at forelske mig i Jer. — Ja, jeg ser, at det er bedst I rejser!«

»Jasaa,« sagde han og slap hende virkelig, graa af Forbitrelse, »I kaster mig ud af Huset.«

»Der er jo ikke andet at gøre for mig.«

»Og denne gamle forelskede Tosse, min ærede Fætter, vil beundre Jer for det ogsaa.«

»Aa, I er bange for, at jeg skal fortælle om Jer. Nej, det skal jeg ikke. Især hvis I nu vil gaa og saa — ja, saa kan vi ikke mere have den Glæde at se Jer som vor Gæst.«

Paolo havde rejst sig og stod og saa vredt paa hende. Han var ikke alene rasende over at blive vist ud af hendes Hus, han var til det yderste opbragt over ikke at naa sit Maal. Intet var i hans Øjne mere latterligt og nedværdigende end en tilbagevist Elskovserklæring. Og saa havde han én Gang for alle sat sig i Hovedet, at han vilde eje hende. Derfor havde han spildt sin Tid paa dette forbandede Slot, derfor havde han haft hemmelige Møder og Fortrolighed med en almindelig Hofpige. Han var saa vred, at hans Stemme var ganske hæs, da han endelig talte.

»Dette skal I nu alligevel faa betalt, Dronning.«

»Vil I oven i Købet true mig, Paolo de Lusignan? Det var en aparte Maade at vise mig Eders overvættets store Tilbedelse.«

»Nu er det forbi med Tilbedelsen.« sagde han koldt. Jasaa, det gik hurtigt.«

»Men derfor er vi ikke færdige med hinanden.«

Hun maalte ham med et Blik, der ikke gav hans noget efter i Retning af Kulde og Haan.

»Jeg er ikke bange.«

»Det ved jeg nok, at I plejer at sige. Der kunde dog maaske komme en Dag, da — — —«

»Da jeg vil fortryde. — Tak, det tror jeg ikke. Jeg forsikrer Jer, I kan lige saa gerne lade være at prøve paa at faa mig forskrækket, for jeg bliver det ikke alligevel.«

De stod og saa tirret paa hinanden.

Ingen af dem var meget høje, men begge var de smidige, oppirrede, og begge havde de paa Bunden af deres Natur en Vildhed, som de aldrig helt havde lært at tæmme.

Saa gik Paolo helt hen til hende og borede sit forbitrede Blik lige ind i hendes. Hun besvarede det uden at hendes Øjenlaag skælvede eller sænkede sig. Han smilede.

»Farvel, Dronning Catarina, I er ligesaa ond, forfængelig og falsk, som I er skøn. Vi vil se hinanden en Gang endnu, vær I vis paa det.«

Hun besvarede hans Smil og saa' efter ham, indtil han var helt henne ved Døren.

Saa sagde hun langsomt, højt og muntert:

»Jeg er ikke bange, Paolo de Lusignan!«

Døren huggedes i efter ham.

— — —

Inden Paolo i al Hast forlod sin kongelige Fætters Slot, kaldte han Filomena ind til sig og skændte rasende paa hende.

Han kaldte hende en taabelig Rænkesmeder, en løgnagtig Tøs og meget andet af samme Slags. Nogen egentlig Forklaring fik hun ikke, men den var ikke vanskelig for hende at finde ud af.

Hun svarede ikke, saa' kun paa ham med sit spottende Smil og stod ydmyg og stiltfærdig som altid.

»Du har nok ikke noget at svare?« sagde han.

»Jeg tænkte kun.«

»Hvad tænkte du — lad mig høre dine sidste Dumheder.«

»Jeg tænkte kun, Herre, at I er saare hastig, og at saa hastig en Mand sjældent naar saa langt som den, der lader det Æble sidde, hvis Mage han har smagt og fundet umodent.«

»Her er kun én Dronning, saa den Lignelse passer ikke,« brummede han.

»Jeg tænkte ikke paa Dronningen,« sagde Pigen blidt.

»Jeg tænkte paa Lejligheden. Den var ikke moden, Herre, men der kunde jo komme en anden, som var det.

»Naa — og hvad saa?«

»Saa skal jeg lade Eder det vide.«

»Det er godt nok — ud i Fremtiden! — — Men du har Ret — — jeg hører ikke til dem der glemmer.«

»Og Had er stærkere end Kærlighed, Herre,« sagde hun og smilede erfarent.

Han saa forundret paa hende.

»Sig mig, Filomena, er der mange Kvinder som du og din Dronning i Venedig? I forekommer mig at være af en sælsom Art.«

»Man lærer meget ved et Hof. Jeg har lært af Dronningen — og — —«

Hun stansede.

»Naa?«

»Og selv om jeg aldrig havde kendt noget Hof eller nogen Dronning, vilde jeg dog have været klogere end I. En Kvinde behøver ingen Lære for at elske — eller for at hade den, der stjæler Ens Elskede.«

Paolo gik tæt hen til hende og tog hende om Skuldrene.

»Hør, Filomena, jeg kunde have Lyst til at tage dig med mig bort.«

»Det skal I ikke, Herre, for jeg elsker Jer ikke.«

»Men du kunde lære det?«

»I fik ingen Glæde af mig, naar jeg ikke elsker Jer, og lærte I mig det, saa tror jeg, at jeg dræbte Jer, hvis I forlod mig.«

Han lo.

»Men du er jo lige efter min Smag. Jeg har ofte erfaret, at jo mere vild og skinsyg en Kvinde er, des pragtfuldere —«

Hun rev sig løs og vendte sig bort.

»Lad det fare, Herre. Det vilde ikke blive til nogens Glæde. — Jeg bliver her, og I rejser bort, og I maa lade mig vide, hvor I opholder Jer. Før eller senere vil den Dag komme, da jeg sender Jer Bud, og saa véd I, at I maa komme for at tage den Hævn, der venter.«

»Jeg rejser til min Slægt i Frankrig, til vort Stamsæde Lusignan, tæt ved Pictavium,« sagde han. »Der hen kan du altid sende Bud. Og saa Farvel da, siden du ikke vil med. Du er et mærkeligt Væsen. Jeg skulde have Lyst til at se den Mand, du elsker. Hvordan er han — smuk som en Gud, — naturligvis!«

»Det tror jeg, Herre, men jeg tænker ikke over det. Om han var blind eller lam, det gjorde intet til Sagen. Mange forstaar intet om Kærlighed, og ingen føler den mere end én Gang i sit Liv.«

»Du er da en sælsom Pige. Hvis man kunde tænke sig, at den kloge Sibylle engang havde været ung, da maatte hun have været som du.«

Pigens Øjne flammede pludseligt op med en vild og henrevet Glans.

»Ah ja, havde jeg dog Trolddomsgave.« skreg hun og rakte sine knyttede Hænder op over sit Hoved, »kunde jeg tvinge Skæbnen — — kunde jeg se *hende* slængt ned foran mine Fødder, og kunde jeg se *ham* træde paa hende med sin Fod, og raabe *mit* Navn og begære *mig* — — aa, saa maatte Præsterne brænde mit Legeme og Djævelen flænge min Sjæl i al Evighed!«

Hendes smalle Legeme dirrede som en Streng, spændt indtil Sprængning af hendes tøjlesløse Vildskab, og Paolo, der ellers ikke havde synderlig Ærbødighed for Kirken, vég tilbage og slog uvilkaarligt Korsets Tegn for sig.

»Saa va'r dog din Mund, Pige,« hviskede han og saa' angst paa hende.

Hendes Ansigt slappedes og fik sit sædvanlige stille Udtryk, hun bøjede sit myge Legeme og hilste ham, idet hun gik ud; og henne ved Døren vendte hun sit Blik lige imod ham og sagde stiltfærdigt:

»Husk, Herre, at I engang vil faa et Budskab fra Dronningens fortroligste Tjenerinde — og kom saa!«

Han stod endnu en Tid og saa' overrasket paa den lukkede Dør. Saa mumlede han hen for sig:

»Hvis den Pige ikke før eller senere naar derhen, hvor hun ikke synes at være bange for at komme, saa maa jeg tage meget fejl.«

7. KAPITEL.

HELE Levkosia, ja, det ganske Cypren, levede i Forventning.

Deres unge Dronning skulde have et Barn. Hvis det blev en Søn, havde de altsaa en Tronfølger, og det var intet Under, at Glæden var almindelig.

Jakob d. II var lykkelig! Fik han en Søn, blev Retten til Cyprens Trone sikret hans Slægt, og blev det en Pige — ja, saa havde han dog et Barn, og det med den Kvinde, han tilbad.

Catarina kunde ikke begribe, at det var muligt.

Hun var selv saa meget Barn, at Tanken om at blive Moder forekom hende ufattelig.

Hun var ogsaa en lille Smule bange, dog ikke meget. Hun var saa vant til at betragte sig selv som et Undtagelsesvæsen, der ikke var afhængig af de almindelige, menneskelige Love, at hun ogsaa nu troede at staa udenfor dem.

Hun var overbevist om, at det blev en Søn, og vilde ikke høre Tale om andet.

»Selvfølgelig er det en Søn, jeg kan ikke faa andet; det kan du da nok forstaa,« sagde hun til sin Mand, og da han vilde komme med Indvendinger, gik hun dansende og nynnende foran ham ned ad Trapperne og ud i Haven og følte sig saa stolt, som om hun var den første Kvinde, der nogensinde havde faaet den Opgave tildelt at føde et Barn.

Kongen bad hende altid om at være forsigtig, ikke gaa hurtigt, passe paa hvad hun spiste og hvad hun drak, men Catarina lo af Formaningerne.

Hun følte sig fuldkommen rask, og havde næppe andre Tanker end de, som angik Barnet.

Kongen ønskede, at den spanske Læge skulde være om hende saa godt som altid, og Catarina føjede sig i det, mest fordi hun holdt af at tale med Don Alfonso om Barnets Fremtid.

Saaledes sagde hun en Dag til ham:

»I skal faa at se, Don Alfonso, at det bliver min Søn, som befrier det hellige Land for de Vantro.«

»Ja, sikkert bliver Barnet en stor Hærfører, Dronning.«

»Det tror jeg ogsaa. Men han skal ikke kæmpe for at udvide sin Magt, men han skal hjælpe andre, — se nu Eders skønne Land — kan hænde han kaster Maurerne ud af det.«

Hun saa' saa henrykt ud, at han smilede ved at betragte hende.

«I burde engang se Spanien, Dronning. Skønnere Land findes ikke.»

»Og ikke heller skønnere Kvinder, siger man!«

»Nej, heller ikke det;«

Hun saa opmærksomt paa ham.

»Hvorfor har I aldrig giftet Jer, Don Alfonso?«

»Det har sin Grund.«

»Og maa jeg ikke vide Grunden da?«

»Det er kun en trist Historie, Eders Naade.«

»Ja, I maa ikke fortælle mig den, hvis det smerter Jer.«

»Det siger intet, og det kan fortælles kort. — Jeg saa' en Aften i Valenzia en Kvinde, hvis Haar var lysere og hvis Ansigt var blegere og blidere end det er almindeligt hos de spanske Kvinder. Hende fulgte jeg og saa' hvor hun boede. Stadig og stadig kom jeg igen og endelig naaede jeg at komme til at tale med hende. Jeg havde aldrig før brudt mig meget om Kvinder; de kedede mig, naar jeg havde kendt dem en kort Tid. Men denne var ikke som andre. Jeg elskede hende mere for hver Dag, elskede hende mere, da hun endelig var bleven min Elskende, elskede hende endnu højere, efter at hun havde gjort mig det onde, hun kunde.«

Dronningen havde lyttet opmærksomt. Nu sagde hun blidt:

»Hvad ondt gjorde hun Jer, Don Alfonso, — og hvorfor?«

Han smilede svagt.

»Hvorfor? Ja, det har jeg spurgt mig selv om Tusinde Gange, men jeg har aldrig fundet noget Svar. Maaske fordi hun aldrig forstod at elske andre end sig selv, maaske fordi det i uberegnelig og grusom Lunefuldhed morede hende at gøre ondt imod en anden. Jeg véd det ikke. Der skete intet andet, end at hun uden Varsel og ganske uventet bedrog mig. Maaske har jeg holdt for meget af hende og hun var for smaalig en Natur til at taale det. Jeg sansede kun hende, og hun maatte vise mig sin Magt. Jeg ventede forgæves udenfor hendes Dør en Aften, og da jeg næste Dag saa' hende, vidste jeg, at hun havde bedraget mig. — Det var alt?«

»Og saa' I hende ikke senere.«

Han rystede paa Hovedet.

»Nej. Nogen Tid efter rejste jeg bort, og jeg har ikke været i Spanien i mange Aar. Jeg skulde have arvet min Faders Gods, men jeg kunde ikke bo i hendes Nærhed, og min Broder arvede det.«

»Og ved I ikke, hvorledes det senere gik hende?«

»Jo«, sagde han sagte. »Jeg hørte hendes Navn. Det nævnedes sammen med Mænds af det værste Rygte. Naa, ligemeget. Jeg sørger ikke mere, og jeg har Grund til at mindes hende venligt. Hun gav mig Lykken, og lærte mig saaledes, hvad ingen anden havde kunnet. Og Lykken, Dronning, er forgængelig altid.«

»Er den — hvorfor?«

»Jeg ved det ikke, — men den er det. Flygtig og ufatteligt som Duft af Roser. Saaledes er nu engang Livet. Og den, som lærte dens farlige Hemmelighed maa altid betale Læren dyrt.«

Dronningen svarede ikke.

Hun sad og glattede sin Kjole hen over sit Knæ.

Lykken — Lykken — hvor var den? Kom den aldrig til hende? Og hvis den kom — hvis den kom — hvor dyrt skulde den saa købes?

Lykken, den hemmelighedsfulde, som dræbte!

Hun løftede sit Ansigt imod Don Alfonso.

»Kom,« sagde hun, »lad os gaa ud og plukke Oleander.«

— — —

Den sidste Tid, inden Barnet skulde komme, glemte Catarina alt andet for sin store Forventnings Glæde.

Undertiden betragtede hun sig selv med dyb Forundring, som om hun ikke begreb, at det var hende, der levede og snart skulde se et andet levende Væsen, dannet af hendes Legeme.

Hun var ikke, som saa mange Kvinder, bange for Pinen eller for at dø. Døden var for hende fjern og umulig, Smerten naar alt kom til alt, kun forbiggende.

Naar hun var sammen med Kongen eller Don Alfonso, talte hun altid om Barnet, og var hun alene eller sammen med andre, levede det sit skjulte Liv i hendes Tanker som i hendes Legeme, og hun kunde smile hen for sig, hemmeligt og megetvidende.

Hendes Mund var bleven fyldigere, hendes Øjnes Mørke tættere og fuldt af Blidhed og hendes Ansigtssfarve klarere.

Naar hun mødte et Barn, standsede hun det og talte med det og spurgte det ud om dets Moder, og naar hun forlod det, laa der over hendes unge Pande et Skær af frydefuld Stolthed.

Kongens Ængstelse for hende steg, men Catarina lo blot deraf. Han kaldte tre Læger til Slottet og lod dem bo der al den sidste Tid, skønt Catarina sagde, at hun havde tilstrækkelig Hjælp i Don Alfonso.

Skønt Jakob d. II var glad over, at hun tog Sagen saa modigt, var han i denne Tid skinsyg uden selv rigtig at vide hvorfor.

Det var ikke, fordi hun glædede sig saa meget til Barnet, det gjorde han selv, men han syntes, at Catarina ligesom lukkede ham ude. Hun talte helst med ham og vilde gerne altid være sammen med ham, men naar hun talte om Barnet, var det altid »mit Barn« og »min Søn«, aldrig »vor«.

Det var, som om han slet ingen Del havde i det. Hun og Barnet, det var hele hendes Verden. Han saavel som alle andre stod udenfor.

— — —
Saa en smuk Dag i Aaret 1470 fødte Catarina, Dronningen af Cypern, sin Søn.

»Kommer Barnet snart?« spurgte hun Don Alfonso, der ved Fødselens Begyndelse stod ved hendes Seng og med-

lidende saa ned paa det unge Ansigt, hvor Sveddraaberne langsomt samlede sig.

»Ja, nu kommer det snart. Dronningen maa blot ikke være bange.«

»Jeg er ikke bange. Jeg vil have min Søn.«

»Maa Kongen komme ind til Jer, Dronning?«

»Kongen kan blive inde ved Siden af. Men I skal blive her.«

Han satte sig ned ved hendes Seng, og noget efter sagde hun: »Nu kan det ikke blive værre, kan det vel, Don Alfonso? Nu maa Sønnen da komme.«

»Han kommer ogsaa snart.«

»Jeg er ikke sytten Aar, men jeg har allerede en Søn.«

Hun prøvede at smile til ham og sukkede utaalmodigt.

»I holder jo dog af mig, Don Alfonso, hjælp mig lidt! Jeg har aldrig troet, det var saa slemt.«

Derefter talte hun næsten ikke mere, før hun nogle Timer senere vaagnede op af den Bedøvelse, hvori Naturen barmhjertigt havde kastet hende, da Lidelserne havde naaet det uholdeliges Grænse.

Kongen stod bøjet over hende. Han troede, hun var ved at dø og hørte ikke paa Lægens Forsikringer om, at det havde været en forholdsvis let Fødsel, og at der ingen Fare var for Dronningen.

Catarina rakte endnu halvt i Vildelse Armene ud efter Barnet, og da Kongen greb hendes Haand og talte til hende, slog hun forundret og angst Øjnene op. Det var ikke ham, hun vilde se, — hvor var Barnet?

De bragte hende det. Hun saa' paa det og smilede og vilde have det lagt ned ved Siden af sig. Saa sov hun; med et Udtryk af Henrykkelse og fuldkommen Fred over sit Ansigt.

Catarina vilde selv amme sit Barn og være om det.

Hun legede med det og sad og talte længe og sagte med det nu, da det laa paa hendes Skød, og hun nynnede for det, ligesom hun havde gjort, inden det endnu var født.

Hun havde allerede den Gang haft Følelsen af, at det forstod hende, og naar hun nu saa' paa det og kælede for det, forekom det hende, at hun allerede i lang Tid havde haft det.

Kongen var overmaade stolt af sin Søn.

Da Barnet var tre Dage gammelt, blev det døbt og fik allerede i Daaben Navnet Jakob d. III for straks at fastslaa dets tilkommende Kongeværdighed.

Det var et smukt lille Barn, spinkelt, med alvorlige Øjne og det fik stadig, som Tiden gik, mere og mere Lighed med Moderen.

Ofte, naar Catarina sad nede i Haven og saa paa sit Barn, der sov i Vuggen ved Siden af hende, tænkte hun paa den gamle Rosittas, Spaakvindens Ord. Denne havde forudsagt, at hendes Skæbne skulde blive mere broget og anderledes end andre Kvinders, og tillige, at hun skulde faa alt og miste meget. Men Lykken skulde komme til hende.

Hidtil havde hun aldrig mistet, men hun havde altid faaet. Baade det, hun ønskede sig, og det, som hun aldrig havde ønsket, fordi hun ikke havde vidst, hvor stor en Lykke dets Besiddelse gav.

Hun havde aldrig før følt Ængstelse for, at Døden skulde berøve hende nogen. For første Gang var hun angst. Dette spinkle Barn i Vuggen var bleven hendes Verden, det, hvorom alt drejede sig. Hendes Sjæl fortabtes i dette Barneblikks Mørke, naar det slog sine Øjne op imod hende, og naar hun bøjet over det søgte at trænge ind i dets første gryende Tankeliv.

Hun følte foran dette Barn en Andagt, som hun aldrig havde følt overfor den hellige Frue, og en Samhørighed med alt levende, blot fordi det var født af Liv og aandede samme Luft som hendes lille Barn.

Hun drømte om dets Fremtid, hvordan det vilde være som Voksen og som gammel, som Dreng og som Konge.

»Jeg vil passe paa dig,« sagde hun sagte og foldede sine Hænder om dets lille mørke Nakke, »aldrig er noget lille Barn bleven passet saa godt paa, som jeg skal passe paa dig. Ogsaa naar du bliver stor, og du skal fortælle mig al Ting, og ingen maa gøre dig ondt, og du skal altid holde mest af mig. Jeg har givet dig Livet, og jeg skal sørge for, at du er lykkelig, medens du lever. Der var aldrig nogen, som elskede mig, da jeg var lille. Du har saadan en ung Mor, men hun er stærk og hun er Dronning, og ingen maa gøre Dronningens Søn en Times Sorg.«

I sin Lykke og Henrevethed troede hun næsten, at Barnet forstod hende, og at det sov tryggere, fordi hun var hos det.

Der var kommen en større Ro over hende. Hendes Figur var bleven fyldigere og hendes Væsen mindre barnligt. Hun morede sig ikke mere som tidligere med at klæde sig ud, med at danse for Kongen eller lege, som om hun virkelig var et Barn, og paa en Maade savnede han hendes kaade og lunefulde Indfald.

Han syntes, hun var smukkere end nogensinde, men hendes Skønhed gjorde ham ikke urolig paa samme Maade som før. Han tænkte, at Barnet var det sikreste Baand, Skæbnen kunde knytte imellem dem, sikrere end hendes Godhed for ham, sikrere end Pligtfølelse og Dronningestolthed.

Tidligere havde hendes Fantasi søgt Næring ved at omskabe hende selv i stadige Forvandlinger, nu var det Drengen, hvis Fremtid hun digtede.

— — —
Catarinas Forgudelse af sin Søn voksede snarere end den formindskedes, eftersom han blev større, men trods al hendes Omsorg vedblev han at være et spinkelt og paa-faldende alvorligt Barn.

En Dag, da han var noget over et Aar gammel, tog hun ham med til den skønne »Jesu Hjerte Kirke«, lod Tjenerne blive udenfor og bar ham selv derind.

Stilheden herinde, det dæmpede Lys fra de brogede Ruder og den stærke Røgelseduft virkede ængsteligt paa hende, og hun trykkede Drengen op til sig, som om hun vilde beskytte ham mod Farer.

Catarina havde aldrig været religiøs, men hun troede ubetinget paa Kirkens mægtige Kraft baade til at dømme og til at beskytte, og der fandtes ikke den Magt, hun ikke gerne vilde prøve paa at vinde for sig, hvis den var i Stand til at skærme hendes Dreng.

Henne foran det prægtige Maria-Alter lagde hun sig paa Knæ og gav sin Søn en kostbar Rosenkrans mellem Hænderne, for at han skulde lægge den paa Madonna-Altrets Fodstykke.

Saa anraabte hun den hellige Frue om Beskyttelse for sit Barn og bønfuldt om, at han maatte blive stærk og

munter. Den lille Jakob saa under dette ufavendt paa Moderen med sine blide, sorte Øjne, der røbede megen Forundring, men ingen Angst. Efter at Catarina havde endt sin Bøn, rejste hun sig og vilde gaa, da en Munk i det samme kom hen imod hende.

Han bøjede sig for hende, opdagede straks, at det var Dronningen og sagde:

»Maatte den hellige Moder og alle gode Helgener beskytte Eder og opfylde alle Eders Ønsker, Dronning.«

Catarina huskede, at hun havde set hans Ansigt før, og spurgte, om det var Broder Gherardo.

Hun blev glad, da Munken svarede ja, og sagde hurtigt:

»Fred med Eder, fromme Broder. Jeg husker ikke alene Eders Ansigt, men ogsaa Fortællingerne om alle de Syge og Bedrøvede, som Eders Hjælp og milde Ord har givet Trøst til.«

Catarina talte saaledes, fordi hun ønskede at fortsætte Samtalen, men hun nævnede ikke, at hun havde hørt mere end dette om Munken. Han havde det Ry, at han foruden at bringe de Syge Trøst, ogsaa undertiden med sine Bønner havde været i Stand til at skaffe dem Helbredelse. Men han yndede ikke selv, at nogen omtalte denne Sag til ham.

»Det er altid kun lidt, et Menneske formaar at udrette, Dronning,« sagde han stiltørdigt, idet han holdt sit Blik fæstet paa den lille Prins, der sad roligt paa en Bedeskammel og saa' op med sine alvorlige Øjne.

»Men tror I ikke, værdige Broder, at et Menneskes Bøn, og vel ogsaa dets Forbøn, formaar meget hos den hellige Moder?«

»Visselig tror jeg det. Men Menneskenes Skæbne er dog besluttet fra Tidernes Morgen.«

»Er den,« sagde den lille Dronning og lagde hastigt sin Haand over sin Søns Hoved, »hvorfor beder vi da, Broder Gherardo?«

»Menneskene burde ogsaa fortrinsvis bede om de evige Gaver, ikke om jordisk Velfærd. Naar alligevel vore Bønner undertiden bliver bønhørte, da tænker jeg det sker for at styrke os i vor Tillid til den højeste Herre, hvem al Afgørelse alene tilkommer.«

»Ak, fromme Broder,« sagde Catarina og saa' bevæget

paa ham, »I maa være saare lykkelig, at I har en saadan Tro. Men om I elskede et jordisk Væsen, og dette Væsen var i nogen Fare, da maatte I vel bede, selv om I tænkte, at Eders Bøn gik imod Himlens Vilje?«

»Det haaber jeg ikke, den hellige Jomfru beskyttede mig,« sagde Munken, gjorde Korsets Tegn og vendte sit dybtliggende og glødende Blik imod hende.

»Saa from er jeg ikke,« sagde Dronningen næsten vredt, »jeg vilde storme Himlen med mine Bønner, jeg vilde ikke lade Madonna have Ro, hun skulde høre mig, jeg vilde tvinge hende til at give efter — ellers — —.«

Munken afbrød hende ved at løfte Haanden, og hans Øjne funkledede af Forargelse.

»Da vilde den hellige Frue ikke høre Eder, og sandelig — Eders Ord skulde falde magtesløse til Jorden og vejres bort som Mandeltræets Blomster, og Eders Taarer være unyttige!«

Hans Stemme lød saa truende, at Dronningen blev bleg, som om hun havde hørt en Forbandelse.

»Da véd I intet om, hvad det er at have nogen kær,« sagde hun lidt efter, og idet hun løftede Drengen op i sine Arme og trykkede ham ind til sig, gjorde hun Mine til at gaa.

»Jeg véd, at den jordiske Kærlighed er skrøbelig og forgængelig, og at den himmelske bringer evig Naade,« sagde han mildere. Catarina saa' op paa ham, og hun saa', at hans Blik igen hvilede paa Barnet, og at det nu var fyldt med Blidhed.

»Sig mig, gode Broder, om jeg nu bad Jer ret derom, vilde I da bede til Madonna for min Søns Lykke?«

Munken fik til hendes Forundring et sørgmodigt og medlidende Udtryk i sit magre Ansigt og tøvende lidt med Svaret.

»Visselig vilde jeg bede, at alt det lykkeligste maatte times Dronningens Søn — —.«

»At han maa være rask!« afbrød hun hurtigt.

Da han ikke svarede, sagde hun ydmygt og indtrængende:

»I er en god Mand, Broder Gherardo, jeg ved, at I nævnes over hele Levkosia som den frommeste af de fromme Brødre, og de fattige Folk priser Eder i deres Bønner. Jeg er Dron-

ning, og nu beder jeg Jer ikke som Dronning, men som en Moder, der frygter for sit Barn, at I vil bede for ham.«

»Jeg vil bede for ham, Dronning,« sagde Munken fast, »at Madonna vil tage ham i sin høje Varetægt. Da maa selv I, hans Moder, være tryk for ham.«

Der var noget i Munkens Væsen og Stemme, som ikke behagede Dronningen, men hun indsaa, at det vilde være unyttigt at bede mere. Hun var ogsaa sikker paa, at det ikke hjalp, om hun ogsaa vilde give en stor Gave til hans Kloster.

Der var intet for hende at gøre andet end at gaa. Munken fulgte hende ud og bøjede sig for hende, men tiltrods for, at hans Ansigt nu var fuldt af Blidhed, kunde hun ikke blive fri for den Uro, Broder Gherardo havde indgydt hende, skønt hun selv fandt den urimelig.

Da hun om Aftenen sad ved sin Søns Vugge og saa' paa det sovende Barn, tænkte hun igen paa, at det var en underlig Samtale, som hun, Dronningen, havde ført med en vildfremmed Munk.

Men der var over hans Væsen en forunderlig Højhed og en Ligefremhed, som hun ikke var vant til.

Hun ønskede, at hun kendte ham nærmere, skønt hun samtidig var vred over den Maade, hvorpaa han havde besvaret hendes Bøn.

Det var dog Landets vordende Konge, hun ligesom havde overgivet til hans Forbøn.

Hvorfor havde han set saa underligt paa hendes Søn?

Der fo'r en smertelig Angst igennem hende, og hun bøjede sig ned over Vuggen.

Hendes Barn gjorde dog vel ikke Indtryk af at være sygt?

Munken, der var saa vant til at være Læge, havde vel ikke kunnet se, — skarpere end andre, — den hemmelige Sygdomsspire i hans lille Legeme?

Nej, det var umuligt, det skulde være umuligt!

»I skal faa alt og miste meget,« havde den gamle Rositta sagt. Men dog ikke dette, ikke Barnet. Det vilde jo være at miste alt.

Døden kunde tage, hvad den vilde. Den havde ingen Ret til hendes eneste Barn, hendes lille Søn, som hun havde givet Livet.

Alt andet, men aldrig dette.

Lænet dybt ned over Vuggen blev hun ved at se paa ham.

Hun lagde sin Haand næsten umærkeligt imod hans fine Tindinger og følte Pulsens, Livets Tegn.

Han levede, og han skulde blive ved at leve!

Hun skulde beskytte ham, hele Landet skulde hun faa til at bede for ham, de højeste Præster, ja selv Paven i Rom, om det saa skulde være.

— — Hvorfor havde dog Munken set saa underligt paa hendes Dreng? Hvorfor havde han svaret undvigende, da hun ønskede, at han just skulde bede om *Sundhed* for ham?

Gid hun aldrig havde mødt den Munk. Han var saa hellig, at han intet kendte til Medlidenhed, kun til overspændt Fromhed og Hengivelse i Madonnas Vilje.

Han vidste intet om, hvad saadan et lille, levende Menneske, dette forunderlige og underfulde Væsen, som kaldtes »et Barn« kunde betyde.

Han vidste ingenting om menneskelig Jubel og menneskelig Rædsel, — han, som allerede halvvejs levede i et Fromhedens Rige, der ikke hørte denne Verden til.

Man kaldte ham god — mon han ikke snarere var ond — hvor kunde han nænne det imod hende og hendes lille Barn — —?

Og bøjet over sin Søns Vugge græd Dronningen.

8. KAPITEL.

DEN spanske Læge Don Alfonso del Castello kom hurtigt og med bekymret Ansigt ud fra Kongens Soveværelse og skyndte sig til Modtagelsværelset. Her stødte han paa Filomena, der fo'r sammen ved at se ham og vilde gaa.

»Bliv her,« sagde Lægen haardt.

»Vil I tale med mig, Herre?« sagde hun og saa' uskyldigt op paa ham.

»Hvorfor staar du her og lurer?«

»Jeg — — men Herre — — —.«

»Hvad har du at gøre her?«

»Jeg var paa Vej til Dronningen.«

»Gaar Vejen til Dronningen gennem Kongens Arbejdsværelse?«

Han drejede sig hastigt om og aabnede Døren til den næste Stue.

»Hvad er dette, — hvor er Dørvagten?«

»Det ved jeg ikke, Herre. Jeg kom herind ved et Tilfælde. Dengang var Dørvagten her. Men nu maa jeg gaa til Dronningen.«

Alligevel blev hun staaende, og Lægen saa' sig skarpt om i Værelset.

Han opdagede ingen Uorden, men hans Ansigt var ikke mindre haardt end før, da han nu traadte hen til Pigen og greb hende om Armen.

»Hør, hvad jeg vil sige dig, Filomena! Hvis du tænker paa at liste omkring og lure ved Dørene og gemme dig, naar jeg kommer — hvis du vil blive ved med alt dette,

for jeg ved, du gør det, — saa bliver du sendt bort, eller du faar en Straf, der er værre.«

Pigen prøvede paa at smile, men da hun saa paa hans Ansigt, hvor vred han var, svarede hun ydmygt:

»Jeg gemmer mig for Jer, Herre, fordi jeg ved, I ikke kan lide mig, og jeg gaar sagte — ja men, vi maa dog alle gaa sagte, ikke sandt? Kongen er jo meget syg?«

De sidste Ord blev sagt med en Iver, som ikke undgik Lægens Opmærksomhed.

»Du lader til at tage megen Del i, hvorledes Kongens Helbred er,« sagde han og saa' mistænksomt paa hende.

Trods hendes Beherskelse blev hendes Læber en Smule blegere, men hun sagde roligt:

»Det tager vel alle Del i — hvem skulde ikke —«

»Naa ja, det er godt,« afbrød han utaalmodigt. »Sig mig, Filomena, der er vel ikke nogen udenfor Landet, til hvem du sender Bud angaaende Kongens Sygdom?«

Skønt hun blev saa angst, at hun næsten følte legemlig Smerte derved, beherskede hun sig med den yderste Viljenspændelse og besvarede hans Blik roligt.

»Herre, hvem anser I mig for? Hvem skulde ænse noget Budskab fra en Tjenerinde. Jeg forstaar Eder ikke, Herre.«

»Mon ikke,« mumlede Lægen og slap hende.

Saasart hun var bleven fri for Grebet af hans Haand, smuttede Filomena bort og løb hen til Dronningen.

Men Lægen satte sig ned i Kongens Arbejdsværelse og tænkte over, om han ikke paa en eller anden Maade kunde faa denne Filomena fjernet fra Hoffet.

Han vilde ikke tale til Dronningen om Sagen, da han ikke vilde volde hende Ængstelse. Hun havde Bekymringer nok for Tiden.

Det nyttede ikke at skjule det. Kongen var alvorligt syg.

Don Alfonso havde for sit Vedkommende ikke meget Haab om, at han kom sig.

Hvad skulde der saa blive af den neppe tyveaarige Dronning med den lille Søn?

Han vidste ikke, hvorledes det kunde være, men lige siden Kongens Sygdom begyndte at blive alvorlig, havde han haft en underlig Følelse af, at der var Spioneri omkring i Slottet.

Han hadede denne Filomena med det stille, hvide Ansigt, og dog havde han ingen Beviser imod hende. Han følte sig overbevist om, at hun var en Forræderske, men hun smuttede altid som en Snog fra ham, naar han mente at have grebet hende.

Heller ikke forstod han, hvem udenfor Cypren hun kunde staa i Forbindelse med.

Han sukkede og tænkte igen paa den unge Dronning.

Han vidste neppe selv, hvad det var for en underlig Følelse, han nærede for hende. Han følte sig som hendes Ridder og Ven, som hendes Fortrolige, ikke som hendes Tilbeder, skønt han lidenskabeligt beundrede hende og ikke havde Plads i sine Tanker til nogen anden Kvinde.

Men han glædede sig over hendes Skønhed, som han kunde have glædet sig over sin Datters, hvis han havde haft nogen.

Maaske kom det af, at hans Hjerter én Gang for alle var dræbt. Ikke saaledes, som hvis hans Elskede var død fra ham, men saaledes, at det var forbi med hans Tro paa Kvinden som et Væsen, med hvem man i det hele kunde regne.

Hvorledes maatte ikke de andre være, naar den, han elskede mest og troede bedst, gik fra ham til en fremmed, uden et Ord eller en Forklaring?

Løgn og Fejghed, det var altid det samme. Fejg og troløs havde hun været mod den eneste, som maaske af dem alle mente hende det godt.

Og senere — senere — —

Det var usle Mænd, der nævnedes som hendes Elskere, og han var rejst bort for ikke at lide den Pine, at det Navn, han elskede mest, skulde nævnes for ham med Haan.

— — —
Minderne havde ført hans Tanker langt bort, og han rejste sig med et Sæt.

Det var ikke Tiden for ham til at sidde og drømme! — —

Og igen begyndte han sin Vandring rundt i Slottet — for at finde Filomena og endelig engang skaffe sig Vished om, hvad det var hun bestilte, naar hun sneg sig rundt, — for at se til den syge Konge og for om muligt at trøste den lille, bedrøvede Dronning.

— — —

Paa samme Tid, som Filomena overraskedes af Lægen, sad Dronningen inde ved Kongens Seng og saa' angstfuldt paa ham.

Hun havde aldrig været vant til Sygdom eller Død.

Den eneste Sorg, hun havde kendt, havde været Frygten for hendes lille Dreng, men den havde dog altid været ubestemt.

Men her var det tydeligt nok, at det var Alvor.

Kongen havde været syg længe. Hans kraftige Natur og haarde Vilje enedes om at trodse Feberen.

Kongen *vilde* leve!

Hvert af de fem Aar, han havde levet sammen med Catarina, havde gjort hans Kærlighed til hende stærkere. Han kunde ikke dø fra hende, — han vilde ikke.

Han havde ligget i en Døs, da han slog Øjnene op og saa hende sidde ved Siden af Sengen.

Hun bøjede sig hurtigt ned til ham og lagde Haanden paa hans Pande.

»Har Kongen Smerter?«

Han rystede sagte paa Hovedet og holdt hendes Haand fast.

»Hvad kan jeg dog gøre for dig, Herre?«

»Intet — er jeg bange for.«

Det var første Gang, hun hørte ham tale i denne haabløse Tone, og hendes Blik var fuldt af Sorg.

»Vil du se Jakob?«

Han smilede, men vilde ikke have Barnet bragt ind.

»Han er saa lille,« sagde Kongen og sukkede, »og han er saadan et alvorligt Barn. Vi maa ikke lære ham mere Alvor.«

»Herre, kære Herre, du maa ikke tale saaledes. Du maa ikke tale, som om du var saa syg, at — —.«

»Hvis jeg nu dør, Catarina, hvem skal saa passe paa dig?«

Hun vidste ikke, hvad hun skulde svare og hendes Øjne fyldtes med Taarer. Han fortsatte blidt:

»Jeg synes, det er saa ubegribeligt, at jeg skal dø fra dig, men jeg tror, at det ikke kan være andet. Jeg har hele Tiden ikke villet tro det. Jeg syntes, det var umuligt! Men i Aftes gav Don Alfonso mig en ny Medicin, og han sagde, at den vilde bringe mig Bedring i Løbet af fire og

tyve Timer. Jeg er ikke bleven raskere, Catarina. Jeg er langt sygere i Aften end jeg var i Gaar.«

Da hun intet svarede, sagde han med et uroligt Glimt i Blikket:

»Catarina, sig mig — er du bedrøvet over det?«

»Men, kære Herre, — — aa nej, saadan maa du ikke spørge!«

Der var et saa virkeligt Udtryk af Sorg over hende, at han skyndte sig at svare:

»Du har været vidunderlig for mig, Catarina, altid? Men jeg har ogsaa altid elsket dig saa meget mere end du mig, saa jeg nu næsten ikke ved, om det ikke — om du ikke er — — —.«

Hun lagde hurtigt sin Haand over hans Mund.

»Du er min bedste Ven, du har altid været god imod mig og givet mig Glæde. Kære Herre, du maa ikke dø fra mig.«

Han lagde beroliget og træt hendes Haand imod sin Kind og faldt hen i en Døs, der maaske var fuld af Smerte, for han klagede sig og syntes med halvt uforstaaelige Ord at bede om Hjælp mod en eller anden Fare.

Hen paa Natten blev han daarligere, og da Lægen havde forbudt Catarina at være inde hos ham, sad hun i en Stol ved Siden af sin Drengs Seng, angst og lysvaagen.

Ogsaa Drengen var urolig.

Hun bøjede sig ned og tog hans lille Haand og følte Pulsen. Den slog hurtigere end ellers.

Nervøs som hun var, ophidset af en Træthed, som Spændingen gjorde hende det umuligt at give efter for, troede hun, at hans Tilstand var langt værre, end den var.

Han havde altid været et skrøbeligt Barn, til det yderste modtagelig og forstaaende langt forud for sin Alder.

Under Paavirkning af sin Ængstelse og den Uhygge, som havde fyldt Slottet, arbejdede Catarinas Fantasi sig ind i urimelige, men pinagtige Forestillinger.

Hun udmalede sig, hvorledes Kongen vilde dø, at han vilde lide, — at han vilde forlange at se Barnet, inden han døde, og at hans Blik vilde mærke det med Dødens Præg og gøre det uskikket til at leve.

Hendes lille spinkle, alvorlige og modtagelige Barn! Det

maatte ikke ske. Saa maatte Kongen hellere aldrig faa det at se, selv om han bad om det.

Hun vilde beskytte det imod ham, — hellere bære det bort fra ham, — skærme det — — —.

Saa overfaldtes hun af en vild Anger. Hun borede sit Hoved ned i Barnets Tæppe og hulkede.

Hvorledes kunde hun være saa fuldkommen ond, saa ganske ubarmhjærtig.

Den døende Mand derinde var Fader til hendes Barn. Han havde elsket og skærmet det og hende, saalænge han ævnede det. Nu var han syg, magtesløs, — snart døende, — og hun sad her, levende og sund, ved hans Barns Seng og tænkte paa at værge det imod ham, som om han var dets Fjende.

Hendes egen Ukærlighed sved hendes Hjerte med en bedsk Følelse af Skam og Sorg.

Den syge Konge derinde havde gjort alt for hende, — havde hun nogensinde gjort andet, end hvad der morede hende selv? — — — Hvor det var en sørgelig Nat! Som om Himmeldybets Mørke havde samlet sig og tyngende havde lagt sig over hendes Hoved, og hun kunde ikke have følt sig mere træt, mere ensom og mere hjælpeløs. Altid tidligere havde hun haft ham at gaa til, saasnart der var det mindste, som ængstede hende. Det var Sandhed, hvad hun havde sagt til ham, at han havde været hendes bedste Ven. Hun havde aldrig haft en mere uegennyttig og mere kærlig.

»Du maa ikke dø, kære Herre, du maa ikke dø,« hulkede hun med Ansigtet begravet i den lille Seng, »jeg kan ikke undvære dig. Om jeg ogsaa altid har holdt mest af mig selv og af Drengen, kan jeg alligevel ikke undvære dig. Jeg har aldrig før forstaaet, hvor god du var. Du maa ikke dø. Jeg vil blive meget bedre imod dig, naar du blot vil leve.«

Hendes Klager naaede ikke den Døendes Øren. Hun troede, at hendes Sorg kunde føles af ham gennem de usynlige Baand, der forbinder Menneskenes Hjerter, men ikke engang hun, hvem han havde elsket mere end sig selv, kunde standse den flygtende Sjæl paa dens Vej bort fra hende.

Hun vidste ikke, hvor nær ved Dødens Grænse den var, men medens hun klagende bøjede sig sammen over Drenge, randt et Navn pludselig ind mellem hendes Erindringer og blev staaende der.

Navnet paa en Munk, hvis brændende Blik havde hvilet anklagende paa hende, men med næsten overjordisk Mildhed paa hendes Søn — Munken Gherardo!

Han var jo from, frommere end andre! Hans Bøn naaede derhen, hvor andres ikke kunde naa!

Hvis hun nu gik til ham? Hvis hun nu bønfaaldt ham om at bede for den syge Konge?

Hun rejste sig hastigt, greb et Tørklæde og kastede det om sig og løb ud, som om hun vidste, at der intet Øjeblik var at spille.

Dørvagten saa overrasket efter hende, men vovede ikke at tiltale hende.

Medens hun løb gennem den korte Gade til Kirken, der var indviet til Jesu hellige Hjerte, huskede hun midt i sin Angst og Hast paa Fortællinger om fromme Mænds Undergerninger. De helbredte jo ogsaa ved deres Bønner, hvorfor skulde saa ikke Broder Gherardo kunne gøre det?

Hun vidste, at det maatte være ved den Tid, da Munkene læste Midnatsmesse i Kirken. Hvis hun bankede saa haardt paa Kirkeporten, at de kunde høre det, maatte de lukke op. Ellers maatte hun gaa til den anden Dør, som førte til Klostret, der igen med en kort Gang var forbunden med Kirken, og banke paa saa længe, indtil Dørvogteren hørte hende.

Hun tænkte ikke et Øjeblik paa at være bange, paa at det ikke var uden Fare for en ung Kvinde at være alene i Gaderne paa denne Tid.

Hendes eneste Tanke var at finde Broder Gherardo og gennem hans Bøn standse den Død, som nærmede sig Kongen.

Munkene havde endt Midnatsmessen, da hun naaede Kirken.

Hun saa' det svage Lysskær af de brændende Lamper gennem Kirkens høje, brogede Vinduer, og hun slog med al sin Magt paa den tunge Dør for at standse Munkene, inden de gik.

En af Brødrene kom hen og aabnede en Luge ved Siden af Kirkeporten. Han begyndte vredt at spørge, hvem det var, som forstyrrede Brødrenes Andagt, men Catarina lod ham ikke tale ud.

»Jeg er Dronningen,« sagde hun aandeløs, »jeg maa tale med Broder Gherardo.«

Manden stirrede paa hende i den Tro, at hun var afsindig, og vilde lukke Lugen, men Catarina hævede hastigt sin Haand med de kostbare Ringe og gentog indtrængende, at hun vilde tale med Broder Gherardo.

Da Munken havde løftet et Vokslus og set ind i det unge, blege Ansigt foran ham, genkendte han hende, lukkede hurtigt en Sidedør op og bøjede sig for hende.

Hun hørte ikke paa hans Undskyldninger, men gik frem i Kirken, medens hendes Blik søgte Broder Gherardo.

Alle Munkene flokkede sig om hende i Forfærdelse og Undren, men hun ænsede dem ikke. De begreb ikke, at det virkelig var Dronningen, der kom til deres Kirke, paa denne Tid og endda alene.

»Broder Gherardo, I maa hjælpe mig,« sagde hun hastigt og vendte sig imod ham.

Han saa' paa hendes dødblege Ansigt, hvor ophidset hun var, og førte hende med sig ind i et Sidekapel, hvor de var alene.

»Hvad er det dog, som fører Dronningen til vor Kirke paa denne Tid og alene? Er det en Ulykke?«

»Kongen er lige ved at dø! I maa hjælpe mig! Bed for ham, Broder Gherardo, bed for ham, at han ikke maa dø.«

Munken rystede alvorligt paa Hovedet.

Jeg forstaar ikke Dronningen! Jeg kan ikke standse Døden. Jeg vil bede for hans Sjæls evige Fryd.«

»Aa nej, nej Broder Gherardo! Bed at han maa leve, men skynd Jer, skynd Jer, inden det bliver for sent.«

Hun rystede af Ophidselse. Det lille Kapel var halvmørkt, kun oplyst af et blegt Maaneskær, der trængte ind af det eneste Vindue højt oppe over Mariaalteret, og af de to evigtbrændende Olielamper, der var fæstnet paa hver Side af den hellige Moders Statue.

Røgelselugten var gennemtrængende og blandede sig med Duften af halvdøde Blomster, der laa spredt over Altrets Trin.

Alt Lyset syntes at samle sig om Madonnabilledet, hvis Dragt blinkede af Ædelstene, og om hvis Hoved der var lagt et Guldbaand, sammensat af smaa Kors.

Marmortrinene rundt om Altret skinnede blanke der hvor Lyset faldt, men tabte sig til Siderne ud i Mørket, og Sølvkysterne fra Alterdugens Hjørner lignede blege, knyttede Hænder.

Uhyggen fra Slottet syntes at have fulgt Catarina ind til dette hellige Sted og at forstærkes ved den tunge Røgelsesduft, der strømmede ud fra Krogenes Mørke.

Næsten som i Rædsel kastede Dronningen sig paa Knæ foran Altret, medens hendes Hænder knugede sig om Marmortrinets rundslebne Kant.

»Hjælp mig, naaderige Madonna, underfulde Jomfru,« raabte hun, medens hun løftede Ansigtet op imod det juvelblinkende Billede. »Hjælp mig, du Trøstefulde, i hvis Hænder Barmhjertigheden er givet. Frels Kongen, red ham og vær priset i Evighed.«

Munken havde staaet tavs ved Siden af hende, men da hun tav, sagde han, og hans Stemme lød truende:

»Og om Madonna nu ikke hjælper Jer, Dronning, — er hun da ogsaa priset af Eder?«

»Bed for mig, at hun hjælper.« raabte Dronningen og greb fat om hans Kape.

»Hvor kan I dog tro, at et skrøbeligt og syndefuldt Meneskes Bøn har den Magt? Der er ingen Ydmyghed i Eders Sind, Dronning, kun Trods. Jeg vil bede om Fred for vor gode Herre, men I forsynder Eder meget ved at ville tvinge Himlenes Dronning. Bøj Eders Sind og bed i Ydmyghed.«

Catarina vilde svare hæftigt, men Munken var allerede gaaet.

Forvirret saa' hun sig om. Broder Gherardo havde alt saa ikke villet hjælpe hende, han var gaaet, oprørt over hende, uden et eneste trøstende Ord. Og ham kaldte Folket god?

Hun saa' op mod Madonnabilledet, som for at søge Hjælp der, og begyndte igen at bede, sagte og hurtigt.

Medens hun laa saaledes, var det, som om Statuen deroppe paa Altret blev levende, og som om det smukke Barn i dens Arme antog Skikkelse af hendes egen lille Dreng.

Hendes ophidsede og overtrætte Hjerne arbejdede sig ind i denne Forestilling, og greben af den samme Angst for at miste ham, som hun for kort siden havde følt ved hans Vugge, knugede hun Hænderne sammen og raabte i sin Sjælenød:

»Nej, nej, Madonna, ikke ham, ikke min Søn — —! Forlang ikke ham for at frelse Kongen — — ham faar du aldrig — —!«

Hun syntes, at det blide Ansigt deroppe smilede i sorgløs og egenkærlig Glæde ned til Barnet paa dets Skød, uden at bryde sig om hende, og greben af Rædsel og Vrede rejste hun sig, løb ud af Kapellet, lukkede Døren uden at se sig tilbage, som om hun blev forfulgt, og skyndte sig ud af Kirken.

To af Munkene fulgte hende tilbage til Slottet og gik med hende ind, uden at hun ænsede dem.

Hun fandt Don Alfonso ventende paa hende ved hendes Barns Seng.

Han saa bleg og anstrengt ud.

Catarinas første Spørgsmaal gjaldt Barnet, og han svarede forundret:

»Barnet — Dronning? Det har sovet trygt hele Tiden. — — — Men — — jeg er jo nødt til at sige Eder det — — vor kære Konge er død!«

9. KAPITEL.

KONGEN var død 1473 og Landet i Oprør. Ingen vidste rigtig, hvorledes det var begyndt. Raadet i Levkosia og Hærførerne havde straks udraabt Catarina til Cyperns Hersker, med samme Magt som den afdøde Konge, indtil den Tid, da hendes Søn vilde være gammel nok til selv at styre Landet.

Men tiltrods for, at Catarina var saa vel li'dt, var Oprøret imod hende samtidig i fuld Gang, uden at nogen kunde sige, hvor det var begyndt.

Fra den sydlige Del af Øen og fra de smaa Byer rundt om ved Kysten kom der Meldinger, at Folket nægtede at lade sig regere af en Kvinde, og derpaa kom Underretning om, at det var ingen anden end Jakob d. II's Fætter, Paolo de Lusignan, som stod i Spidsen for disse Misfornøjede!

Han havde allerede i længere Tid opholdt sig i Byen Paphos, hvor han havde levet under et paataget Navn.

Filomena havde sendt ham Bud, saasnart Kongens Sygdom syntes at skulle antage en alvorlig Karakter, og han var da straks rejst til Cypern, hvor han sammen med nogle af sine Venner var begyndt at paavirke Folkestemningen imod Dronningen og at forestille Indbyggerne det uværdige i at lade sig regere af en Kvinde.

Hans Skønhed og hans Veltalenhed havde ikke undladt at gøre Indtryk, og saasnart Kongen var død og Budskabet herom var naaet ud over Landet, lod han sine Folk udraabe sig til Hersker over Cypern under Paaskud af Arvelighedens Ret og hævdede, at Dronningens Valg var ulovligt, da Lan-

dets Love intetsteds omtalte den Mulighed at lade en Dronning regere.

Catarina smilede, da man meddelte hende Paolos Fordring paa Tronen.

Den gjorde hende ikke urolig. Hun følte sig sikker paa, at det til Slut var hende og ikke ham, Folket vilde følge, og desuden var hun endnu saa optaget af Kongens Død og af at sætte sig ind i de hende næsten ukendte Regeringspligter, at hun skænkede Oprøret ringe, efter Statsraadets Mening, alt for ringe Opmærksomhed.

Paolo de Lusignan rynkede sine Bryn og blev bleg af ond Vrede, da man meddelte ham, at Dronningen neppe nok fandt det Umagen værd at kæmpe imod ham.

»Hun skal faa andet at føle,« sagde han halvhøjt, og han saa' saaledes paa Manden, som havde bragt Budet, at denne veg tilbage.

»Hvad sagde Dronningen mere?« spurgte han haardt efter en Pavse.

»Vil I høre hendes egne Ord, Herre?«

»Naturligvis, — derfor spurgte jeg, dit Fæ!«

»Dronningen sagde just saaledes, og hun var rank og stolt at se, Herre, — »Sig til Paolo de Lusignan, som sendte dig, at jeg frygter ham ikke nok til, at jeg vil ulejlige mine Mænd med at kaste ham i mit Fængsel.«

Paolo stod længe tavs og pressede sine Læber saa haardt imod hinanden, at han pressede Blodet ud af dem. Saa sagde han:

»Jeg skal nok huske Catarina, Venetianerinden, der kalder sig Cyperns Hersker, disse Ord. Og jeg skal svare hende paa dem, naar min Tid kommer. Bedre end du, Philip Appiani.«

Han vilde vende sig og gaa, men Manden standsede ham:

»Herre, I lovede mig, at I vilde slaa mig til Ridder, om jeg udførte mit Ærinde vel?«

»Kalder du dit Ærinde vel udført?« sagde Paolo og lo haardt. »Hør her! Jeg sendte just dig til Venetianerinden, for at hun ikke skulde føle sig alt for hædret ved at se mine bedste Mænd hos sig. Jeg bød dig sige hende, at hvis hun frivillig vilde forlade Cypern og drage til Italien, da skulde jeg godtgøre hende med en rundelig Sum. Og du

bringer mig intet uden et Svar fuldt af Hovmod og Galenskab.«

»Da har jeg dog længe haft Alderen og gjort mig værdig til Ridderslaget ved mangen god Daad,« sagde Manden vredt, »og denne Gang fik jeg Eders Ord. Ydermere var jeg ogsaa i Livsensfare ved den Kvindes Hof.«

»Hvorledes det — du fik hendes Tilsigelse, at intet ondt skulde hænde dig?«

»Det gjorde jeg. Men da jeg forlod Catarina af Cypren, kom en Mand, kaldet Cymon, imod mig, og hans Blik var saaledes, at jeg lagde Haanden paa mit Sværd. Han sagde til mig, at Døden skulde være mig vis, om vi to nogen Tid mere mødtes. Og han fulgte mig ud af Byen, medens han sagde, at hvis jeg blot saa' mig tilbage, huggede han mig ned.«

»Ikke andet,« lo Paolo, »det var ikke meget at gøre Væsen af, især da du saa vel vogtede dig for at se dig tilbage og saaledes nemt undgik at føle hans Sværd. — Naa — du skal blive Ridder, naar Tiden er til det efter mit Skøn. Indtil da kan du nytte Krigen til at tjene mig tro.«

Derpaa gik han bort uden at lægge Mærke til det Blik, Philip Appiani sendte efter ham.

Den hele Dag var Paolo de Lusignan i sit ondeste Lune.

Denne Oplevelse med Catarina havde helt forandret den ustadige og forfængelige Mand, som tidligere ikke havde haft stort andet i sine Tanker end smukke Kvinder og kaade Æventyr af enhver Sort.

For første Gang havde han mødt en Kvinde, som ganske og aldeles havde modstaaet ham, endda hun ikke syntes at bære paa nogen overvættes Elskov til sin Husbond, og denne Kvinde var skønnere og mærkeligere end alle de, han hidtil havde mødt og overvundet.

Fordi han aldrig havde nydt hendes Gunst, kunde han aldrig glemme hende!«

Jo længere han kom bort fra hende, des mere opirret blev han ved Tanken om hende, og han var som besat af Længsel efter at ydmyge hende, haane hende, trampe paa dette unge og fine Væsen, der i saa ubøjet Stolthed havde løftet sin ranke Nakke imod ham.

Kunde han ikke opnaa hendes Kærlighed, skulde hun i

det mindste faa at føle, hvad Had var, og han hadede hende med al sin utæmmede og egenkærlige Naturs Hidsighed.

Alle Vegne fra drog han Tropper over til Cypern.

Fra Frankrig, hvor hans Slægts Godser laa, fra de Egne, hvor han havde været og skaffet sig Venner og fra de cypernske Byer Salamis og Citium, som havde været i blomstrende Opkomst under Huset Lusignans Regering og derfor intet kunde indvende imod at se en Fætter til den afdøde Konge som Hersker.

Under alt dette bevarede Catarina sin Frygtløshed.

Hun troede intet Øjeblik paa at Paolo de Lusignan, denne forføngelige Mand med alle de smukke Ord, virkelig skulde kunne overvinde hende.

»Jeg skal forstaa at bevare Cypern for min Dreng,« sagde hun til Don Alfonso, medens hun løftede den lille Fyr op i sine Arme og saa' stolt paa ham. »Synes I ikke ogsaa, at han ser stærkere ud end før?«

Don Alfonso klappede Drengens Haar og roste ham. Saa sagde han:

»Imidlertid maa Dronningen ikke glemme, at man mere maa frygte de Fjender, der skjuler sig i Mørket, end de, som vover sig frem i Solens Lys. Og Paolo de Lusignan er ikke kræsen med hverken Veje eller Hjælpere.«

»Saa I tror, at han bruger uhæderlige Midler?«

»I Krig findes hverken Hæderlighed eller Træskhed. Der gælder alle Kneb. — Véd Eders Naade, om alle Tjenerne her paa Slottet er Eder tro?«

»Ja visselig.«

»Og I véd det for vist?«

»Men dog, Signore, hvem tænker I dog paa? Alle vore Tjenere her har jo min kære Husband selv taget og valgt dem blandt de bedste, og de har tjent ham tro og svoret mig Hengivenhed. Nej, Don Alfonso, nu driver I Eders Ængstelse for vidt.«

»Det er nu ikke alle Slottets Tjenere, som den høje, salig Herre selv har valgt,« svarede han med Betoning.

»Da véd jeg da ikke af andet,« sagde Dronningen, og medens hun saa' opmærksomt paa ham, udbrød hun hurtigt: »Hvem kan I mene? — Jeg bragte kun faa Tjenere med mig, og dem valgte min kære Fader ud for mig, — — —

Aa — tænker I paa Filomena — Don Alfonso, — hun er jo kun en Kvinde!«

Han smilede over den Maade, paa hvilken hun sagde de sidste Ord og klappede igen den lille Drengs Krøller.

»Kun en Kvinde — — ja, Dronning, — — men hvem har nogen Tid med Held skænket mere Tillid til en Kvinde end til en Mand? Er det Eders Erfaring, at Træskheden er hyppigere hos Mændene?«

»Nej!« sagde hun øjeblikkeligt.

Han smilede igen.

»Jeg vil ikke kaste Skygge paa nogen,« sagde han saa, »men I vil vide, Dronning, at jeg før har talt om denne Pige. Hun huer mig ikke. Hun kommer og gaar saa stille som en Snog. Den Aften, vor høje Konge døde, fandt jeg hende alene i Eders Søns Stue. Jeg jog hende bort og blev selv hos Barnet, indtil I kom tilbage.«

»Den Aften,« sagde Dronningen langsomt og tænkte sig om, »den Aften havde jeg budt to af Pigerne og min gamle Oplærserske at blive hos ham. Hvor var de da?«

»Det ved jeg intet om. Jeg traf Filomena alene ved Vuggen, og hendes Blik huede mig ikke.«

Catarinas Øjne blev saa alvorlige, at Don Alfonso skyndte sig at tilføje:

»Det er ikke min Mening at ængste Eder, Dronning, men kun min Pligt at bede Eder være aarvaagen just her i Eders eget Slot. En Hersker maa vide, at han har flere Fjender end de, der sender ham aabent Fejdebrev og hvis Tal han ved.«

»Vil I lære mig Frygt, Don Alfonso?« lo Catarina og saa' mildt paa ham. »Har jeg Fjender, saa har jeg ogsaa Venner, og det er et sørgeligt Syn at se en Regent, der skælver paa sin Trone.«

Alligevel glemte Catarina ikke, hvad Don Alfonso havde sagt om Filomena og holdt Øje med Pigen.

En Dag, da hun sad alene i sit Arbejdsværelse, halvt skjult af et Skab, der indeholdt Papirer, blev Døren lydløst aabnet og Filomena gled ind.

Catarina blev saa forundret, at hun hverken rørte sig eller sagde noget, men hun iagttog, at Pigen hastigt saa' sig om og tilsyneladende antog Værelset for at være tomt.

Derefter gik hun hen til et Bord, fyldt med Bøger og Papirer, men idet hun vilde til at bøje sig over det, opdagede hun Dronningen.

Filomenas Evne til at beherske sig var saa opøvet, at der næsten ikke sporede Skræk i hendes Mine, og hun bøjede sig saa ærbødigt og naturligt, som om Dronningen just havde kaldt paa hende.

Catarina gik lige hen til hende og saa' koldt paa det hvide, rolige Ansigt foran sig, hvis Næsebor sitrede let.

»Jasaa, Filomena, kommer du her ind for at undersøge mine Papirer?«

»Men nej, — Eders Naade — jeg — —.«

»Vidste du, at jeg var her inde?«

»Nej — —.«

»Hvad vilde du i mit Arbejdsværelse?«

»Jeg troede, her var tomt, og — —.«

»Ja, det er du nødt til at sige, Filomena. Det vilde være for aabenbar en Løgn, om du sagde, at du havde glemmt at skikke Dørvagten ind for at spørge, om du maatte komme. Dersuden ved du, at jeg ikke vil forstyrres her inde. Men find saa paa en Grund til at du sneg dig her ind?«

Der var en saadan klar Haan og sikker Foragt i Catarinas Ansigt og Stemme, at Pigen dirrede let som under en yderligere Anspændelse af sin Vilje.

»Naa?«

Filomena rettede sig og mødte Dronningens Blik.

»Jeg vil helst ikke forsvare mig og sige Eders Naade Grunden til at jeg gik her ind, naar jeg troede, her ingen var. Det vil intet nytte mig. Eders Naade har i den sidste Tid troet meget ondt og saare lidt godt om mig. Hvorfor skikker I mig ikke hellere tilbage til Venedig, naar I dog tænker, at jeg ikke er værdig til at være i Eders Naades Tjeneste?«

Catarina saa' næsten beundrende paa hende.

»Ved Madonna, Filomena, du faar mig snart til at ønske, at du virkelig var min Ven. En Fyrste har Brug for Hjælpere, hvis Ro og Raadsnarhed er som din. Du fører klogt Kampen over i min Lejr og anklager mig i Stedet for at forsvare dig selv. Jeg eftergiver dig den lille Løgn, du vilde være nødt til at finde nu. Kun skulde jeg have Lyst

til at vide, hvem det er, som du sender Bud? Har du faaet dig en Hjertensven fra mine Fjenders Midte?»

»Jeg har forvist ingen Hjertensven, Eders Naade.«

»Der vil jeg tro dig. Kvinder som du kan sikkert baade hade og elske, — det første har jeg jo selv mærket,« tilføjede hun med en lille Latter, »men ikke let og ikke ofte. Heller ikke ser du ud, som om det var blide Følelser, der bragte dig dine Drømme.«

»Hvad Aarsag har Eders Naade til at tro mig saa ondt som alt dette?« spurgte Pigen med sin dybe Stemme og saa' frit op.

Catarina vilde til at svare, da i det samme en af Dørvogterne bankede paa og meldte, at der var ankommen et Sendebud, som bad om at maatte stedes for Dronningen det snarest ske kunde.

Catarina sagde, at Manden kunde komme ind, Filomena vilde slippe bort og gik med en Bøjning for Dronningen hen imod Døren, da hun i det samme fo'r tilbage, greb for sig som i stor Smerte eller stor Angst, og hendes vidt opspærrede Øjne stirrede paa den fremmede, som om hun havde set en Aand.

Catarina blev opmærksom og drejede hastigt Hovedet — — — Oletto Marvasi stod foran hende.

Hun blev overordentlig overrasket, men fyldt med Glæde, og hun rakte ham Haanden, som han førte til sine Læber, med mere naturlig Venlighed, end hun nogen Sinde før havde vist ham.

»Oletto Marvasi,« sagde hun, »er det virkelig Eder — hvad fører Eder her hen?«

»Mit Ønske om at være hos Dronningen i denne Tid.«

Filomena havde staaet stiv som en Støtte og set fra den ene til den anden. Ingen af dem ænsede hende. Saa fæstede hun igen sit Blik paa Oletto Marvasi med et Udtryk, som var hun en Syg, der drak sig Lægedom til af en undergående Kilde, men da Dronningen satte sig og med en Haandbevægelse bød den unge Mand tage Plads, gøs hun, greb med Haanden over sit Hjerte, som om det pinte hende, og jog ud af Døren.

De to, som nu var alene, sad stille og saa' paa hinanden, Catarina næsten forlegen, saa forundret og overrasket var hun og saa fremmed forekom han hende.

Hun havde husket ham i de enkelte blide og ensomme Øjeblikke, hvor hun havde tænkt paa sin Barndom. Og i de Timer, hvor hendes Sind var bleven fyldt med Afsky eller Haan over Mænds Lavhed havde hun tænkt paa ham sammen med Kongen som de to, hun troede bedre end andre.

Men saaledes var det ikke med ham.

Han havde aldrig sammenlignet hende med andre! Naar han tænkte paa hende, og det kunde han gøre Dage igenem, da var det som et Væsen, der paa overmenneskelig Maade var stillet udenfor enhver Beregning.

Han var ikke overrasket ved at se hende. De fem Aar, der var gaaede, havde gjort hende skønnere i andres Øjne, de kunde ikke gøre hende skønnere for ham, i hvis Tanker hun var det eneste fuldkomne, det eneste underfulde.

Pragten udenom ham forvirrede ham ikke. Han vilde neppe have fundet et Slot af Guld godt nok til hende. Der var for ham intet unaturligt i, at den lille Pige, der hin stille Aften i Venedig lyttede til hans Sang og tog imod hans Gave, nu var regerende Dronning. For ham vilde hun have været fuldt værdig til at bære Alverdens Fyrstekroner.

Men for Catarina var han ny, fremmed, en Mand, der havde husket hende og var kommen til hende for at hjælpe hende. Større, skønnere end andre Mænd, syntes hun, med den gamle Glans af deres Barndoms Venskab over sig og dog med en hel ny, som endnu var uklar og forvirret, men allerede straalende som ingen anden, hun havde kendt.

»Oletto Marvasi,« sagde hun blidt, »ved I, at I er saare, saare forandret?«

»Fem Aar er en lang Tid — Dronning!«

Hun saa' næsten betuttet paa ham.

»Dronning — kalder I mig Dronning?«

»Det er I jo.«

»I gamle Dage plejede I at kalde mig Madonna Catarina.«

»Fem Aar er en lang Tid — —«

»Ja, det er det vel — synes I?«

De smilede til hinanden i deres Hjerters store Glæde, og med en Klarhed, der slettede Nutiden og de mellemliggende Aar ud, huskede de deres Barndom.

»Og hvad er der hændt Jer, Oletto Marvasi?« sagde Dronningen efter en Pavse.

»Meget — eller intet — jeg har været vidt om. Jeg har lært Versekunsten hos de største Mestre, og jeg har lært at føre Sværdet. Dette er jeg kommen for at vise Jer, — for at bruge det i Eders Tjeneste.«

»Jeg takker Jer,« sagde Dronningen, og hun løftede sine Øjne imod ham.

»Madonna Catarina — —!«

Det kom saa pludseligt, saa selvforglemmende! Dette var jo de samme underfulde Barneøjne, der plejede at se paa ham fra den snevre Trappe ved den mørke, lille Kanal. Det var det samme blide og gaadefulde Blik, han i disse Aar saa ofte havde set i sine vaagne Drømme, naar alt andet svandt bort, selv hendes Skønhed, og disse to mørke Øjne, syntes at være det eneste levende, det eneste virkelige.

»Saa har I ikke været meget i Venedig?« sagde hun noget efter.

»Jo ofte. Naar jeg havde været længe borte derfra, syntes jeg altid, jeg maatte tilbage. Det var som Venedig kaldte paa mig. Men jeg har set meget andet ogsaa. Jeg er ikke det Barn, I kendte for fem Aar siden, og som sang sine første Sange for Eder.«

»Nu vil I maaske ikke synge for mig mere?«

»Visselig, men nu er det vigtigere, at jeg kæmper for Jer — — min Dronning.«

»Mod hvem vil I kæmpe?«

»Mod alle Eders Fjender helst! Nu straks mod Paolo de Lusignan.«

»Er han virkelig det værd?« lo hun muntert.

»Ja, — er det sandt, Dronning, hvad Rygtet melder, at I neppe en Gang agter ham for farlig nok til at sende Hæren imod ham?«

»Det er ganske sandt! Jeg véd vel, at Paolo de Lusignan hader mig af al sin Magt, og at han ønsker at sætte Cyperns Kongekrone paa sit eget Hoved, naar han har stjaalet den fra mig, men jeg frygter ham ikke.«

»Da er han dog ond og — —«

»Jeg véd det altsammen, Oletto Marvasi, men hvad kan han gøre mig.« Og virkelig følte hun i dette Nu, som vilde Alverdens Fjender ikke kunne naa hende.

»Paolo de Lusignan trækker stadig Folk sammen. Han

ophidser Beboerne i Kystbyerne og lader dem give sig Kongenavnet. Jeg hørte om alt dette paa min Rejse, og jeg forstod, at nu var det endelig engang den Tid, da Dronningen kunde bruge mit Sværd.«

»Der er ogsaa sendt Tropper imod ham, men Hovedstyrken kan det dog ikke være nødvendigt at bruge,« sagde Dronningen næsten forundret over Olettos Alvor. »Raadet indrømmer mig, at det vilde være at gøre ham for megen Ære. Hvad kan der ske? At han lokker nogle til sig med store Løfter og fortæller dem, at jeg er Kvinde. Det véd de, og den Sandhed vil de snart vænne sig til. Og de vil ikke have noget derimod, naar de ser, at Landet bliver styret i samme Aand som min kære Konge styrede det, og saasnart min Søn er voksen, faar de ham og har igen en Mand paa deres Trone. Hvad vil de egentlig mere.«

Oletto rystede paa Hovedet.

»Tilgiv at jeg siger Dronningen det, — man bør ikke underkende sin Fjendes Styrke, mest naar man ikke tilfulde ved, hvor stor den er. Er Paolo de Lusignan ikke stærk nu, saa kunde han vel blive det, om han ikke blev bøjet i Tide.«

»Jeg skal huske Eders Advarsler, Oletto Marvasi,« sagde Dronningen muntert, »og jeg skal endnu i Morgen forelægge dem for mit Raad. Kan hænde de vise Herrer mener som I. Jeg tror det gerne. Men nu vil vi ikke tale mere om Statssager, vel? I sagde, at I baade havde lært Krigshaandværk og Versekunst — jeg maa høre mere om dette. Hvorledes gik det til, at I drog fra Venedig?«

Oletto tøvede lidt med Svaret. Han vilde ikke sige »for at blive Eder mere værdig,« skønt han tænkte, at det kunde Dronningen vel forstaa.

»Jeg var aldrig glad ved at være Guldsmeder,« sagde han saa. »Jeg længtes efter at øve det samme Værk som mine Forfædre, der var modige Folk. Saa forlod jeg Venedig og kom i Tjeneste hos en fjern Slægning, der ansaa mig for egnet til Krigskunsten. Paa hans Slot var en Versemager, ikke just meget dygtig, men noget forstod han dog, og han lærte mig det, som han selv kunde, og mere samlede jeg op, da jeg drog videre frem og mødte nye Folk. — Det er alt — Dronning.«

»Og nu vil I blive hos mig, ikke sandt, Oletto Marvasi?«
 »Og kæmpe for Eders Ret — ja, Dronning.«
 »Og vil I ikke ogsaa synge Eders Sange for mig?«
 »Visselig, — om Dronningen vil høre dem.«
 »Jeg vil helst høre dem, I selv digter.«
 »Da er der andre, som er langt dygtigere end jeg, baade til Versekunst og til at synge.«
 »Men jeg vil gerne høre Jer.«
 Han saa' paa hende i stor og kærlig Forundring.
 »Madonna Catarina, — hvorfor taler I saaledes til mig?«
 Hun smilede med sin Barndoms lunefulde og forkælede Smil.

»Jeg kan se, at I tænker paa, hvorledes jeg gækkede Jer, da jeg var lille! Det gjorde jeg, — Oletto Marvasi, husker I, naar I stod i Eders Gondol om Aftenen og sang? Og jeg kom ikke, — men jeg hørte Eder alligevel! Se, det vidste I ikke! Jo, jeg hørte Jer meget godt! — Der var en lille Vise, den var saa sørgelig, — husker I den mon endnu —? Den begyndte saaledes:

Jeg synger ved dit Vindu,
 jeg synger for din Dør!
 Du kommer aldrig mere
 og lytter — som før — —!

Ak, hvor I havde en smuk Stemme.«

»Men hvorfor vilde I da ikke komme ud til mig, naar I hørte mig, Dronning?«

»Spørger I virkelig, hvorfor en lille Kvinde er som hun er? Og tror I, at hun selv ved det? Og om hun vidste det, skulde hun saa fortælle Jer det? Nej, Oletto, saa meget maa I da kende Kvinder.«

Nu lo han ogsaa, fordi hun lo, og af Glæde over at se hende faa sin Bardoms drillende og sorgløse Væsen tilbage.

»Men nu vil jeg høre Eder synge,« sagde hun saa.

»Her — straks — lad det være, Dronning.«

»Nej — hvorfor? — — Se, Oletto, det begynder allerede at skumre. Ser I, hvor Skyerne er røde derude i Vest; de ligner store, røde Roser af Voks. — Nu leger vi, at jeg er den lille Catarina fra Venedig, og I er den unge Guldsmeder med den smukke Stemme, der laver alle de smaa

Viser, som jeg gerne vil høre. Jeg ved nok, at Livet er mere end kun det, og det har bragt os saare meget baade skønt og sørgeligt og vil bringe os endnu langt mere, men lad os tro et Øjeblik, at alt det andet ikke er til. Den Gang kendte vi ikke meget andet af Verden end Venedig, og alting var store Oplevelser. Nu er vi saa meget klogere og ældre — — og mon vi saa alligevel er meget anderledes? Jeg ved det ikke, Oletto! Men jeg ved, at jeg gerne vil høre Eder synge og da vil jeg tro, — og jeg synes, det er saa lykkeligt, — at jeg er den lille Pige ved den mørke Kanal, og I er min Barneridder.«

Han havde lyttet til hende som under en Art Fortryllelse. Hun lignede virkelig den lille Pige, som hun sad der. Hendes Kinder var varme af Iver, og hendes Øjne var glade og drømmende.

Hun strøg sit Haar tilbage og tog om sin ene Ørenring.

»Kan I huske den, Oletto Marvasi?«

Han saa' paa den sorte Korall i det fine Øre næsten med et Udtryk af Angst.

»At I har den endnu, Dronning?«

»Syng saa for mig!«

»Jeg har digtet mange Viser i alle disse Aar — vil I endelig have en af mig selv?«

»Ja, Ja!«

»Men i Aften vil jeg ikke synge mine nye Viser for Jer. Dem kan I altid faa at høre. Jeg vil synge en af de gamle, som jeg saa ofte har sunget for Jer, naar jeg stod i min Gondol.«

»Ja.«

Saa sang han dæmpet:

„Hver Aften flyr Venedigs hvide Duer
mod Markuskirken Spir, til deres Rede. —
Hver Aften gaar de Fromme over Tærsklen
for ved vor høje Frues Fod at bede.

Hver Aften flygter alle mine Tanker
som Duer, der sig imod Reden vender,
til dig, min hemmelige Drøms Madonna,
og beder Fred af dine blide Hænder.«

10. KAPITEL.

Nu gik Paolo med sin Hær mod Levkosia! Han havde handlet saa hurtigt og med saa megen Klogskab, at ingen troede, han havde fundet paa det af sig selv. Man mente, at han havde haft Raadgivere eller i hvert Fald, at nogen havde skaffet ham Oplysninger om Catarinas Bestemmelser, og hvem denne nogen end var, saa maatte han være i nær Forbindelse med Hoffet. Det var den eneste Forklaring, man kunde finde.

Thi hvorledes skulde Paolo de Lusignan ellers vide, hvorledes Catarinas Hær vor fordelt og hvilke Bevægelser den skulde foretage.

Raadet i Levkosia begyndte at blive nervøs.

Det var umuligt at udfinde, hvor mange Tilhængere Paolo egentlig havde.

Man vidste, at Byen Paphos havde udraabt ham til Konge, og at han ved Bestikkelser havde vundet en Del af Landbefolkningen for sig, men ingen havde tænkt, at der var virkelig Alvor i Bevægelsen.

Saa kom Budskabet, at Paolo rykkede hurtigt frem mod Levkosia, og Rygterne tog Fart, og overdrevne Beskrivelser om hans Styrke svirrede i Luften.

Catarina blev mere vred end forskrækket.

Hæren blev hurtigt sammenkaldt, Befæstningen bragt i den bedst mulige Orden, og en klar og straalende Morgen, et halvt Aar efter at hun var bleven Enke, traadte Catarina ud paa Slottets Marmortrappe med sin lille Søn ved Haanden og saa' ud over en talløs Masse af Soldater, Kommande-

rende, Kvinder, Børn og gamle Mænd, der havde samlet sig paa Pladsen.

Hun stod med ubedækket Hoved, rank og behersket i sin purpurblaa Dragt, hvis Linjer tegnede sig klart mod Slottets hvide Marmorside bag hende.

Set nede fra syntes hendes Skikkelse ligesom at løfte sig ud fra det øverste brede Trin af den hvide Trappe, medens Solen vældede sin hede og skinnende Klarhed ned omkring hende og det smukke Barn ved hendes Side, ned over de brogede Farver og mørke Hoveder, der i urolig Bølgen fyldte den store Plads, og over de fattigt klædte Munke, der stod i en Række tæt foran Slottet og dannede en mørk og rolig Linje midt i Farvernes Virvar.

»Jeg takker Jer alle, fordi I vil hjælpe mig med at jage Forræderne ud af Landet,« sagde hun klart og højt, »og jeg takker Jer paa min Søns, Eders vordende Konges, Vegne.«

I det samme løftede hun Drengen op i sine Arme, og den lille Fyr, der forstod, at alle de mange Ansigter der-nede paa Pladsen smilede til ham, nikkede af alle Kræfter.

Det smukke Billede paa den hvide Trappe henrev Folket, saa det skreg og larmede af Begejstring, og fyldte Luften med lidenskabelige Hyldingsraab for Dronningen og den lille Jakob d. III.

Pludselig blev der Stilhed!

Munkenes Række blev brudt, ved at Broder Gherardo traadte frem af den. Han knælede ned paa Jorden og med Krusifikset løftet højt foran sit Ansigt, begyndte han at synge:

»Ave Maria, Gloria in excelsis — —«

De andre Munke sang med. Udenom dem sank Folket i Knæ, og med bøjede Hoveder og med de foldede Hænder støttet imod deres sænkede Pander istemmede unge og gamle, Soldater og Børn den skønne, ældgamle Bøn.

»Ave Maria, ora pro nobis — — —«

lød det fra Tusinde Stemmer, som syntes at stige og stige i henrevet Begejstring op igennem den blaa og solstraa-lende Dag.

— — —
Don Alfonso sad hos Dronningen inde i hendes Arbejds-

værelse. Den lille Jakob var falden i Søvn paa en Gulvude foran hende og støttede sit Hoved ind mod hendes Fod.

Udenfor Døren stod Cymon, og man saa paa ham, at han hellere vilde have ofret sit Liv end lade nogen trænge ind til Dronningen.

Vinduerne stod aabne til den overdækkede Søjlegang udenfor, og Bulderet fra Kampen, som rasede ved Byens Volde, trængte ind i Værelset.

»Hvor er Filomena, Dronning?« spurgte Don Alfonso pludselig.

»Oletto Marvasi raadede mig til at holde hende inde-lukket i disse Dage. Jeg fortalte ham, hvad jeg ogsaa fortalte Jer, at jeg en Dag traf hende her inde, i Færd med at undersøge mine Papirer. Derefter gjorde jeg Cymon til Dørvogter her. Hvad hun har gjort for at faa de andre Dørvogtere til at lukke Øjnene og lade hende slippe ind, ved jeg ikke, men maaske har hun sagt til dem, at hun kom i mit Ærende. Men saadan er Cymon ikke, han lader sig ikke narre. Desuden hader han og Filomena hinanden. Jeg ved egentlig ikke hvorfor.«

»Havde dog Eders Naade forlængst skilt Eder af med denne Pige.«

»Det har I ganske Ret i, Don Alfonso! Men jeg troede hende ikke saa slemt som I andre. Desuden ved I, at jeg selv har taget hende med mig. Der maatte dog kunne findes andre Midler til at tøjle hende end just dette — at sende hende tilbage.«

Herpaa svarede Lægen ikke, og der var stille en Stund. De lyttede begge efter den fjerne Kamplarm, medens Drengen ved Catarinas Fødder sov trygt, og Cymon gik sin langsomme, taktfaste Vagtgang udenfor Døren.

»Hvorfor mon her dog ingen Melding kommer til mig?« sagde Catarina og saa sig uroligt om. »Jeg havde troet, at Kampen forlængst vilde være forbi.«

»Der er ingen Grund til Frygt, Dronning. Vor Hær er saa langt stærkere end Fjendens, og Byen ypperlig befæstet.«

»Det véd jeg, og jeg véd ogsaa, at det er umuligt for os at tabe. Det er slet ikke det, jeg tænker paa. Men husk, Don Alfonso, at denne Krig føres for min Skyld. Jeg er

ansvarlig for hver eneste, som dør eller saares. Det er for at forsvare min Ret, at mine Mænd kæmper, ikke for Landets Uafhængighed.«

»Ogsaa for en andens Ret.«

Dronningen bøjede sig over sin Søn og saa' paa ham.

»I taler sandt,« Signore.«

Lidt efter sagde hun.

»Da jeg var ung Pige, vilde jeg have været stolt, om nogen vilde have kæmpet for mig og været rede til at ofre sit Liv for mig og min Sag. Nu syntes det mig frygteligt, at nogen skal lide, og at jeg skal være Skyld i alle disse Lidelser. Dette har jeg forresten kun tænkt paa i de aller sidste Dage.«

Don Alfonso saa skarpt paa hende.

»Jo mere man lærer at føle med et enkelt Menneske, des mere forstaar man de manges Lidelser.«

Dronningen løftede hurtigt Hovedet.

»Hvad mener I?«

»Jeg mener, at før har Eders Naade kun tænkt paa Krig og Saar i al Almindelighed. Nu derimod har I Eders egne Generaler, Eders egne Venner, blandt de kæmpende. Nu vilde I lide, om I mistede nogen af dem i et Slag.«

Der fo'r en Gysen gennem Dronningen, og hun blev bleg.

»Sig ikke noget saa grusomt, kære Don Alfonso del Castello.«

Lægen tav og tænkte, om det skulde være, saaledes som han havde anet?

Om der muligvis var stærkere Baand imellem hans unge Herskerinde og den fremmede Venetianer, end nogen vidste af?

Han følte en let og urimelig Skinsyge. Han havde jo fortalt Dronningen, at han i sin Ungdom havde elsket en Kvinde, som havde forraadt ham, og han havde sagt, at han med det samme havde mistet Evnen til oftere at føle Kærlighed.

Han troede selv paa dette, og til en vis Grad var det ogsaa Tilfældet. Han beundrede Catarina mere end han tilbad hende som Kvinde.

Hun var saa skiftende, saa overraskende, at han syntes, han aldrig kunde beregne hverken hendes Følelser eller

hendes Handlinger, og han havde lidt saa meget ved sin Ungdomselskedes Ustædighed, at han var kommen til at frygte denne Egenskab hos en Kvinde mere end nogen anden.

Og alligevel irriterede det ham, at denne Fremmede skulde have noget Herredømme over Catarina.

Lige siden Kongens Død havde det bestandig været ham, som hun havde søgt hen til og talt med.

Mest om Sønnen, men ogsaa om Regeringssager og undertiden om de Tanker, hun ikke delte med andre.

Oftede havde han ogsaa tænkt, at der maatte være et eller andet, som pinte hende, noget, der enten stod i Forbindelse med Kongen eller ogsaa med hendes lille Dreng, men hvad det var, kunde han ikke blive klog paa.

Hun havde engang spurgt ham, om han troede paa Munken Gherardos Evne til at gøre Underværker, og han havde svaret nej.

Hans Svar havde øjensynlig glædet hende, men der havde været en underlig haard Klang i hendes Stemme, da hun sagde, at i saa Fald burde han heller ikke give sig ud for at eje overnaturlig Magt.

Denne Ængstelse eller Grublen, som han havde iagttaget hos hende og som ryntes at være bleven stærkere i den seneste Tid, var næsten forsvunden efter den fremmede unge Venetianers Ankomst.

Og var Don Alfonso end ikke forelsket i hende, saa var han dog saa øm over den Rettighed at være hendes fortrolige Ven, at han ikke undte nogen anden den.

Han var heller ikke klar over, hvad han syntes om Oletto Marvasi.

Han var tilbageholdende, faamælt, syntes at længes efter at komme i Slag, skønt han var nok saa meget Verse- og Musikkunstner som Kriger.

Da Lægen i det samme løftede Hoveret, saa' han Dronningens Blik hvile spørgende paa sig.

»Hvad tænkte I paa, Don Alfonso?«

»Paa Eders Naade.«

»Naa — og hvad tænkte I saa om mig?« sagde hun smilende.

»Dronningen vilde maaske ikke holde af, at jeg sagde det?«

»Hvad for noget — er Eders Tanker om mig ikke saaledes, at jeg kan høre dem? Det vilde jeg ikke have troet.« Skønt hendes Tone var spøgeful, var han ganske alvorlig, da han svarede:

»Eders Naade kan visselig høre dem, om I forlanger det. — Jeg tænkte da paa, om der ikke var et eller andet, som tyngede Eders Sind, — — og som jeg ikke vidste.«

Dronningen tav lidt, saa sagde hun stilfærdigt.

«I har maaske ikke helt Uret, — men hvis saa er, kan jeg ikke sige det! — Men Grunden hertil skyldes ingenlunde Mangel paa Tillid til Eder. Og I véd, at jeg har Eder meget kær og helst betror min Søn til Jer.»

»Og jeg blev sorgfuld, Dronning, om I nogen Dag vilde nægte mig denne Tillid.«

»Vær tryk for, at det ikke skal ske. I tror mig lunefuld og ustadig — jeg er det i mine Indfald — ikke i mine Følelser. Jeg vil fortroligt sige Eder, hvoraf dette kommer. Livet synes mig til denne Dag aldrig at have skænket nok. Jeg ved, at jeg har faaet mere end de fleste andre, og dog — Don Alfonso — dog synes det mig undertiden, at jeg maaske er den fattigste af alle. Derfor behøver I aldrig at tænke, at jeg skulde svigte noget Venskab. Jeg er for fattig til at undvære en eneste Ven. Men er jeg urolig, da er det, fordi jeg synes, Livet intet giver mig alligevel — ikke nok, — ja, I forstaar mig ikke. Det er vist heller ikke saa sært. Man forstaar vel næppe engang sig selv, end sige nogen anden.«

Lægen vilde til at svare, da der i det samme lød Skridt og Stemmer i Forværelset.

Catarina rejste sig hastigt, blev bleg og saa' spændt imod Døren.

Cymon traadte ind og meldte, at en af Hærførerne var der.

Han havde næppe udtalt, før Manden kom ind.

Han gik hen til Dronningen, knælede foran hende og sagde aandeløst:

»Fjenden er fordrevet, min naadigste Dronning! Vi har splittet deres Hær, og der kæmpes endnu kun ved den østlige Side. Paolo de Lusignan er taget til Fange.«

Blodet vendte hæftigt tilbage til Catarinas Kinder. Hun

rakte Manden sin Haand, som han kyssede, og spurgte aandeløst: »Hvem tog Paolo de Lusignan tilfange?«

»Venetianeren — Oletto Marvasi.«

Hun smilede med en pludselig, triumferende Glæde.

»Hvor er han?« sagde hun.

Endnu medens hun talte, hørtes Skridt og flere Stemmer igen i Forværelset, og Cymon meldte, at nogle af Dronningens Mænd var der ude med den fangne fremmede Hærfører og lod spørge, hvor han skulde føres hen.

»Herhen,« sagde Catarina hurtigt. »Lad ham komme her ind og hent Raadsherrene.«

En Tærskeltjener løb for at melde Raadsherrene, der opholdt sig i et nærliggende Værelse, Dronningens Befaling, og endnu inden de havde indfundet sig, stod Paolo de Lusignan i Lænker foran Dronningen.

Ved Siden af ham stod Oletto Marvasi og flere Mænd, og bagved dem Philip Appiani .

»Er det Jer, der har taget denne Mand tilfange?« spurgte Dronningen og vendte sig mod Oletto Marvasi.

Denne bøjede sig, og Dronningen blev ved at se paa ham, medens hun talte.

»Da mine Raadsherrer nu er her inde og disse gode Mænd, som kommer lige fra Slaget, vil jeg bede Jer, Oletto Marvasi, om at meddele os alle her, hvorledes det gik til, at I fangede denne Oprører, der er Skyld i saa megen unyttig Strid, og som har bragt Uro og Sorg til vort Land.«

Oletto Marvasi bøjede igen Hovedet og sagde, medens han holdt sit Blik rettet imod Gulvet.

»Der er ikke meget at berette, min naadigste Dronning, da det næppe nok skyldes mig, men snarere denne Mand, som kæmpede paa vore Fjenders Side,« han pegede paa Philip Appiani, »at den fremmede Hærfører blev taget tilfange. Vore Folk trængte Fjenderne haardt, og de var allerede ved at flygte, da denne Mand, som kalder sig Philip Appiani, kom løbende hen til mig og viste mig, at Paolo de Lusignan var kommen i en saare uheldig Stilling. Det vilde være en let Sag at fange ham, for han kæmpede ganske som om han var fra Vid og Sans og næsten alene, da den fjendtlige Hær allerede havde trukket sig længere tilbage. Jeg red da hen til ham, og vi fægtede.

Jeg dræbte hans Hest, som styrtede under ham, og endda maa jeg sige, at han ikke overgav sig, men sloges med mig som det anstaar sig en Mand. Men han var saare udmattet, og mine Folk kom mig til Hjælp. Vi bandt ham og tog ham bort med os, og jeg fandt det rigtigst straks at bringe Eders Naade denne Underretning, da den fremmede Hær allerede var paa Flugt, og jeg ikke mere kunde gøre synderlig Nytte.«

Medens Oletto fortalte, havde Farven skiftet paa Dronningens Kinder, og hun aandede hastigt og uregelmæssigt.

»Er I saaret?« spurgte hun.

Hun saa, at Olettos ene Arm hang slapt ned, og at han ikke kunde løfte den. Hun beherskede sig og bad med et Tegn Lægen, som stod i Nærheden af hende, om at se til ham.

Oletto afslog Don Alfonsos Hjælp indtil videre, men satte sig dog i den Stol, man bragte ham, da han ikke længere havde Kræfter til at staa.

Det store Værelse var imidlertid bleven fyldt med Mennesker.

Dronningen stod i Baggrunden paa den Fodpude, som hendes lille Dreng fornylig havde sovet paa. Hun holdt ham i Haanden, hendes Mænd stod rundt om hende og ved hendes højre Side havde de gamle Raadsherrer samlet sig.

Paolo stod med sine sammenbudne Hænder foran hende, og Catarina gav Tegn til, at de to Mænd, som holdt ham, skulde træde et Par Skridt tilbage.

Saa rettede hun sit Blik paa Philip Appiani.

»Er det dig, som kalder dig Philip Appiani?«

Manden bøjede sig.

»Hvad fik dig til at forraade din Herre?«

»Naadige Dronning, han var en Usling.«

»Og det opdagede du først, da hans Liv var i Fare, og du saa', at du kunde overgive ham til mig?«

Manden tav og saa' forvirret fra Dronningen til Paolo de Lusignan og tilbage igen.

»Hvad vilde du opnaa ved dit Forrædderi?«

»At hævne mig, Dronning.«

»Hvorfor vilde du hævne dig?«

»Den Mand, som staar der, havde sveget sit Ord til mig.«

»Du var dog hans Sendebud til mig, husker jeg.«

»Ja, Dronning. Og han lovede mig Ære og meget Gods og Ridderslaget, ifald jeg udførte mit Ærinde vel. Da jeg vendte tilbage og nær havde maattet lade mit Liv, sveg han alle sine Løfter.«

»Naa —,« sagde Dronningen og saa' paa ham med Afsky, »saa vidt jeg ved, skete der dig ingen Overlast ved mit Hof.«

»Den Mand, som vogter Eders Dør, svor mig Hævn, og sagde, at jeg havde haanet Eder. — Hvad jeg i ingen Maade havde,« lagde han hurtigt til.

Dronningen vendte sig imod Prinsen af Lusignan.

»Naa, Paolo de Lusignan,« sagde hun meget højt. »Der hører I, hvorledes Eders egne Folk dømmes Jer! Og hvorledes skal saa jeg dømme, hvis Gæst I har været, og ydermere er I min kære salig Herres nære Slægtning og Brodersøn. Hvad har I at sige til Eders Forsvar? I kan tale frit.«

Paolo de Lusignan var hvid lige til Læberne. Hjelman var falden af hans Hoved. Hans Ansigt havde aldeles mistet sit sædvanlige smægtende og spottende Udtryk. Hver Linje i det var haard og fast. Man kunde neppe se, at han var udmattet. Snarere syntes det, som om en overvældende Vrede eller er grænseløst Had staalsatte hans Nerver og hans Legeme, og gjorde det umuligt for ham at føle enten Frygt eller Træthed.

Catarina saa' med næsten overrasket Beundring paa ham og gentog uden Utaalmodighed, da han ikke svarede;

»Hvad har I saa at sige til Eders Forsvar, Paolo de Lusignan?«

»Intet!« mumlede Fangen mellem sine sammenpressede Læber.

»Er I da klar over, hvilken Lod der venter Eder?«

»Ja, Døden.«

»Og er I slet ikke bange?« spurgte hun hastigt og saa' med stigende Nysgerrighed paa ham.

Han trak utaalmodigt paa Skuldrene, som om han vilde sige, at al denne Tale syntes ham overflødig, da Dommen jo dog allerede var fældet.

Catarina vendte sig til Raadet.

»Nu maa I sige mig, I gode Herrer, hvad Dom I synes, at denne Fange, Oprøreren Paolo de Lusignan, bør lide?«

Næsten uden Tøven sagde Raadsherrene som med én Mund:

»Døden.«

Catarina satte sig ned i den store Stol, der stod bag ved hende, og blev siddende tavs, med Albuen støttet imod dens Arm og Panden imod sin Haand.

Alle udenom hende iagttog Dronningen uden at turde bryde Tavsheden.

Endelig løftede Catarina Hovedet, saa' ud over Forsamlingen og sagde langsomt og klart:

»Jeg har tænkt over Paolo de Lusignans Brøde og over Eders Raad, vise og velædle Herrer, og jeg er kommen til den Slutning, at vi ikke bør tage Fangens Liv.«

Der opstod en forundret Mumlen. Raadsherrene rystede misfornøjet paa deres Hoveder, Paolo de Lusignan selv saa lynslagen ud, og Oletto Marvasi bøjede sig fremover og hæftede sit Blik granskende paa Dronningen.

Catarina vendte sig mod Fangen.

»Nej, Paolo de Lusignan,« sagde hun, »jeg vil ikke tage Eders Liv. Jeg tror, at den Skam, som det er for Eder at faa det af min Haand, er en større Straf og en større Ydmygelse for Eder, end Døden vilde være. I kan gaa, I er fri, men enhver af mine Mænd, som nogen Sinde træffer Eder i mit Land, har Ret og Pligt til at dræbe Eder. Undlader han det, er han selv Dødsens. Gør han det, eftergiver jeg ham og hans Slægt i tiende Led enhver Skat eller Afgift, som de ellers maatte svare. Endnu i Dag skal I sendes ud af Landet, og vov ikke at lade mig se Jer nogen Tid senere.«

Fangen løftede sine Øjne imod Dronningen med et mørkt og forbitret Udtryk.

»Takker I ikke Dronningen for hendes Naade?« sagde en af Hærførerne, som stod hos ham.

»Nej,« sagde Paolo de Lusignan haardt, »Catarina af Cypren har Ret. Det var den bitreste Skam, jeg kunde lide, at tage mit Liv af en Kvindes Naade.«

Dronningen havde hørt hans Ord, men hun lod, som om hun ikke ænsede dem og vendte sig imod Philip Appiani.

»Og I, Forrædder,« sagde hun uvilligt, »hvad venter saa I af mig?«

»At faa Lov til at tjene Eders Naade.«

»Gør I virkelig? Og vil I saa tjene mig med den samme Troskab, som I har vist mod Eders forrige Herre?«

Manden saa' forvirret paa hende.

»I er Dødsens,« sagde hun og hendes Øjne var onde, »her behøver jeg ikke at spørge mit kære Raad om dets Mening. Enhver hæderlig Mand og Kvinde vil være enig med mig i denne Sag. Den, som kan forraade sin Herre, hvem han engang svor at tjene oprigtig, og overgive hans Liv i hans Fjenders Hænder for en ussel Hævns Skyld, for ham er Korset eller Galgen en blidere Straf, end han fortjener.«

Manden blev askegraa i Ansigtet, han gjorde en Bevægelse, som om han vilde knæle, men blev i det samme greben af nogle Mænd og hurtigt ført bort.

»Nuvel, Paolo de Lusignan,« sagde Dronningen med smilende Haan, »er I tilfreds? I ser, at jeg straffer Eders ulydige Tjener næsten lige saa godt, som I selv kunde have gjort det. Og nu — gaa I nu ogsaa! Mine Mænd skal give Eder Vin og Brød, naar I er udenfor denne By. Her i mit Slot har I saa ofte været min Gæst, at det ikke vilde være nyt for Eder. Gaa hvorhen I vil, og glem ikke, min høje Slægtning, at det var den Catarina, — Dronning af Cypern, som I først hyldede med mange fagre Ord og derefter rejste Oprør imod, — som I nu skylder Eders Liv! — Fordi hun ikke frygter Eder nok til at ville tage det!«

Om saa Paolo de Lusignan havde kunnet frarøve Catarina hendes Krone ved at takke hende for hendes Mildhed, havde det været ham umuligt at tale i dette Øjeblik.

Han havde en kvælende Fornemmelse i Halsen, og det blev sort for hans Øjne.

Selv nu kunde han ikke undgaa at se hendes Skønhed, og den opirrede og betog ham med en pinagtig Vildhed, samtidig med at hele hans Væsen krympede sig i afmægtigt Had.

Han forbandede sin Skæbne, som havde ført denne Kvinde paa hans Vej!

Han forbandede hendes Ro og rene Skønhed, der først havde gjort ham vanvittig af Begær og senere drevet ham ind i denne Skændsel!

Han forbandede den kolde Haan, der gled imod ham fra hendes Blik og Ord, og han forbandede det Liv, som han skulde være tvungen til at leve efter denne Stund.

Et kort Nu saa' de hinanden ind i Øjnene, og deres med Anstrengelse tøjlede Foragt og Had syntes at skabe en smittende Feber hos alle de Tilstedeværende.

Saa trak Catarina Vejret dyb, vendte sig om imod sine Mænd og bød dem føre Fangen bort, landsætte ham paa den nærmeste Ø og overlade ham til sin Skæbne.

Paolo de Lusignan bøjede sig og gjorde en Bevægelse med Læberne, som om han vilde tale, men der kom ikke en Lyd over hans Læber.

Saa lukkede Døren sig efter ham.

Men Aar efter syntes de Hyldingsraab for Catarina, som i det samme opfyldte Luften, at lyde for hans Øren og fylde hans Hjerne med Vanvid.

11. KAPITEL.

DA de begejstrede Raab for Catarina endelig var op-
hørte og Hærførerne, Raadet og hendes Mænd
havde forladt Salen, følte hun sig saa træt, at hun
sank ned i sin Stol og blev siddende urørlig.

Hun var ganske alene.

Oletto Marvasi var gaaet noget forinden, fordi Blodtabet
fra Saaret i hans Arm havde udmattet ham, saa han var
en Besvimelse nær og havde tvunget ham til at adlyde
Don Alfonsos Raad og gaa til Sengs.

Lægen havde bragt den lille Jakob d. III. ind til Dron-
ningens Piger, og var derefter gaaet bort uden at efterlade
nogen Besked.

Cymon var bleven staaende henne ved Døren og ventede
paa Dronningens Ordre, men da hun hverken talte eller
rørte sig, gik han sagte ud af Døren, som han lukkede
efter sig, og optog sin tidligere Vagttjeneste i Forværelset.

Medens Catarina saaledes gav efter for sin Slapheds-
følelse og prøvede paa at ordne sine Tanker, skyndte Don
Alfonso del Castello sig gennem de lange Slotsgange over
til den Fløj, hvor Filomena sad indespærret.

Da denne Del af Slottet kun benyttedes til Gæstekamre,
gjorde den et underligt øde og uhyggeligt Indtryk, og selv
Don Alfonso, som ellers ikke kendte til Frygt, dæmpede
uvilkaarligt Lyden af sine Fodslag og gik sagte, ubehagelig
tilmode over den spøgelseagtige Klang af sine Skridt gen-
nem de lange, øde, halvmørke Gange og Trapper.

Hjørnet af denne Fløj havde et Taarn, hvis Kamre, der

var indrettede til Tjenerværelser, blev mindre, jo højere man kom op.

Lægen steg op af den smalle Trappe og standsede udenfor en af de øverste Døre.

Han lyttede, men da alt var fuldkommen stille, skød han Bolten fra og aabnede Døren.

Filomena, der havde siddet sammenkrøben i Krogen længst borte fra Døren, fo'r op med en Kats Smidighed og løb imod ham, men da hun saa', hvem det var, trak hun sig til bage og borede sig ind imod Væggen, som om hun vilde skjule sig i den.

»Naa — Filomena —?« sagde Lægen og saa' opmærksomt paa hende.

Pigen saa' forbitret op, men svarede ikke.

»Nu er du nok endelig her, hvor du forlængst burde have været?«

»Det er kanhænde Jer, jeg kan takke for, at jeg er her?«

»Jeg har gjort hvad jeg kunde, men det var ikke nok. Saa hjalp du selv med.«

»Hvad vil I?« sagde hun kort og vendte sit Hoved fra ham.

Han stod lidt og lod sit skarpe Blik hvile paa hende.

»Ja, nu er du opdaget, Filomena, — din Ven, Prinsen af Lusignan har fortalt, hvor rart du har hjulpet ham.«

Hun drejede sig lynsnart om imod ham, og hendes Øjne skinnede med en fosforagtig Glød gennem Kamrets Halvmørke. Hun var aabenbart uvis, overrumplet, men kun et Øjeblik.

»Jeg forstaar Eder ikke, Herre. Hvorledes skulde Prinsen af Lusignan kunde være min Ven. Jeg vidste ikke af andet, end at det var Dronningen, han ærede.«

Hendes Stemme var saa uskyldig, og paa samme Tid syntes hendes Legeme at dirre af en Ondskab, der gjorde hvert af hendes Ord giftige, at Lægen næsten blev forvirret.

»Jeg tror virkelig, du er en Djævel mere end du er en Kvinde, Filomena. Alligevel skal du ikke slippe fra mig denne Gang. Som jeg siger dig, Paolo de Lusignan er vor Fange, og han har tilstaaet alt om dig.«

Denne Kendsgerning at Don Alfonso ikke nævnede nogen

bestemt Brøde, som hun skulde have gjort sig skyldig i, gav Pigen Mod.

»Jeg beder Eder om at tale tydeligere, Herre. Hvad er det, jeg har gjort? Hvad beskylder I mig for, og hvorfor har man spærret mig inde i dette forfærdelige Taarn?«

»For at du ikke skulde give Fjenden flere Underretninger.«

»Naa, — og hvilke Underretninger skulde saa en uvildende Pige kunne give en Fjende?« spurgte hun spodsk.

»Alle de, hun kunde skaffe.«

Hele Tiden havde hun iagttaget ham lurende under sine lange Øjenhaar, og hun var nu, uden at have nogen bestemt Grund dertil, vis paa, at han intet vidste om hende med Sikkerhed.

»Nu tror jeg, at jeg véd, hvad I mener, Herre,« sagde hun ganske langsomt. »Alt dette stammer fra, at hendes Naade Dronningen, som tog mig med sig hertil fra Venedig og lovede mig gode Dage, en Gang traf mig ved sit Arbejdsbord. Dronningen gav mig ikke Tid til at sige, hvad jeg vilde der. Aarsagen var denne, at Dronningen havde mistet en Ring. Jeg vidste, hun vilde blive vred, om den ikke fandtes, og da jeg havde set hende med den paa just den foregaaende Dag, medens hun sad ved sit Arbejdsbord, tænkte jeg, at hun havde taget den af, og at den var glemt mellem Papirerne. Det er hele Sagen, og kun fordi Dronningen ikke vilde høre paa mig, skal jeg lide al denne Skam.«

Don Alfonso var lige saa klar over, at hun løj, som han var uklar over, hvorledes han skulde tvinge en Tilstaaelse ud af hende.

»Alt dette vil ikke hjælpe dig, Filomena,« sagde han overtalende, »som du vel kan tænke dig, er Oprøret imod Dronningen nu forbi, og vore Fjender er ganske knuste. Hvis du har tænkt, at du vilde komme i Herlighed, naar Prinsen, den Skalk, fik Cypers Krone, da har du meget forregnet dig, og du vil nu ikke have andet at gøre end tilstaa alt og bede hendes Naade om at skænke dig Tilgivelse.«

»Hendes Naade har intet at tilgive mig, thi jeg har intet syndet.«

Filomena saa spændt paa Lægen, medens hun talte. Hun vidste ikke, hvor langt hun turde gaa, og hun følte sig i overvættes Grad tilfreds med at opdage, at han ikke kunde komme med et eneste direkte Bevis.

Medens han stod og tænkte sig om, fortsatte hun i en hoverende Tone:

»Det er snarere Dronningen, som skulde bede mig tilgive, at hun spærrer mig inde i dette Taarn, som var jeg en ond Forbryder. Her har jeg siddet og lyttet til al Tumlen, og jeg vidste, at der kæmpedes, men ingen sendte mig Bud, om Fjenden eller vi havde sejret. Og dog havde Døden været mig vis, ifald Prinsen af Lusignan var bleven Herre her, efterdi — ja, nu skal jeg sige Eder dette ogsaa, Herre, — efterdi han forfulgte mig med sin Elskov og vilde have mig bort med sig, den Gang han rejste. Jeg gav ham helt og aldeles Afslag og bad ham lade mig med Fred, men dog tænker jeg, at han havde givet mig sin Hævn, om han virkelig havde faaet Evne dertil.«

Der var en saa triumferende Haan i hendes kolde Ansigt, at Lægen tænkte, om hun ikke denne Gang talte Sandhed.

»Tør du sværge for Dronningens Ansigt,« sagde han noget efter, »at du intet uskikkeligt har gjort, og at du altid vil være imod hende, som du bør?«

»Hvorfor skulde jeg ikke ville sværge det?«

»Har du forraadt hendes Naade til Prinsen, saa kan du i hvert Fald ikke gøre Skade mere paa den Maade, eftersom Prinsen aldrig mere vil vove at trodse hende. — Men tag dig iagt, Filomena, her er mere end én paa Slottet, som ikke tror dig, og vil have sine Øjne med dig.«

Han vendte sig for at gaa, men med et smidigt og lydløst Spring var Filomena henne hos ham.

»Hvad nu?« spurgte han.

»Sig mig, Herre,« sagde hun med sin indsmigrende Stemme, »er Venetianeren, Oletto Marvasi, endnu her paa Slottet?«

»Hvorfor spørger du om det?«

»Hvorfor vil I ikke svare mig?«

»Han er her — og hvad saa?«

Pigens Bryst løftede og sænkede sig under hendes vold-

somme Aandedrag. I den svage Belysning forekom hendes Ansigt ham aandeagtigt fint og blegt, og i hendes Øjne laa et Udtryk af en bønfaldende Angst for ikke at faa Svar, som forvirrede ham.

»Er han vel? — Ikke saaret?«

»Hvad kommer det dig ved, — nej, han er kun let saaret?«

Hun tav lidt, saa sagde hun stille, og han syntes, hendes Stemme skælvede og at hendes Læber dirrede:

»Det er kun, fordi han, som I véd, er Venetianer ligesom jeg. Vi har kendt hinanden som Børn. Om han sagde god for mig, da maatte I vel tro mig, ikke sandt, Herre?«

»Var det derfor, du skulde vide, om han var her?«

»Ja, Herre, — hvorfor ellers?«

Hendes uskyldige Stemme, blide Ansigt og fine Legeme syntes at føre hendes Forsvar og enes i at overbevise ham om, hvor uretfærdigt han dømte hende!

Selv hendes forunderlige stilfærdige Smidighed, da hun gled fra ham og krøb sammen i den fjerneste Krog, som om hun kun ønskede at gemme sig, forvirrede ham og gav ham trods hans Uvilje imod hende og hans klare Følelse af, at alt hos hende var Løgn, dog et Indtryk af noget ungt, svagt og rørende, som Skæbnen paa en eller anden Maade havde handlet ilde med.

I al denne Tid, medens Don Alfonso saaledes ganske uden Nytte prøvede at faa Filomena til at gaa til Bekendelse, sad Dronningen hensunken i sine egne Tanker.

Hun følte en stor Glæde over at Oprøret var endt. Hun havde ikke, og kunde ikke have haft, Grund til egentlig Frygt for Udfaldet, — dertil var Hæren for tro. Men hun følte sig dog lettet, fordi det var overstaaet, og hun var mere og mere tilfreds med, jo længere hun tænkte paa det, at hun ikke havde taget Paolo de Lusignans Liv, men ladet ham gaa.

Det var sandt, hvad hun havde sagt til ham, at hun ikke frygtede ham.

Hun var vis paa, at han aldrig mere vilde vove Oprør imod hende, og hun undte ham den Skam, som hun i Dag i Overværelse af sine Mænd havde ladet overgaa ham.

Men hendes Tanker var ikke længe ved Krigen eller ved hendes fordums Tilbeder.

Det var Oletto Marvasi, som optog hende, og hvis Billede blev ved at glide frem for hende, hvad andet hun end tænkte paa.

Han var kommen til Cypern for at kæmpe for hende; han havde taget hendes Fjende tilfange og var bleven saaret for hendes Skyld.

Hvorfor gjorde han det, naar han dog ikke mere lod til at elske hende?

Og det gjorde han ikke.

Den første Dag, han var kommen, havde hun i samme Nu, hun saa' ham, følt en ganske ny og uforstaaelig Glæde. Og de havde talt sammen, som i gamle Dage, — nej, alligevel anderledes, for den Gang havde hun ikke været andet end et dumt og uforstandigt Barn.

Men det var ogsaa kun den første Dag.

Senere havde han været langt mere tilbageholdende og havde talt om Kampen, hver Gang hun vilde bede ham synge. Det havde ikke hjulpet meget, at hun sagde, hun havde været den halve Dag sammen med sine Raadsherrer og i al denne Tid ikke tænkt paa andet end Krig. Han bevarede sit tilbageholdne Væsen, og hun var nær ved at tro, hun havde krænket ham.

Nu havde han altsaa gjort hende den store Tjeneste at tage hendes værste Fjende tilfange.

Hvad skulde hun gøre for ham til Gengæld? Eller rettere, hvad vilde han give hende Lov til at gøre for ham?

Det gøs igennem hende, Blodet susede gennem hendes Hoved og hun lagde begge Hænderne over Ansigtet, som om hun vilde skjule sig.

»Jeg elsker ham, jeg elsker ham,« gentog hun sagte og følte sig svimmel.

Hun vidste neppe, om hun var lykkelig, men hun var overvunden.

Den henrykte og overmodige Frihedsfølelse, hun altid før havde haft, var borte. Før havde hun kunnet trodse alle, fordi hendes Glæde ikke var afhængig af nogen, — nu var hun angst og frydefuld paa samme Tid, og ønskede mest af alt at gemme sig og være i Fred og alene. —

Det bankede paa hendes Dør.

Don Alfonso traadte ind og spurgte, om Dronningen var vel? I saa Fald ønskede Raadsherrene at tale med hende.

Hun strakte afværgende Hænderne ud imod ham og rystede paa Hovedet.

»Nej, jeg er ikke vel. Jeg kan ikke tale med dem. Det er heller ikke nødvendigt. Sig dem, kære Don Alfonso, som min Læge, at jeg er for anstrengt til at tage nogen Bestemmelse i Aften. Sig dem venligst, at de kan ordne det altsammen, som de vil. Mine tapre Mænd skal belønnes rigeligt, og der maa sørges for de saarede. Fangerne maa helst gives fri — —«

Lægen standsede hende med en forundret Haandbevægelse, og hun smilede til ham med et sørgmodigt lille Smil.

»Jo, Don Alfonso, jeg mener det! De Stakler har kånhænde nogen, som har dem kær og som er angst for dem, — just nu sidder maaske en eller anden ung Kvinde og græder, fordi hun ikke véd sin Vens Skæbne. Husk, de kæmper sjældent for deres egen Sag, men for en Fyrstes Lune. Slip dem løs af deres Lænker og lad dem gaa. De gør os intet mere. Sig dette til mit Raad. Jeg er for træt i Aften, Jeg kan ikke tale med dem. Jeg vil prøve paa at sove.«

Hun rakte Lægen sin Haand, og han mærkede, at den rystede.

»Har I Feber, Dronning, — skal jeg bringe Jer —«

»Ak nej, I skal intet bringe mig. Jeg er rask i Morgen. Har I set til Oletto Marvasi.«

»Han sover endnu. Hans Arm er forbundet. Om en Maaned eller saa vil han være rask igen og vil atter være i Stand til at kæmpe for Eders Naade.«

Dronningen fo'r sammen og sukkede træt.

»Det haaber jeg ikke, han skal komme til. Det er ondt med al den Krig og alle de Lidelser den bringer. Det tænkte jeg aldrig over før. Da syntes jeg, det var stolt og det eneste, der sømmede sig for en Mand. — God rolig Nat, Don Alfonso, vi vil ses i Morgen.«

Han aabnede Døren for hende, og hun gik hurtigt til sit Sengekammer.

— — —

Det var en mørk og stille Aften. Skyerne gik frem under Himlen i graa og ligegyldig Ro, fjerne og ophøjede over Menneskenes Tanker.

Dronningen gled ned paa Gulvet foran Vinduet og vendte sit Ansigt op imod dem.

Fjernt — fjernt — —

Men ikke uopnaeligere og ikke fjernere fra Jorden end et Menneskehjerte er fra et andet Menneskehjerte, som ikke elsker det, tænkte hun.

12. KAPITEL.

CATARINA sad i den store Havesal, hvis Døre var aabne, og saa' ud paa de blomstrende Træer og tykke Kak-tusbuske.

Hendes lille Søn løb frem og tilbage i sin Leg og snak-kede nu og da med et lillebitte Muldyr, som han plejede at ride paa og nu havde faaet ind i Haven til Underholdning.

Oletto Marvasi, som endnu bar Haanden i Bind, sad paa en lav Bænk i Nærheden af Dronningen og fulgte opmærk-somt det smukke Barns Leg.

»Ja, er han ikke sød?« sagde Dronningen stolt og vendte sit smilende Ansigt imod sin Gæst.

»Det er et af de skønneste Børn, jeg har set. Véd I, Dronning, hans Øjne minder mig ofte om det hellige Barns paa Alterbilledet i Jesu Hjerter Kirke.«

Catarina blev pludselig alvorlig og sukkede.

Han saa' forundret paa hende.

»Er Dronningen træt?«

Nej, slet ikke. Det var ikke det. Jeg holdt kun ikke af hvad I dør sagde. Thi jeg har tænkt det samme. Og I véd, Oletto Marvasi, at det skal være et ondt Tegn.«

»Et ondt — det er dog saare skønt, at et Menneskebarn kan have saa milde Øjne.«

»Men I véd da, at Børn med saadanne Øjne siges at være forudbestemte til en tidlig Død.«

»Det har jeg ikke hørt, Eders Naade, — men om saa er, da er det dog kun Overtro og daarlig Snak.«

»Jeg mener nu, at der ofte er mere i saadan gammel

Tale, end mange vil vedgaa. Jeg selv har det da saaledes, at om jeg hører gode Varsler, da glæder de mig altid.«

»Det er noget andet. Visselig findes der Mænd saa kloge, at de kan læse i Stjernerne, og gamle Kvinder, som er vel forfarne i Trolddomskunster og som kunne mane og vise igen. Om alt dette er der ingen Tvivl. Men at et saadant Tilfælde, om et Barn har Lighed med et Billede, skulde have nogen Indflydelse — nej, Eders Naade, det faar I mig ikke til at tro. Om nu Billedet blev malet efter et levende Barn, var det da ogsaa et ondt Varsel, at det lignede?«

Han havde talt muntert og Dronningen lo.

»I har Ret, vi vil ikke mere tænke paa det. — — Skal jeg fortælle Eder, Oletto, at jeg selv har hørt min Skæbne.«

»Og var den da saa god, som den blev?«

»Den var endda langt lykkeligere — — —.«

»Da har Dronningen Glæde i Vente.«

»Tror I?« sagde hun hurtigt.

»Ja visselig.«

»Sig mig, Oletto Marvasi, tror I, at vi har ret megen fri Vilje til selv at bestemme vor Skæbne?«

»Hvorledes mener I?«

»Jeg mener,« sagde Dronningen og saa' ned og fik røde Kinder, medens hun talte, »at der er Tider i Ens Liv, da man er baade døv og blind og aldeles ikke kan se ind i sit eget Hjerte, — tror I saa, at man selv er Skyld i, om man mister sin Lykke, fordi man ikke kendte den? Eller er det en Skæbne, som raader og bestemmer, at det skulde gaa saaledes?«

Hun havde talt, som om hun ledte efter Ordene og selv var forvirret over hvad hun sagde eller maaske over de Tanker, som laa bagved, og hendes Forvirring smittede ham.

»Det er vist umuligt at vide. Jeg vil snarest tro, at vor Skæbne var forudbestemt. Ellers vilde vel de fleste være lykkeligere end de er, hvis de selv kunde raade.«

Dronningen saa tankefuld ud, og han iagttog hende, medens hendes Hænder legede langsomt med en smal Sølvsnor, der kantede Halsudskæringen af hendes grønne Kjole og dannede Figurer ned foran Brystet indtil den endte i to lange Kvaster.

Hun holdt en af disse Kvaster i sin Haand og blev ved at stryge hen over dens Spidser med en Opmærksomhed, som om hun ikke havde Tanke for andet.

»Men hvad tror I da om Forbønner?«

»Ja, de fromme Bøger er jo fulde af Beretninger om hellige Mænd og Kvinder, hvis Bønner har standset Døden og helbredet Syge.«

Farven veg fra hendes Kinder, medens han talte, og han iagttog hende med stigende Undren.

Han begreb ikke, hvad der satte hende i et Sindsoprør, som hun tydeligvis havde ondt ved at beherske. Han havde mærket, at den smukke Ro og Sindsligevægt, som havde været over hende i de første Dage efter hans Ankomst, helt var forsvunden, og at hun var synlig nervøs og ofte paafaldende tavs.

Han turde ikke spørge hende, han turde ikke bede om Lov at hjælpe hende. Hun var Dronningen! Det vilde han ikke glemme, ikke i et eneste, svagt Øjeblik vilde han glemme sin faste Beslutning om ikke med et Ord at røbe, at hans Kærlighed til hende gennem alle disse Aar var forbleven uforandret, undtagen i sin Beherskelse.

I de fire Uger, som var gaaede siden hans Ankomst, havde han undertiden lagt Mærke til, at Catarinas Øjne kunde hvile paa ham med noget, der lignede en Bebrejdelse i Blikket, og han begreb ikke hvorfor.

Hun var kommen ind til ham Dagen efter Kampen, medens han endnu laa tilsengs med en let Feber, og havde takket ham og spurgt, hvad hun kunde gøre for at glæde ham.

Senere havde de været sammen flere Timer daglig, men den straalende og tillidsfulde Glæde, hvormed de havde mødt hinanden den første Dag, var aldrig senere kommen tilbage.

Det syntes stadig at blive vanskeligere for dem at tale sammen, og hendes forvirrede og bedrøvede Blik gjorde det ofte næsten umuligt for ham at beherske sig og ikke bede hende om en Fortrolighed, hvortil han ingen Ret havde.

Hun havde en Gang, nogle Dage efter at han var blevet rask nok til at være oppe, i en næsten hæftig Tone sagt til ham:

»Hvorfor kom I egentlig her over, Oletto Marvasi?«

Og da han forundret havde svaret:

»Fordi jeg haabede, at Dronningen havde Brug for mig!«
havde hun sagt i den samme utaalmodige, næsten anklagende Tone:

»Det undrer mig, at I ikke havde glemt mig i alle disse Aar, og at I, naar I virkelig huskede mig, saa aldrig sendte mig noget Bud.«

Saa havde hun set paa ham og var gaet fra ham, inden han kunde svare, og hele Dagen havde hun undgaaet ham og ikke talt med ham, men næste Dag havde hun været venligere end hun plejede.

Han smilede ved at huske, hvor dette lunefulde Væsen mindede om Aarene i Venedig, lige til det lille Træk, hun fik ved Munden, med Underlæben skudt en Smule frem og et forurettet Udtryk i sine mørke Øjne.

»Hvad tænker I paa?« sagde Dronningen hurtigt og slap Kvasten. »I var, saa vidt jeg kunde skønne, langt herfra med Eders Tanker.«

»Jeg var i Venedig — —.«

»Hvad saa' I der?« Hendes Øjne blev større af Forventning.

»Jeg saa' Jer, — Dronning, — saaledes som I var, naar Eders Amme havde skændt, og I var fornærmet og knejsede og skød Underlæben frem og sagde, at I vilde ikke skændes paa, saa vilde I hellere tage en Gondol og ro lige ud af Venedig, lige ud i Verden, og aldrig komme tilbage mere.«

De lo begge to.

»Var det ikke snarere Jer, der skulde ro, Oletto?«

»Jo, det var sikkert bleven mig, for jeg havde fulgt Jer, det ved jeg.«

Hun saa' igen paa ham med dette grundende Udtryk, men han var helt fordybet i sine Erindringer.

»Jeg spurgte Jer engang, hvad vi skulde leve af, og I svarede, at det ordnede sig nemt. Vi kunde stjæle Oranger fra alle Haver, og naar der slet ingen Oranger var, vilde I danse for Folkene i Landsbyerne.«

»Aa, Oletto, hvorfor gjorde vi det dog ikke?«

»Men Dronning dog?«

Olga Eggerts: Venedigs Datter.

»Tror I ikke, vi havde været meget lykkelige?«

»Jo sikkert, — men hvordan skulde I saa være bleven Dronning!«

»Nej, jeg mener det i Alvor. Tror I virkelig, det er saa stor en Lykke at være Dronning?«

»Jeg tror, at Eders Liv har givet Eder megen Glæde.«

Nu saa' hun op, og hendes Ansigt lyste af en øm og overmodig Glans.

»Men I husker nok, at jeg har det bedste tilbage. Kun ved jeg ikke hvordan, — — hvem der mon skal bringe mig den?«

Han mærkede Blodet saa hastigt gennem sit Hjerte, at han saa' bort og huskede, hvad han saa vist havde lovet sig selv.

»Dronningen er endnu meget ung. Alle elsker Jer, alle vil gerne tjene Jer. Paa den Vis er det ikke vanskeligt at naa al Lykke. Og I er Dronning, — I vil ægte en Fyrste!«

Al Glansen veg fra hendes Øjne og hun sagde koldt:

»Mener I det? Naa ja, saa kan vi jo haabe, I har Ret, Signore Marvasi. Selvfølgelig er Glans og Hyldest det eneste, en Kvinde sætter Pris paa. — Det er godt, at jeg har Jer til altid at minde mig om, at jeg er Dronning. Det er vel ogsaa Grunden til Eders venlige Følelser imod mig.«

Hun rejste sig, gik ud i Haven og kaldte paa sin Søn.

Den lille Dreng kom springende og knugede sig ind til hende.

Hun knælede ned i Havegangen og kyssede og kærtegnede ham og spurgte ham, om han elskede sin Mor.

Saa løftede hun ham op i Armene og sagde meget højt hen imod Oletto:

»Her er i hvert Fald En, som ikke holder af mig, kun fordi jeg er Dronning.«

Samme Aften sad Catarina alene inde i sit Værelse og saa', at Oletto Marvasi gik op og ned i Haven. Undertiden kunde hun ikke se ham for Træerne, men saa dukkede hans Skikkelse igen frem, og skønt Afstanden var for lang

til at hun opfattede Udtrykket i hans Ansigt, gav hans Gang og planløse Vandring hende det Indtryk, at han ikke var vel tilmode.

Hvorfor er jeg Dronning? tænkte hun og pressede sine Hænder imod sit Ansigt. Hvis jeg ikke var Dronning, vilde han elske mig. Han maa holde af mig, ellers var han ikke kommen her. Eller har han gjort det for at vise mig, hvad han er bleven til, og at han ikke længere er den fattige unge Guldsmeder, som jeg den Gang haanede? Aa, han har hævnnet sig grusomt, hulkede hun og knugede sine Hænder haardt sammen. Jeg forsmaaede ham én Gang og nu kommer han til mig for at vise mig, at han er stærk nok til at gengælde mig det altsammen.

Men jeg var jo ikke andet end et Barn den Gang. Nu er jeg Dronning, men det bringer mig ikke nærmere til ham. Jeg kan ikke ægte ham, og jeg har ingen Ret til at svigte min Søn. Jeg maa bevare hans Krone for ham. Er det dette, han forstaar, eller vil han blot ydmyge mig og lære mig at elske sig? Der er ingen Barmhjertighed — hvis han elskede mig, kunde han ikke være saa grusom og altid kalde mig Dronning. Jeg er jo ikke Dronning for ham! Det er ham selv, som gør mig til det. Jeg gav ham gerne min Krone, hvis det kunde glæde ham, og jeg gav ham mig selv i Pjalter, hvis han kun vilde tage imod mig. — Hvorfor kan jeg dog ikke gaa til ham og lægge mit Hoved imod hans Knæ og sige ham det altsammen? Og sige ham, at jeg er slet, hvor slet ved ingen uden jeg selv, — men gid jeg kunde fortælle ham det — — alt det, som min Skriftefader ikke engang ved.«

Hun var træt af at græde. Hun strøg sit Haar bort fra sit Ansigt og sukkede i sin store Længsel. Hun krøb hen til en Armstol, lænede sin Nakke imod dens Sæde og lukkede Øjnene.

Hun vidste ikke, hvor længe hun sad saaledes, men pludselig hørte hun nogen spille.

Det kom ude fra Haven og lød meget dæmpet, men tæt under hendes Vindue.

Undertiden lod den Spillende sin Haand hvile paa Strenge, saa der klang en langsom, sørgmodig Tone, undertiden kom der nogle hurtige Greb, — men hele Tiden dæmpet.

Catarina var ikke noget Øjeblik i Tvivl om, at det var Oletto, der spillede.

Hvorfor mon han spillede for hende i Aften? Han havde i de sidste Dage vist en saa synlig Ulyst, naar hun bad ham om det, at hun fortørnet var holdt op.

Hvorfor spillede han nu i Aften her udenfor hendes Vindue?

Mon han fortrød sine onde Ord fra i Morges? For ondt var det af ham altid at lade hende forstaa, at hun var Dronning og mere fjernet fra ham, end om han havde været i Venedig, og hun i et Kloster i Levkosia.

Han maatte jo dog vide, at for en Kvinde har Hæder og Hyldest og al den Ære, Verden kan give, ja, selv en Fyrstekrone, ingen Betydning i Sammenligning med den Mands Kærlighed, hvem hun elsker.

Det havde været saaledes altid! Det vilde blive ved at være saaledes i al Evighed!

Oletto Marvasi spillede endnu!

Hun syntes, at Tonerne fra hans Mandolin klagede og bønfuldt hende, men det kunde jo ikke være Tilfældet.

Han ønskede jo intet af hende. Hun var Dronningen for ham! Han, som kunde nænne at tænke, at hun engang vilde ægte en Fyrste, — og da han sagde det, havde hun svaret ham ondt. Der var forresten intet at svare. Naar han ikke vilde forstaa hende, maatte hun tie. Hun skulde ikke prøve paa at tvinge ham til at elske sig. Naar han ikke syntes, at hun var hans Kærlighed værd, skulde han aldrig faa at vide, hvor hun længtes.

Gid han vilde holde op med at spille, for hun kunde neppe udholde det.

Hele sin Barndom igennem havde hun sukket efter Magt, og hun havde faaet sine mest ærgerrige Drømme opfyldte.

Nu betød alt dette intet! Og hendes Trods, hendes Frihedstrang, hendes sikre Vished om, at hun bar sin Lykke i sin egen Haand, og at den aldrig skulde blive afhængig af en Mands Vilje — alt dette var brudt i Støvet, og hun selv laa nu i sine Tanker knælende for en Mand, — overgivende sig, — jublende, ydmyg, redebon og angst, — — —
— — —

Hendes Legeme brændte, hendes Læber brændte.

Medens den stilfærdige Musik steg imod hende fra Haven dernede, syntes hun at se ham for sig saa tydeligt, som om hun kun havde behøvet at udstrække sin Haand for at røre ved ham.

Hendes skønne Elskede — —

Revet hen af sin Længsel syntes hun, gennem Musikken at høre hans Forlangende efter hende, og hendes Læber skælvede som i en legemlig Smerte ved alt for ubarmhjer-tige Kys.

Han kyssede hende som en Elsker, der ikke kender til Skaansel, og hun smilede i sine lykkelige Fantasier.

»Jeg drømmer ikke,« hviskede hun og knugede sig skæl-vende ind imod Stolen med sit Ansigt gemt i sine Arme, »han elsker mig, han ønsker, at han var her, og at han holdt mig ind til sig, ellers kunde jeg ikke mærke hans Kys saaledes. Og jeg — — og jeg — — aa, Madonna i Himlen, hvor jeg dog elsker ham!«

— — —
Udenfor dryssede Mørket langsomt ned over Jorden og lagde sig blidt som et Silkeklæde om *ham*, der nu havde standset sit Spil, og for hvem Fremtiden syntes ligesaa dunkel og trøstesløs som Natten udenom ham.

Og Mørket svøbte sig om *hende*, der i denne Time med Jubel havde givet sit Liv for en eneste kort og aandeløs Stund i hans Arme.

13. KAPITEL.

DER skulde være stor Fest paa Slottet i Anledning af den lille Jakob d. III.s fireaarige Fødselsdag. Det var neppe nok et Aar siden, at Kongen var død, saa Festen skulde have et stille Præg, men Raadet havde ønsket, at Kirkerne hele Landet over skulde bede for den unge Konge og om Fred, samt takke, fordi Oprøret var bleven saa lykkelig standset.

Dronningen overværede om Formiddagen den pragtfulde Gudstjeneste i Jesu Hjerter Kirke, og da hun med den lille Prins ved Haanden gik ned ad Midtergangen, mødte hendes Blik Broder Gherardos, og hans underligt brændende Øjne gjorde hende angst.

Hun nærede en Følelse, som lignede Rædsel, for ham siden Nat, da hun var flygtet til Kirken for at bede ham om at prøve paa at redde Kongens Liv, og hun gøs ved at huske sine ensomme Bønner foran Mariaaltret, da han havde forladt hende i Vrede.

Oletto Marvasi havde ikke været med i Kirken.

Han havde set Catarina gaa ned ad Trappen med sin Søn for at køre til Kirke, og hendes hvide og gyldne Dragt og det kronformede Diadem om hendes Hoved, havde givet ham en stærk og pinlig Følelse af, at det var Cyperns Dronning, ikke hans Barndoms Legekammerat, hvis Gæst han var.

Han var gaaet ind paa sit Værelse, efter at have set Toget køre bort, og havde kastet sig i en Stol, med sin Pande støttet imod Haanden.

Han var klar over, at han maatte rejse!

Det havde han været klar over, lige siden hans Arm blev rask, men stadig havde han opsat det.

Nu maatte det gøres, for hver Dag betød en ny og meningsløs Lidelse.

Undertiden troede han, at hun elskede ham, — men det var kun i enkelte Øjeblikke, og stadig pintes han af Skinsyge over alle de Mænd, som omgav hende, og hvem han alle som én beskyldte for at tilbede hende.

Han ligefrem hadede denne spanske Læge, Don Alfonso del Castello, hvem hun altid spurgte tilraads og som tilsyneladende betragtede sig selv som hendes Søns Opdrager.

Han vilde ikke blive her længere, vilde ikke!

Naar han ikke kunde tage hende i sine Arme og bære hende bort og være hendes eneste og rette Herre og Beskytter, saa vilde han i hvert Fald ikke være en af hele dette Slæng, som løb i hendes Hæle.

Med Undtagelse af Don Alfonso var der ingen, som han særlig kunde rette sin Skinsyge imod, da hun var nogenlunde ens venlig imod dem alle og altid var Dronningen, tiltrods for sin Venlighed, men derfor pintes han ikke mindre.

Med en ganske uretfærdig Vrede huskede han hendes Drillerier fra den Gang de var Børn, og skønt han sagde til sig selv, at han var urimelig, blev han opbragt og prøvede paa at tro, at hun vilde pine ham paa samme Maade nu, hvis hun opdagede, at han elskede hende.

Og han kunde ikke blive her i hendes Slot og fortsætte med at vise hende den Tilbageholdenhed, som han havde paalagt sig selv, men som ofte anstrengte ham indtil Udmattelse.

Hver Gang han svarede hende kort, og hun vendte sine forundrede Øjne imod ham, pintes han under sin Forstillelse, og den Tvang, han saa igen maatte paalægge sig for ikke at gaa hen til hende, tage hende i sine Arme og sige hende hele Sandheden, var ofte nær ved at gøre ham gal.

Dette kunde ikke blive ved, og derfor maatte han rejse.

Endda saa snart som muligt.

Endnu i Aften, hvis han kunde faa Lejlighed til det under Festen, vilde han sige hende det, og han følte ligefrem

Glæde ved at tænke paa, at hvis det vilde gøre hende ondt, saa var ogsaa hun nødt til at beherske sig, og det var ham en Tilfredsstillelse at vide, at han saaledes var i Stand til at volde hende Smerte.

Han følte selv, at han var ond, men han var saa opreven af de sidste Maaneders stadige Kamp, at han ikke brød sig om det!

Blot hun blev tvungen til at beskæftige sine Tanker med ham, var det godt. Enten hun var skyldig eller uskyldig, tænkte han, saa var hendes Lidelse i ethvert Fald for intet at regne i Sammenligning med hans.

Han rejste sig med et Ryk! Det var paa høje Tid at klæde sig om til Festen.

Han hørte, medens han uroligt gik frem og tilbage i sit Værelse, hvorledes Slottet fyldtes med Gæster, og Vogne kom og kørte bort, hastige Skridt skyndte sig igennem Gangene, overalt var der Travlhed.

Denne Uro passede med hans egen Sindsstemning og syntes at gøre ham godt.

Han klædte sig i sin skønneste Dragt. Den grønne Silkevams sluttede tæt om hans smukke Skikkelse, de stramme Benklæder var af samme Stof, men efter Tidens Møde en Smule mørkere i Farven, Skoene meget lange og spidst tilløbende.

Da han var færdig, stod han et Øjeblik med en tung Guldkæde, som Catarina havde givet ham Dagen efter Slaget, og vejede den i Haanden.

Jo, han vilde tage den paa. Hun kunde tænke om det, hvad hun vilde.

Han var hendes Gæst! Intet var rimeligere end at han hædrede hende ved at bære hendes Gave.

Da han kom ned, var alle Sale fyldte med Gæster.

Hele Raadet var der, Hærens Øverstbefalende, de fornemste Borgere i Levkosia og Hoffets Herrer og Damer.

Det var et straalende Syn, men Oletto Marvasis Blik søgte, som de fleste andres, til den Kant, hvor Dronningen sad.

Det var godt, at han havde taget sin faste Beslutning og det var godt, tænkte han, at han var for meget Mand til at svigte den og lade sig forvirre af en Kvindes Skønhed.

Catarina fik Øje paa ham og kaldte ham hen til sig.

Han bøjede sig for hende, og da han saa' op, mødte han hendes Blik, og der var i hendes forunderlige Øjne et saa forjættende og sælsomt Udtryk, at al hans gamle Smerte et Øjeblik var ved at blive stærkere end hans Vilje.

»Jeg er glad ved at se, at I bærer min Kæde idag, Oletto Marvasi,« sagde hun.

»Det er Dronningens Gave!«

»Jeg gav Jer den mere som Eders Ven end som Dronning, — forstod I ikke det?«

»En Dronning er altid Dronning, — det skal jeg aldrig glemme, Eders Naade,« mumlede han.

Al Farven veg fra hendes Ansigt, men hun sagde stilfærdigt:

»Vi vil ikke strides om Ord, Signore, men jeg synes, vi har kendt hinanden for længe og for godt til, at I ikke skulde se andet end Dronningen i mig.«

»Jeg — jeg takker Jer, — men det, — vilde ikke sømme sig,« mumlede han, og han trak sig saa hurtigt som gørligt bort fra hende og tænkte, at hans Hjertes store Kvide aldrig havde været bitrere og vanskeligere at bære end denne Dag.

Han havde bøjet Hovedet og saa ikke det Blik, med hvilket hun fulgte ham. Ellers vilde selv hans hæftige Ønske om, at hun maatte komme til at lide for hans Skyld, være bleven tilfredsstillet.

Festen gik sin Gang. Retterne var kostbare, Vinene udsøgt. Alt var ordnet som i Kongens Tid, kun havde Catarina ikke villet tillade Danserinderne eller Fløjtespillerne.

Henimod Aften laa og sad Gæsterne rundt om, øre af Vin og i godt Lune. Nogle af dem søgte ud i Haven, dog ikke mange.

Blandt disse var Oletto.

Han blev ved at gaa, gik hurtigt, som kunde han ikke snart nok faa Festlarven lagt bag sig.

Endnu havde han ikke kunnet faa sagt Dronningen, at han vilde rejse.

Han havde ikke kunnet finde nogen Lejlighed dertil, men hans Beslutning var fastere end nogen Sinde.

Ikke en Uge vilde han blive her længere.

Han følte sig ør af Vinen og hele Festtummelen, og den Tanke, at Catarina sad i al sin uberørte Skønhed mellem disse Mænd, bragte Blodet til at bruse i hans Hoved.

Hun var Dronning, de havde Ærbødighed for hende — han vidste det altsammen, men hvad hjalp det ham.

Hun var den skønneste Kvinde i Verden, om hun saa Tusinde Gange var Dronning.

Han standsede nede i Havens yderste Gang, kastede sig hen over en Bænk og stønnede højt.

Naar han elskede hende, naar han begærede hende som han gjorde, naar ingen Ynde, ingen af hendes Bevægelser, ingen Bøjning af hendes smidige Legeme undgik ham, hvorfor skulde det saa være anderledes med de andre unge Mænd?

Hun selv var uskyldig i sin Skønhed, men dog var han nær ved at hade den.

Hvorfor skulde han elske en Kvinde, som saa mange Mænd begærede?

Han var ved at føle sin Lidenskab for hende som en Forbandelse.

Hvad hjalp det, at hun var Dronning?

Hvad hjalp det, om hun saa ikke nærede en eneste venlig Tanke mod nogen af disse Mænd derinde, og at de ikke kunde opnaa hende? Det kunde han jo heller ikke!

Skinsygen skreg i ham! Den syntes at flænge hans Sjæl blodig, og den Vished, at hun havde søgt ham, og at det var ham, der altid huskede hende paa Afstanden mellem dem, gjorde det ikke engang bedre.

Han vidste ikke, hvor meget hendes Venlighed betød, og hvis han engang gav efter for den, vilde han enten skræmme hende langt fra sig — eller blive hendes Elsker.

Men det vilde han ikke være, om hun saa Tusinde Gange elskede ham.

Hendes hemmelige Elsker, der aabenlyst ikke havde mere Ret over hende end enhver anden, og saa, naar Forholdet blev opdaget, og hvad opdagedes ikke hurtigt ved et Hof, — skulde være den, hvorom alle hviskede, hvem alle udspjødte, Aarsagen til al den Haan og Skadefryd, som vilde strømme ind over hende.

Hans Hjerne bankede, og han knugede sine Hænder saa

haardt om Bænkens Kant, som om han vilde sønderbryde den.

Det var ganske meningsløst, at der ikke kunde findes en eneste Udvej.

Havde hun ikke haft den Søn, havde alt været anderledes.

Saa kunde hun, hvis hun virkelig brød sig om ham, have opgivet sin Krone og være rejst bort med ham. Nu maatte hun bevare den for sin Dreng. Og med Bitterhed tænkte han, at hun tilbød denne Søn med en utæmnet og grænseløs Ømhed og hellere vilde miste Alverden end opgive ham.

Oletto følte sig ikke mindre skinsyg paa den lille Jakob d. III, end han for lidt siden havde følt sig paa Don Alfonso.

Og Mænd kunde man endda kæmpe imod og overvinde, men der fandtes ingen Vaaben, hvormed man kunde overvinde en Kvindes Kærlighed til sit Afkom.

Et Suk af Smerte undslap ham.

Dette var vildt, meningsløst! Han behøvede hende, han begærede hende, hans Tanker og hans Legeme raabte efter hende! Havde det ikke siden Verdens Skabelse været saaledes, at Mand og Kvinde hørte sammen ifølge evige Love som Menneskepaafund aldrig kunde rokke et Fjed.

Om hun var Dronning Tusinde Gange og hyldet og æret af Tusinde Mænd, saa tilhørte hun ham alene. — Fordi hun var bestemt for ham, fordi hans Blod følte sin Ret over hende, fordi han *vilde* hende, *vilde* hende med Naturens evige og hensynsløse Ret.

Hans Pande var vaad af Sved, og det hulkede og rev i hans Bryst!

Kunde han endda komme til at dræbe, til at slaa ned, — han syntes i sin Ophidselse, at det vilde være en Vellyst, — alt var bedre end denne tavse Beherskelse her, hvor han kun ønskede at fordre.

Han fo'r sammen og saa' op!

Han havde ikke hørt nogen komme, men mærkede, at han ikke var alene. Hans Nerver var i dette Øjeblik saa oprevne og følsomme, at et andet Menneskes Nærhed var ham modbydelig.

Saa stirrede han ind i Filomenas tungsindige Øjne!

Hun stod ganske tæt ved ham, paa sin sædvanlige yd-

myge og stille Maade. Hun var klædt i noget blødt, halvklart Stof, en Dragt, som enhver hæderlig Kvinde kunde have baaret, men som ikke desmindre gav dette kattespinke Legeme noget næsten skamløst.

»Hvad vil du?« sagde Oletto haardt, da Pigen ikke talte.

»Se Jer, Herre.«

Hendes Stemme var dyb og sød og fuld af Blidhed.

»Se mig — hvorfor?«

»Har I helt glemt mig, Herre? I vil aldrig tale til mig, naar vi mødes. Har I helt glemt, at I var om Aftenen hos min Fader i Venedig, og jeg bragte Jer Druer — husker I ikke, at I holdt mest af de grønne, de som kun kunde faas hos Brandini ved Giovanni Chrysostomos Plads — og jeg gik den lange Vej for at hente dem til Jer, Herre — husker I?«

Han saa' paa hende, men der var en Taage for hans Øjne.

»Jeg husker det, Filomena, — sæt dig her.«

Hun satte sig paa Bænken, og selv i dette Øjeblik kunde han ikke lade være at undre sig over den underlige lokkende Ynde i hver af hendes Bevægelser.

»Jeg husker det — —,« gentog han som i Drømme.

Pigen blev ved at tale med sin langsomme og ømme Stemme.

»Husker I, at I fulgte mig til Pilgrimsfesten? Og I skar en Rose af Voks, som jeg bar i mit Haar ved Dansen, — og har I glemt, at vi var sammen i Kirken paa de syv helige Jomfruers Dag, og at I stak en Oleanderblomst fast i mit Slør. — Ak, Herre, alt dette har I glemt, og I vil neppe kende mig mere.«

Han saa paa dette myge og smalle Pigelegeme i den svagrøde Dragt, paa det blide Hoved, der var bøjet hen imod ham, og paa disse Læber, hvis Linjer var røde og fine som en Blomsts.

Han følte ikke længere Ubehag ved hende.

»Vist har jeg ikke glemt dig, Filomena!«

»Jeg blev taget bort fra Venedig, og jeg har været ensom her i alle disse Aar. Man har gjort mig ondt, man har mistroet mig. Saa kom I, Herre, — og I ved ikke, hvor jeg glædedes, — men I saa' mig ikke, og jeg vovede ikke

at standse Jer. Undertiden tænkte jeg, at I heller ikke var glad, og jeg længtes efter at trøste Jer, hvis I kun vilde give mig Lov dertil. Den første Tid, I var her, holdt de mig indespærret, og jeg tænkte, om det var Jer, der havde bedt for mig, men det var det ikke?»

»Hvorfor blev du holdt indespærret, Filomena?»

»Nogen havde sat ondt for mig.«

»Hvem var det?»

»Jeg ved det neppe. Man troede, jeg sendte Fjenderne Bud. Har I ikke hørt det, Herre?»

»Jeg har intet hørt om dig.«

»Vidste I da ikke, at jeg var her?»

»Naturligvis vidste jeg, at du var her med Dronningen, da hun kom hertil, men — —.«

Han standsede. Han nænnede ikke at sige hende, hvor aldeles han havde glemt hende. Endogsaa naar han havde mødt hende i Slottet, havde hendes Nærværelse kun gjort et flygtigt Indtryk paa ham. Hans Tanker havde været alt for stærkt optaget af en anden.

Filomena rystede paa Hovedet og løftede langsomt sine Øjenlaag. Hendes Øjne var saa klare, som om der var Taarer i dem, og de søgte hans med et frygtomt Udtryk.

»Nej, Herre, I havde gelmt mig. Derfor har I ikke spurgt om mig. Men jeg har tænkt paa Jer ofte — i al denne Tid.«

Han saa forvirret paa hende og huskede nu med pludselig Tydelighed, at hun jo havde elsket ham, da hun endnu næsten var et Barn.

Han lagde med en hurtig Bevægelse sin Haand paa hendes Skulder og mærkede, at hendes Legeme dirrede svagt, skønt hendes Ansigt var roligt.

»Jeg holder ikke af at være her,« sagde hun sagte.

»Hvorfor ikke, Filomena?»

»Tager I tilbage til Venedig, Herre?»

»Det ved jeg ikke — det ved jeg intet om nu. — Hvorfor vil du vide det?»

»Vil I ikke tage mig med Jer?»

»Hvorfor det?»

Hun bøjede sit Hoved ganske tæt ind imod hans. Han saa' ind i hendes glimrende Øjne, der var halvt lukkede. Hendes Læber smilede ganske svagt som i lykkelige Drøm-

merier, hendes fine Bryst løftede sig under hendes dybe Aandedræt, — han saa', at hun var hed og farlig og fuld af Sødme.

Hun syntes ikke at røre sig, ikke at gøre den svageste Bevægelse, men dog bøjede hendes Legeme sig nærmere imod ham, langsomt og med en Ynde som en Blomsterstängel, der svajes af et umærkeligt Vindpust.

Da hun talte, var hendes dybe Stemme klagende, men saa sagte, at han neppe kunde opfange Ordene.

»Hvis I vil tage mig med Jer, Herre, saa vil jeg følge Jer altid. Og jeg vil tjene Jer og være Jer til Vilje. Hvis I gaar ud i Ørkenen, vil jeg skærme Jer mod Solen og brede mit Haar ud til Skygge over Eders Pande, og er I mellem Mennesker, som volder Eder Ve, vil jeg give Eder mit Bryst at hvile ved, og jeg vil nynne for Eder, til I har glemt alt ondt?«

»Hvorfor vil du gøre alt dette for mig, Filomena?«

Der kom neppe nogen Lyd over hendes Læber, men han læste Ordene: »Fordi jeg elsker Jer,« udaf deres lette Bevægelse.

Han rystede paa Hovedet, men tog ikke sin Haand bort fra hendes Skulder.

»Jeg skal sige Eder noget, Herre,« vedblev Pigen paa den samme drømmende og sagte Maade. »I har ikke set mig, fordi — fordi her er saa mange andre Kvinder ved Hoffet. Herre, jeg er skøn! Dronningen havde engang en Gæst, — han var Prins, han fortalte mig om det. Han vilde have mig med sig, han ønskede mig til Elskerinde, — men jeg vilde ikke følge ham, Herre!«

»Hvorfor ikke, Filomena?«

»Jeg kunde ikke glemme Jer, — jeg har husket Jer altid. Jeg har husket Jer i alle disse Aar, da I har glemt mig. Og nu er I endelig kommen — —, vil I nu tage mig med Jer bort? — Tag mig med Jer, Herre?«

Hendes Haand laa over hans Arm, og han mærkede Duften og den lette Varme fra hendes Legeme.

»Jeg kan ikke tage dig med mig, Filomena!«

»Hvorfor?«

Han rystede paa Hovedet, og hun saa' et Udtryk af Græmmelse i hans Ansigt.

Hun vedblev at tale med sin indsmigrende Stemme.

»Den I elsker er ond, — hun har pint mig i alle disse Aar. Herre, hør mig — jeg skal fortælle Jer noget, som ingen anden ved, — som ingen ved uden jeg! I synes, at hun er saa skøn, at jeg er intet ved Siden af hende, — Herre, den fremmede Prins fandt mig skønnere end hende. Han elskede mig — —.« Hun gjorde et Ophold og talte saa meget dæmpet og meget klart:

»Ved I, hvorfor hun forfulgte mig? Ved I, hvorfor hun gav ham fri, den fremmede Prins, som vilde have taget hendes Krone? Véd I, hvorfor hun handlede imod sit Raad og gav ham løs og lod ham gaa uden Straf — — fordi hun elskede ham!«

Hun næsten hvislede de sidste Ord frem, men om de var bleven skreget ind i hans Øre, kunde han ikke have opfanget dem med større Tydelighed.

»Hun elskede ham, — hun vilde have givet sig til ham, men han brød sig kun om mig, og — —«

I et Nu var han sprungen op fra Bænken, og havde grebet fat om Pigen. Han tog saa haardt, at hun sank i Knæ ved det, og han dirrede af Hæftighed, medens han raabte:

»Du lyver, tilstaa at du lyver, din — din — —«

Hans Hidsighed var ved at kvæle ham, men Pigen gjorde sin Hænder fri, løftede dem bønfoldende op imod hans Ansigt og sagde blidt:

»Hvorfor vil I ikke tro mig? Hvorfor skulde jeg lyve? Saa' I da ikke selv med Eders egne Øjne, at hun gav ham fri? Hvorfor skulde hun ikke have taget hans Liv, han, som rejste Oprør imod hende, — hvorfor? — Hvis det ikke havde været, fordi hun elskede ham? Og hvor véd jeg, om hun ikke, inden han elskede mig, — har tilhørt ham?«

Hun løftede sine Øjne imod Oletto med et indsmigrende Blik, men i det samme greb han hende med begge Hænder, løftede hende op fra Jorden og slængte hende af al sin Magt ned i Gruset foran sig.

Saa stod han og saa' paa hende med et vildt og grusomt Udtryk, medens han stønnede som under en ulidelig legemlig Pine.

Filomena laa et Øjeblik bedøvet ved hans Fødder.

Lidt efter lidt kom hun til sig selv, strøg Haaret bort fra sit blodige Ansigt, rejste sig op paa Knæ og strakte Hænderne ud imod ham.

»Herre, — det er sandt — hun var Prinsen af Lusignans Elskerinde — — —!«

De stirrede paa hinanden, som om de med Blikket kunde rive de hemmeligste Tanker ud af hinandens Sjæle — — med et vildt Raab løftede han sin Haand for at slaa hende ned, men med en vidunderlig Smidighed højede hun sit Legeme tilbage, tumlede som i Blinde over mod Bænken, greb om den med begge Hænder og fik rejst sig op, og med et Skrig, der lød som kom det fra et klagende Dyr, flygtede hun, med Armen bøjet over sit Ansigt, fra ham op igennem Haven, — flygtede bort i Aftenens Skumring som En, der jages til Vanvid af Furier, — og forsvandt.

Festen var snart forbi.

De gamle Raadsherrer var allerede gaaede, og enkelte af de gyldne Lamper rundt om paa Væggene var brændt ud, da Oletto Marvasi endelig vendte tilbage til Slottet.

Han vidste ikke, hvor længe han havde siddet nede i Haven efter at Filomena var flygtet fra ham. Han syntes at se, som i en ond Drøm, hendes blodige Ansigt, det tunge Haar, der halvt opløst gød sig over hendes Ryg og Bryst, og høre hendes fortvivlede og bønfallende Stemme.

Han vidste, at han havde slaaet hende, slaaet en Kvinde, — men han brød sig ikke om det.

Der var en Taage for hans Øjne, og han følte sig mat og syg.

Han vilde ikke tænke paa det, hun havde sagt, ikke endnu, ikke før han blev sig selv igen, ikke før denne Smerte og Svimmelhed var gaaet over, saa han igen kunde handle som et fornuftigt Menneske.

Han talte højt med sig selv, medens han søgte fra den ene Krog i Haven til den anden, som om der dog etsteds maatte være Lindring at finde, og hele Tiden var ved at snuble, fordi han neppe havde Kræfter til at holde sig oprejst.

»Jeg vil ikke tænke paa det,« gentog han for at berolige sig selv, og ikke et Øjeblik holdt alligevel Filomenas grusomme Ord op med at lyde for hans Øren.

»Hun var Prinsen af Lusignans Elskerinde, — hun var Prinsen af Lusignans Elskerinde — — —.«

»Det er ikke sandt,« raabte han og knugede sine Hænder sammen, saa Neglene borede sig ind i Kødets, »det er ikke sandt. Men hvorfor siger hun det saa?«

Al den Skinsyge, han havde næret imod enhver af hendes Omgivelser, samlede sig til en eneste hadefuld Følelse mod denne Mand, som han kunde have dræbt — og havde dræbt — uden et Øjeblik Betænkning, hvis han havde haft den fjerneste Mistanke om Dronningens Følelser for ham.

Og medens han saaledes pinte sig selv og udmaledede sig med sin ophidsede Fantasi, hvorledes Forholdet kunde have været mellem dem, troede han samtidig ikke paa Sandheden af det.

Saa skøn, saa brødefri, saa uskyldig og tillidsfuld — — hun var jo som et Barn, — han havde aldrig set en dybere Uskyld — — og denne Kvinde skulde have brudt sit Ægteskab, — det var Løgn, Løgn altsammen, — og den, der havde løjet saaledes, fortjente Døden haardere end nogen Forbryder.

Han maatte se Dronningen!

Naar han saa' hende, blev han rask. Dette maatte være Feber, som havde gjort hans Hjerne gal.

I sine Tanker bad han hende om Tilgivelse, medens han skyndte sig op igennem Haven og gik gennem Salene, indtil han fandt hende.

Hun saa' koldt paa ham, men han ænsede det neppe. Han syntes blot, at han maatte høre hendes Stemme, men kunde ikke samle sig saa meget, at han kunde tale til hende.

Hun gav ham heller ikke Tid dertil, men vendte sig om imod Don Alfonso, som stod ved Siden af hende og begyndte en Samtale med ham.

Oletto opfattede ikke, hvad de sagde, men han saa, at deres Øjne mødtes, at Dronningen smilede til Lægen, og efter en Stund hørte han Ordene:

»Dronningen véd, at I kan stole paa mig!«

Og Catarina svarede, med sit Blik i hans:

»Det véd jeg, at jeg altid kan. I har endnu aldrig svigtet mig, kære Don Alfonso, og jeg véd, at I aldrig vil.«

Saa bøjede hun sit Hoved for Oletto, tog Lægens Arm og gik bort med ham .

Derefter rakte hun ham Haanden til Godnat og gik, fulgt af Cymon, som nu altid var om hende, og sine Piger til sine egne Værelser.

Hun gik igennem Forværelset og vilde til at gaa ind i sit Soveværelse, da Filomena kom imod hende.

Skønt Pigen havde vasket Blodet af sit Ansigt, var hun endnu saa uhyggelig at se paa, at Catarina uvilkaarlig traadte et Skridt tilbage.

»Men hvad fejler du dog?« udbrød Dronningen.

»Tilgiv mig, Eders Naade, jeg kan ikke gøre derfor. Jeg blev i Haven overfaldet af en Mand, som slog mig til Jorden.«

»I Haven, — men det er jo umuligt — der kan jo ingen komme ind i Haven uden vore Gæster. — Hvad er der sket, Filomena, — sig Sandheden?«

Idet Dronningen lagde sin Haand paa hendes Arm, gik der et Ryk gennem Pigen. Hun saa' op paa Catarina med et forvildet Udtryk, og hendes Ansigt var saa fordrejet af Had og Lidenskab, at Dronningen studsede.

Inden hun kunde sige et Ord, havde Pigen gjort en lynsnar Bevægelse, med et Spring var hun omme bag ved sin Herskerinde, Cymon fik lige Tid til at se noget skarpt blinke ind mod Dronningens Skulder, — i samme Nu holdt han Filomenas Arm mellem sine Hænder, saa' en svag Blodstribе glide ned over Catarinas Ryg, hørte en Dolk klirre mod Marmorgulvet, — og med et hvinende Skrig havde Filomena revet sig løs, sprang frem mellem de forfærdede Piger, som tumlede tilside, og flygtede i Spring ned ad Trapperne, jog ud igennem Porten, der stod aaben efter de sidste Gæster, og var borte i Natten.

14. KAPITEL.

HELE Natten vaagede Don Alfonso i Forværelset sammen med Dronningens Piger.

Han var alvorlig bange for, at Dolken, hvormed Filomena havde ramt Catarina, skulde have været forgiftet, men efter at Saaret i Skulderen var bleven vasket og forbundet, sov Dronningen trygt.

Skønt hun heller ikke næste Dag havde Feber, blev hun dog liggende, og Oletto Marvasi vovede ikke at bede, om hun vilde lade ham komme ind.

Han beskyldte sig selv for at være Grunden til det hele.

Det var hans Skyld, at Filomena var bleven vanvittig af Skinsyge, og han blev ved at sige til sig selv, at hvis Catarina døde, var det ham, der havde dræbt hende.

Han vandrede rastløst om i Haven og Slottet, og blev iagttaget med Mistænksomhed af Lægen, som neppe vilde taale, at Oletto legede med den lille Jakob d. III.

For hver Dag, der gik, blev den unge Venetianer mere sikker paa, at der ikke var et sandt Ord i Filomenas Fortælling om Dronningens Kærlighed til Paolo de Lusignan.

Det var altsammen Opspind og Forsøg paa at erobre den Mand, hun elskede, og han begreb ikke, at han nogen-sinde havde ladet sig pine af hendes Løgne.

Ingen vidste, hvor den ulykkelige Pige var bleven af.

Byen var bleven gennemløbet paa alle Kanter, men Filomena var forsvunden saa fuldstændig, som om hun aldrig havde været der.

Saa havde Dronningen givet Ordre til, at man ikke skulde lede mere; hun ønskede mest, at man ikke fandt

hende. Hun vilde neppe have vidst, hvad hun skulde gøre med hende, dersom hun blev funden, og vilde helst være fri for at tænke mere paa hende.

En Ugestid efter Filomenas Flugt var Dronningen igen oppe og fuldstændig rask.

Oletto vidste, at saasnart han igen kunde komme til at tale med hende, maatte han meddele hende, at han vilde rejse, og skønt han Time efter Time paa sine ensomme Vandringer havde forberedt sig paa, hvad han skulde sige, frygtede han dog for at se hende.

Han følte det, som om den sidste Uge havde fjernet ham mere fra hende end alle disse Aar, og han sagde til sig selv, at det var meningsløst af ham at drømme om, at hun holdt af ham.

Hun havde ikke engang sendt Bud efter ham i alle disse Dage. Hun havde Don Alfonso, og det var vel saa nok for hende.

Skønt hans Hjerte var fuldt af skinsyg Bitterhed, forstod han alligevel ikke, hvorledes han skulde faa Kræfter til at rejse.

Men han havde taget den Beslutning, at det skulde siges den første Gang, han saa' hende, og den vilde han tvinge sig selv til at holde fast ved.

— — —
Dronningen sad i Havesalen, da Cymon meldte, at Oletto Marvasi bad om at maatte tale med hende.

Da han kom ind, blev hun forundret over at se, hvor daarlig han saa' ud og sagde ham det.

»Der fejler mig intet,« svarede han og greb den Haand, hun rakte ham, men slap den alt for hurtigt, som om han havde saaret sine Læber paa den. »Jeg er lykkelig over, at Eders Naade er helt rask igen.«

»Ja, det kan vi takke Cymon for,« sagde Dronningen smilende.

»Og er I nu helt vel?«

»Jeg takker Jer, — ja, jeg er helt vel. Don Alfonso er en dygtig Læge og har kureret mig godt.«

Dronningen iagttog Oletto skarpt, medens hun talte, men han bøjede Hovedet for ikke at blive tvungen til at møde hendes Blik.

»Naturligvis — —vi vil helst — alle vil helst tjene Dronningen,« mumlede han ude af Stand til at samle sine Tanker.

Hun saa' igen forundret paa ham.

»Jeg kommer for at bede — for at sige Dronningen Tak for den Tid, I saa venligt har ladet mig være hos Jer. Nu maa jeg rejse igen.«

Der blev en Pavse.

»Hvorfor?« sagde Catarina kort.

»Eders Naade kan dog ikke plages med mig altid — —.«

»Det er ingen Plage for mig, at I er min Gæst — det ved I godt, Oletto Marvasi.«

»Men Dronningen kunde trættes af mit Selskab.«

Hun vendte sig alvorlig om imod ham.

»Jeg troede, vi var Venner. Saa taler man ikke saaledes. — Hvorfor vil I rejse?«

»Fordi jeg maa!«

»Jeg vil naturligvis ikke tvinge Jer til at give mig Grunde, men jeg synes, det er underligt. Jeg havde troet, I vilde slaa Jer til Ro her. Jeg vil give Jer en Stilling i min Hær, hvis I ønsker det, eller en hvilken som helst anden. — Det er meget pludseligt, at I har taget denne Beslutning.«

»Jeg takker Dronningen — I er meget god — —

Han saa' forvirret op og mødte hendes Blik, der var dybt af Mildhed.

»Jeg forstaar Jer ikke, Oletto Marvasi — jeg har saa faa Venner, det har en Fyrste vel altid. Hvorfor vil I ikke blive hos mig, og være min Ven? Hvis der er noget, I ønsker af mig, saa sig mig det. Jeg vil gøre alt, for at I skal befinde Eder vel her.«

»Jeg takker Dronningen — jeg har haft det saare godt i alle Maader.«

Hun rystede langsomt paa Hovedet og blev ved at se paa ham. Pludselig smilede hun.

»Oletto Marvasi, — hør engang, — hvis jeg nu ikke vil tillade Jer at rejse — hvad saa?«

Det var et meget blegt Ansigt, der nu løftedes imod hende.

»Men Dronning —!«

»Ja, hvis jeg nu ikke vil af med Jer?«

Noget i hendes Smil mindede ham om den Aften, da hun ved Festen saa' paa Don Alfonso og talte med ham, og det bragte Bitterheden frem i hans Sind.

»Eders Naade savner mig dog ikke. I har ikke en eneste Gang ønsket at se mig, medens I var syg!«

»Har I ønsket at bede mig om det?«

»Jeg — jeg turde ikke — Dronningen — — —«

»Ja — Dronning, altid Dronning,« afbrød hun ham utaalmodigt. »Jeg har jo sagt Jer, Oletto Marvasi, at jeg trænger til Venner, ikke til Undersaatter. Der er nok, for hvem jeg ikke er andet end Dronningen. Men naar I ikke bryder Jer om at være min Ven, saa — —!«

Hun tav og saa' vred og bedrøvet hen for sig.

»Vil I da ikke forstaa mig?« sagde han sagte.

»Jo, hvis jeg kunde. Men jeg kan ikke. Jeg blev saa glad over at se Jer, og over, at I kom hertil for at hjælpe mig. I tager min værste Fjende tilfange, — og saa — saa bliver I for hver Dag mere tilbageholdende, — man skulde tro, I fortrød, at I var kommen hertil. Det er neppe nok, at I vil synge for mig — det kunde I dog i gamle Dage.«

»Da var I kun et Barn — nu — —.«

»Ja, I har Ret, — og nu da jeg ikke længere er et Barn, er jeg midt imellem mit Hof en god Del mere ensom, end jeg var den Gang.«

Hun havde talt hurtigt og fik Taarer i Øjnene. Oletto knugede sine Hænder sammen, og hans Læber var saa tørre og stive, at det kostede ham Vanskelighed at tale.

»I tror jeg er utaknemlig! Jeg er det ikke. Madonna véd, at jeg gerne gav mit Liv for Eder. Men jeg kan ikke blive. — I ved ikke, hvor I piner mig ved at tale derom. — Lad mig rejse — jeg maa rejse i Morgen — eller i Aften, — — hvis jeg nogen Sinde, ligemeget naar, kan være — Dronningen — til nogen Nytte, saa sig mig det, — lov mig at sige mig det. Jeg vil komme, hvor jeg end er.«

»Vil I virkelig — —!« Catarina sad lidt og grundede. Saa sagde hun hastigt: »Aa, jeg begynder at forstaa, Signore, — I har maaske etsteds nogen, som venter paa Jer. Det bliver jo en ganske anden Sag.«

»Jeg — nej — —.«

»Naa ja, saa nogen — eller noget, — I vil vinde. Mere Hæder maaske. Hæder er en god Ting for en Mand. Den aabner mange Døre og erobrer mange Hjerter. Hvis det er saaledes, bliver det jo en anden Sag. Jeg vil da ikke staa Eders Lykke i Vejen. Her bliver ikke, haaber jeg, nogen Kriqshæder at vinde i min Tid. Og der er vel ogsaa ude i Verden skønnere Kvinder end her paa Cypem.«

»Nej, Eders Naade, det er der ikke,« svarede han og smilede med sine sørgmodige Øjne fæstet paa hendes Ansigt.

»Aa, har I ikke fundet dem endnu, saa finder I dem nok, naar I leder. Rejs I saa kun, Signore Oletto, og Held og Lykke med alle Eders Forehavender.« Hun standse og tilføjede saa hastigt: »Jeg skal give Cymon Besked om at udstyre Jer og Jeres Tjenere med alt, hvad I kan faa Brug for, og ti af mine Mænd skal følge Eder til Grænsen og vise Eder al sømmelig Ære. Vil I helst afsted i Aften, tænker jeg, at alt nok kan være rede til den Tid. Det synes mig rigtignok at være en underlig Hast, men gør I kun aldeles, som I finder bedst.«

Hun havde talt i en ophidset Tone og havde faaet røde Pletter paa Kinderne.

»Jeg takker Jer,« sagde han stille.

»Det behøves ikke. I har gjort mig flere Tjenester, end jeg nemt kan gengælde Jer.«

De sad længe tavse. Catarina havde lagt saa daarlig Skjul paa, hvor saaret hun følte sig, at Oletto syntes, han maatte sige noget, der kunde gøre hende god igen. Han kunde ikke skilles saaledes fra hende, — men samtidig vidste han, at han ikke selv turde give Slip paa sin kolde Tilbageholdenhed. Det var den eneste Beskyttelse, han havde.

Men nu vilde hun vel ikke engang tænke venligt paa ham, naar han var borte!

Hvor kunde hun være saa uretfærdig, — det var ondt af hende. Hun maatte jo forstaa ham bedre, end hendes Ord tydede paa. Hun troede dog alligevel intet Øjeblik, at han rejste bort for at gaa paa Æventyr efter Kvinder.

Hun saa' paa ham, at han var uvis og krænket, men

hun var alt for skuffet over, at han holdt fast ved at ville rejse, til at kunne skjule det og være venlig imod ham.

Hun syntes endda, at hun havde bedt ham mere, end det var sømmeligt.

Længe efter sagde han:

»Vil I — at jeg skal spille for Jer?«

Hun huskede den Aften, da han havde spillet udenfor hendes Vindue, og hun syntes at have følt hans Kys paa sine Læber. Den underlige Aften, da hun alligevel var lykkelig, — da hun havde troet, at han før eller senere vilde komme og forlange hende som sin Ret og sin Ejendom.

Det havde maaske alt sammen været Indbildning. Hun havde siddet der og drømt og længtes sit Hjerte tilblods efter en Mand, som blot tænkte paa at forlade hende.

Skammen, Skuffelsen og hendes lidenskabelige Smerte var paa Nippet til at tage al hendes Beherskelse bort.

Nej, han maatte ikke spille. Den første Tone vilde faa hende til at græde med al den redningsløse Sorg, hun følte, og det maatte dog ikke ske. Han maatte ikke spille!

»Jeg takker Jer,« sagde hun og rejste sig, »men jeg er træt. Jeg er dog maaske ikke helt rask endnu. Jeg vil gaa og hvile mig, tror jeg. — Altsaa Farvel, Oletto Marvasi, lev vel. Tak for alt. Jeg ser Jer ikke mere, tænker jeg, inden I rejser. Mangler I noget, da sig Besked derom til Cymon. Han skal bringe Jer hvadsomhelst I ønsker. Levvel — —.«

Hun rakte ham sin Haand, der var saa kold, som om Blodet i den havde standset sin Gang.

Hun vilde gaa, men han knælede for hende, tog ogsaa hendes anden lille, kolde Haand mellem sine og kyssede dem utallige Gange.

Han lagde de to skælvende Hænder ind imod sit Ansigt og holdt dem fast der. Han turde ikke se op, og han turde ikke tale.

Han gav hendes Hænder alle de Kys, som hans længselsfulde Mund havde haft i Behold til hende i al denne Tid. Hun stod stille og skælvede under hans Kærtegn og lukkede sine Øjne, som Taarerne begyndte at brænde.

Han mærkede, at han var ved at miste Herredømmet over sig selv og slap hende. Hun stod lidt og holdt Hæn-

derne over sit Ansigt, som om hun aldrig mere kunde faa Mod til at se paa ham, vendte sig om og gik ganske langsomt ud af Værelset og ind i sin egen Stue.

Oletto stod urørlig!

Da han hørte Døren blive lukket efter hende, gled han ned i den Stol, hvor hun havde siddet, og med sit Ansigt boret ned i dens Silke, kaldte han hende sagte og jamrende ved Navn —

»Madonna Catarina — min Sjæl — min eneste Ven —!«

Dronningen blev paa sit Værelse Resten af Dagen.

Hun vilde ikke engang se Lægen.

Henimod Aften tog hun et mørkt Sjal om sig og gik op i Taarnet, som hørte til den Fløj, i hvilken hun havde sine Værelser.

Herfra saa' hun, medens hun stod skjult ved et af de øverste runde Taarnvinduer, at Oletto Marvasis Tjenere og de Mænd, som skulde følge ham, samlede sig nede i Gaarden.

De smukke Rideæsler stod taalmodigt og ventede.

Oletto kom sidst af alle. Han gik hurtigt og med bøjet Hoved, nikkede til Slottets Folk, som havde samlet sig, men saa' sig ikke om.

Først da han var kommen over Slotspladsen, standsede han sit Dyr, drejede Hovedet og stirrede tilbage, med Blikket rettet imod Dronningens Fløj.

Saa red han langsomt videre og saa' sig ikke mere om.

— — —
Catarina gik tilbage til sit Soveværelse og sagde til Cymon, at hun ikke vilde forstyrres, ligemeget hvem der kom og vilde tale med hende.

Saa kastede hun sig paa sin Seng og laa urørlig. Hun havde selv en Følelse af at være lammet, — som om hun ikke mere rigtig sansede, ikke kunde tænke.

Hun vidste kun, at Oletto var borte! At han var rejst og ikke mere vilde komme tilbage.

Han kunde altsaa ikke elske hende!

Det blev hun ved at gentage for sig selv!

En Mand, som virkelig elsker, han opgiver ikke.

Det var sandt, at hun var Dronning, det var sandt, at

hun maatte bevare Riget for sin Søn, — men havde han virkelig villet, saa havde de fundet en Udvej endda.

Hun vidste, at havde det været hende, som var Manden, da var hun ikke rejst, da havde hun ikke opgivet sin Elskede.

Der gjaldt hverken Love eller Skranker eller Forskel og Menneskepaafund! Der var kun denne ene Vished: at de to som holder af hinanden, de holder ogsaa sammen!

Saaledes lod man ikke Tilfældighederne lege med sig.

Hele Eftermiddagen igennem havde hun tænkt, om han ikke sendte hende Bud, at han havde bestemt sig til ikke at rejse alligevel.

Men nu var han borte, og Huset syntes pludselig at være bleven fyldt med en underlig Kulde og Stilhed.

Det var mørkt, da hun rejste sig fra sin Seng, gik hen over Gulvet til Vinduet og stod der, med Panden lænet imod Ruden.

Hun tænkte paa, hvor helt anderledes alting kunde have været!

Han var rejst, han var snart langt borte fra hende, han var en ung Mand og smuk, og Verden var fuld af Kvinder. Det var en kendt Sag, at Mænd trøstede sig. Kunde de ikke faa den ene de helst vilde, saa tog de ti andre — det kunde vel stille Længslen efter én.

Og Dagene gik og Mennesker glemte!

Hun løftede sine Hænder, der havde faaet alle hans Kys, og saa' paa dem.

Hvorfor havde hun ikke holdt fast paa ham, inden det var for sent?

Hvis hun nu havde taget hans Hoved og knuget det ind til sit Bryst og kysset hans Mund — mon han saa kunde være rejst?

Hun følte sig saaret over hans Selvbeherskelse. Selv om han nu ogsaa havde besluttet at flygte for hende, saa kunde han ikke have gjort det, hvis han havde holdt af hende. Det var Trods. — Trang til at vise hende og sig selv, at hans Vilje var den stærkeste. Om hun saa led, om hun saa sørgede sig tildøde, — det kom ikke Sagen ved, blot han fik Lov til at vise, hvor stærk en Vilje han havde.

Forfængelighed — alt var vist Forfængelighed hos Mænd.

De forstod ikke at holde af andre end sig selv.

Men om han saa var forfængelig og trodsig og egenkærlig og havde alle de Fejl, han kunde have, saa var han alligevel den eneste Mand for hende.

Hun slap ham aldrig ud af sit Hjerte. Hun kunde ikke. Om hun saa aldrig fik andet end Sorg deraf hele Livet igennem.

Hvor Kærligheden dog var sælsom. Der var saa mange Mænd, hvis Selskab hun var glad over, hun havde holdt oprigtigt af sin Mand, Don Alfonso var hende saa kær, at hun aldrig trættes af ham, — men naar Oletto var borte, blev alting meningsløst.

Hun selv, hendes Ungdom og hendes Pragt, hendes smukke Slot, Dagenes Skønhed og Nætternes blide Mørke. Alting var overflødigt, fordi det ikke var til Glæde for ham.

Det havde altsammen faaet en ny og dybere Betydning, medens han var der. Hun havde ønsket at lære af ham, at rette sig efter ham, at gøre hans Liv tilfredsstillende, og nu var det altsammen forbi.

Hun lagde sine Hænder over sine Bryster og aandede tungt.

Hendes Længsel efter ham var som en legemlig Lidelse, der aldrig vilde høre op, og som jog hende med en stadig Uro.

Hun løftede sin Haand op og bed langsomt og dybt i den.

Hun hadede den, fordi han havde kysset den og alligevel var gaaet fra hende.

Hidtil havde hun besejret enhver Mand, nu var der én, som havde besejret hende, en eneste en, overfor hvem hun hverken havde Stolthed eller Vilje, en, som hendes Hjærte græd efter i sin ustandselige Længsel, en, hvis Navn hun blev ved at nævne, medens hun kastede sig ned paa Gulvet og fortvivlet knugede sine Hænder sammen, og hendes Sjæl krympede sig under Tyngden af Livets Ensomhed, der syntes hende bitrere end Døden.

15. KAPITEL.

DET blev ikke lettere for Catarina at leve, fordi der stadig kom nye Dage, og de gamle gled bort. Og dog kæmpede hun imod sin Længsel med alle Vaaben.

Hun arbejdede med sit Statsraad, rejste for at lære sit Folk at kende og fik det til Ven. Hun fyldte Slottet med Gæster, talte med dem, lærte af dem hvad de vidste, holdt glansfulde Fester og opdrog sin Søn.

Intet hjalp.

Naar hun var sammen med andre, længtes hun efter at være alene og have Fred, men blev hun alene, voldte Tankerne om Oletto hende saa megen Smerte, at hun foretrak Uroen.

Hun havde det bedst sammen med sin lille Dreng.

Hun kunde sidde i Timevis med ham paa Skødet, kæle for ham, fortælle ham Historier, som hun selv fandt paa, og Oletto var altid med deri under en eller anden Skikkelse.

Den lille Jakob d. III spurgte undertiden efter ham, om han snart kom igen.

»Vilde du gerne, han skulde komme?« sagde Catarina og trykkede Drengen ind til sig.

»Ja, det vilde jeg gerne,« svarede den lille, »hvorfor sender du ikke Bud efter ham?«

»Jeg véd ikke engang, om han vilde komme, hvis vi sendte Bud efter ham,« sagde hun og saa' frem for sig med sine sørgmodige Øjne, der havde en mærkelig Lighed med Barnets. »Men naar min lille Dreng bliver stor, saa skal han passe paa hele Landet, og saa vil Mor rejse ud og se, om hun kan finde Signore Oletto.

»Og vil du saa blive glad igen?« spurgte Drengen alvorligt.

»Jeg er jo glad — jeg er altid glad, naar du er hos mig. — Men jeg vil maaske — maaske blive gladere endnu.«

»Jeg synes, du skulde rejse straks, — jeg kunde godt passe paa her hjemme, naar Don Alfonso hjalp mig.«

Catarina kyssede ham og tvang sig til at smile.

»Dette her fortæller vi ikke til nogen, vel?« sagde hun.

»Det er en stor Hemmelighed, som Mor og hendes Skat har sammen, og det véd ingen andre, — ikke sandt, Jakob?«

Barnet nikkede meget eftertænksomt.

Der arbejdede i hans lille Hjerne en uklar Forestilling om, at det var stor Synd, han ikke var gammel nok til at blive alene hjemme, saa Mor kunde rejse ud og finde Signore Oletto. Og hvorfor kunde hun ikke sende en anden i sit Sted?

Men Catarina forsikrede, at det lod sig ikke gøre. Signore Oletto vilde kun komme, naar hun selv hentede ham.

Forøvrigt blev hun mere og mere ængstelig for Barnet, eftersom Tiden gik.

Han var nu henimod fem Aar, høj af sin Alder, men spinkel og stille, meget eftertænksom og saa glad for sin Mor, at han kun var tilfreds, naar hun var hos ham. Han talte ikke meget, naar der var andre tilstede, men iagttog dem med sine forunderlige Øjne, der havde et Udtryk af Klogskab, som var langt forud for hans Alder.

Don Alfonso var mindst lige saa bekymret for Barnet som Dronningen var, men nænnede ikke at tale om det.

Saa kom den Dag, da den lille Jakob d. III fyldte fem Aar.

Catarina huskede, hvor smuk Festen havde været paa denne Dag for et Aar siden. Da havde Oletto været der, og hendes Dreng havde været rask.

Nu laa han i sin Seng og saa' op imod hende med sine alvorlige Øjne.

Hun sad ved Siden af ham og prøvede paa at fornøje ham.

Han havde Feber og forlangte stadig at høre Æventyr.

Don Alfonso vilde have, at han skulde ligge stille, men da Barnet blev uroligt og ulykkeligt naar Catarina tav og nægtede at tale med ham, lod de ham tilsidst faa sin Vilje.

Hver Gang Lægen kom ind i Værelset, saa' Dronningen angst op paa ham, og han prøvede paa at opmuntre hende, skønt han selv intet Øjeblik troede paa, at Drengen blev rask.

»Hvorfor vil du høre alle de Historier?« spurgte Don Alfonso, og bøjede sig ned over ham.

»For jeg ser alt det, som Mor fortæller.«

»Men er det ikke lige saa morsomt at ligge stille og tænke paa Æventyrene. Din Mor bliver ogsaa træt.«

Drengen saa' lige paa ham.

»Det tror jeg ikke. Mor vil gerne, naar jeg vil.«

Da Lægen var gaaet, trak Barnet Catarinas Hoved ned til sit eget, udtærede Ansigt og spurgte, om hun snart vilde rejse ud i Verden og finde Signore Oletto .

»Ikke før du bliver stor, ved du nok, min Skat. Tænk du paa Signore Oletto? Du legede dog ikke saa meget med ham, da han var her, gjorde du vel?«

»Nej, for han saa' altid paa dig.«

Catarina mærkede, at hun blev brændende rød, og hun lagde sit Ansigt ned mod Pudens for ikke at møde disse store, undersøgende Barneøjne.

»Han holdt ogsaa meget af Mor,« sagde hun sagte. »Vi skal nok engang faa ham tilbage.«

Barnet laa lidt og tænkte sig om. Saa sagde han: »Mor — hvis du ikke havde mig, vilde du saa rejse?«

»Hvis jeg ikke havde dig — Jakob?«

»Ja, jeg mener — i Gaar talte Maria og Celia om, at jeg døde nok. Og naar man dør, saa bliver man jo borte; det er ligesom med Far. Og ham kunde du ikke finde, selv om du rejste ud og søgte efter ham, vel?«

»Men du dør ikke, — du bliver aldrig borte for mig —.«

»Hvorfor sagde Celia det saa?«

»Det ved jeg ikke — det maa du ikke tænke paa; — Mor maatte jo græde altid, hvis du gik bort fra hende.«

Den lille Prins laa igen tavs og mærkede med Forundring, at hans Mors Hænder rystede.

»Tror du da, at jeg ikke dør?«

»Ja, ja — naturligvis, — mit elskede Barn, — du maa ikke blive ved at tale saaledes.«

»Var du meget ked af det, da Far døde?«

»Du maa ikke tale om at dø — du maa ikke tænke paa det. Du maa ligge stille og blive rask — —.«

»Jamen — hvorfor græder du saa, Mor?«

Catarina gik ud af Stuen og bad Don Alfonso gaa ind til Barnet. Hun græd saa hjerteskerende, at han ikke kunde lade være at trøste hende, men hun bad ham om han blot vilde gaa.

Den lille Prins saa' op paa ham, da han kom ind, og sagde helt alvorligt og fornuftigt:

»Don Alfonso, hvad er det at dø?«

»Det er ikke noget at tænke paa for en rask Dreng.«

»Men jeg er ikke nogen rask Dreng, for jeg er syg. Og Far døde — og jeg vilde gerne vide, hvad det er, hvis I vilde fortælle mig det, Don Alfonso.«

»Det kender du jo fra Billederne i Kirken, kære Barn. De Mennesker, som er kommen i Himlen, de har engang været her nede og er døde.«

»Naa —!« Han laa længe tavs og spurgte saa, hvorfor Dronningen ikke kom ind til ham.

Lægen gik selv bort for at hente hende, og hun sad ved Drengens Seng, medens Feberen stadig tog til, uden at det var muligt for Lægen at standse den.

Han vidste ikke, hvad han skulde sige til Catarina, som var vild af Angst, og som havde kastet sig paa Knæ ved sin Søns Seng og blev ved at gentage, at det var hendes Skyld, det var hende, som havde dræbt ham.

Don Alfonso, der var ganske hjælpeløs, huskede i sin Nød paa Munken Gherardo, og at Dronningen kendte ham.

Han sendte Bud ned til Klostret, og bad Munken om at komme op paa Slottet.

Broder Gherardo kom og blev vist ind i Sygeværelset, hvor den lille Prins laa i Feberfantasier, og Dronningen sad paa Gulvet ved Siden af hans Seng og græd ustandseligt, med hans Haand mellem sine.

Stuen var halvmørk og stor. Nogle lave Stole stod rundt om, Sengen var flyttet midt ud paa Gulvet, og Væglamperne kastede et svagt og uroligt Lys ned over den brede Barneseng med det lette, blaa Silketæppe over.

»Han dør,« hulkede Dronningen uden at se op, »og det er min Skyld, — jeg har dræbt ham.«

Don Alfonso rystede bekymret paa Hovedet og saa' paa Munken, der var bleven staaende henne ved Døren, som for at bede ham om Hjælp.

»Hvad mener Dronningen?« mumlede Broder Gherardo og traadte et Skridt nærmere.

Catarina saa' forvildet op.

Skønt hun ikke vidste, at der var sendt Bud efter ham, tænkte hun ikke paa at forundre sig over at se ham der.

»Hvad mener Dronningen?« gentog Munken og bøjede sig ned over hende.

»Ja, ja, — jeg vil skrifte — jeg vil skrifte det altsammen, hvis han maa leve — hvis Madonna saa ikke vil tage ham fra mig. — Jeg kan ikke undvære ham — han er det eneste, jeg har tilbage, — I maa redde ham, hjælp mig, hjælp mig!«

Hun strakte bønfyldende sine Hænder ud imod Broder Gherardo og Lægen, medens Taarerne strømmede ned over hendes Ansigt.

»Det er for at straffe mig, at han er syg,« mumlede hun aandeløst. »Kan I huske, Broder Gherardo, at I ikke vilde hjælpe mig at bede den Nat Kongen døde, skønt jeg kom til Jer og bad Jer hjælpe mig. Saa bad jeg alene. Og jeg syntes, Madonno smilede til mig og lovede at frelse ham, hvis jeg vilde ofre mit Barn. Men det kunde jeg ikke — I kan nok forstaa, at det kunde jeg ikke. Alt andet, — men aldrig min Dreng! Og hun har taget alt andet fra mig, — jeg er helt alene, — og nu tager hun min Søn for at straffe mig!«

Dronningen hulkede saa fortvivlet, at Don Alfonso neppe kunde udholde at blive inde i Værelset, og Munken lagde sin Haand paa hendes Skulder og sagde dæmpet:

»Dette er kun noget, Dronningen tror. Madonna vilde aldrig give et skrøbeligt Menneske et saadant Valg. — Stille, stille, — det er ingen Straf, — I har intet forbrudt.«

Catarina ænsede neppe, hvad han sagde.

Hun bedækkede den lille Barnehaand med Kys og hviskede afbrudte Ord ned over den.

Dreng syntes at forstaa hende, for han slog sine Arme om hendes Hals og trak hendes Hoved ned til sit.

»Mor — skal du snart ud og finde Don Oletto?«

»Nej — nej — —.«

»Jo, Mor!«

»Nej, mit elskede Barn, jeg bliver hos dig altid.«

»Men hvis jeg ikke bliver hos dig, vil du saa gaa ud og finde ham?«

»Aa, min lille Dreng!«

»Jeg skal sige dig noget, Mor, — han saa altid saa bedrøvet ud, naar han saa' paa dig. Ved du ikke det?«

Hun løftede hans Hoved op til sit Bryst og kyskede det lille magre Ansigt og de sorte Krøller.

Hun syntes i dette Øjeblik, at alt, hvad hun før havde lidt, var intet imod dette.

Hendes Mand var død, men ham elskede hun ikke. Oletto var rejst, men han var ung og levende, og Livet kunde give ham tilbage til hende. Men nu var hendes Søn, hendes eneste Barn, hvem hendes Legeme havde skænket Livet, ved at dø i hendes Arme.

Hun kaldte paa ham med alle de kærligste Navne, og han lyttede efter hendes Stemme og saa' op paa hende med sit kloge, forunderlige Smil.

»Det var vor Hemmelighed, Mor! Du maa aldrig sige den til andre, vel? — Hvis jeg var stor, skulde jeg nok have passet paa alting, til du kom hjem igen. — Men du kan godt rejse og finde ham — Mor — —.«

Barnet talte saa sagte og afbrudt, at hun neppe kunde opfange Ordene. Men hans Ansigt var fuldkommen lykkeligt, og han sagde mange Gange »Mor« og smilede til hende.

Hun sad ved Siden af hans Seng og holdt hans Hænder i sine, indtil de var næsten kolde.

Saa drog Lægen dem varsomt ud af hendes, og hun saa' op paa ham og forstod, at hendes Dreng var død, og sank uden Bevidsthed ned over den lille Seng, hvis blaa Silketæppe laa blødt og fredeligt over det skønne, døde Barn.

Hans Øjne var lukkede, men hans Mund smilede endnu lykkeligt i den dybe og mystiske Død.

16. KAPITEL.

DER gik Maaneder efter Barnets Død, inden Catarina kom saa meget til sig selv. at hun igen begyndte at tage Del i noget Arbejde.

I den første Tid var hun baade aandelig og legemlig saa syg, at Don Alfonso var bange for hendes Forstand.

Hun var ligegyldig for alt, men lukkede sig Timevis inde i Barnets Værelse, og sad der, med et af hans Klædningsstykker eller noget af hans Legetøj paa sit Skød, og hun holdt sine Arme om det med en Æmhed, som om det kunde have været Barnet selv.

Raadet rystede bekymret paa Hovedet og bad Don Alfonso om at finde paa noget, som kunde vække Dronningen op af denne Sløvhed, men han prøvede forgæves alle de Midler, han kendte.

Broder Gherardo kom og talte saa haardt til Dronningen, at hun forundret saa' op.

»Eders Naade forsømmer Eders Pligt,« sagde han, »det er nu mere end et halvt Aar siden, at den lille Prins døde, og ikke én Dag har I tænkt paa Eders Folk, endda I er Dronning.«

Catarina saa' blidt paa ham.

»Maaske burde en Kvinde aldrig styre et Land, Broder Gherardo,« svarede hun stiltfærdigt.

»Det véd jeg ikke. Men nu er Eders Naade engang baade Konge og Dronning for Cypern, og I agter Eders Land saa ringe, at I end ikke tager Del i Raadets Arbejde for det.«

Catarinas Blik gled aandsfraværende rundt i Stuen.

»Broder Gherardo — hvorfor døde min Søn?«

»Madonna har hans Sjæl, og han er lykkelig hos hende,« sagde Munken og slog Korsets Tegn.

»Det var han ogsaa hos mig.«

Broder Gherardo saa' strengt paa hende.

»Eders Naade taler formasteligt. Selv en jordisk Kongesøns Herlighed er intet mod den himmelske Fryd.«

»Hvorfor maatte jeg ikke beholde ham. Han var alt, hvad jeg havde. Han var kun saa lille, han havde aldrig gjort noget ondt. Hvorfor maatte han ikke leve?«

Hun lagde Hænderne for sit Ansigt og klagede sagte, uden at lægge Mærke til, hvad Munken sagde til hende om Ydmyghed og Naade og Dom.

Alligevel kom han ofte, og han og Don Alfonso i Forening foreslog Dronningen, at hun skulde rejse en Tid til Venedig. Men her viste hun for første Gang efter Sønnens Død en bestemt Vilje, og nægtede afgjort at forlade Cypern.

Derimod begyndte hun lidt efter lidt igen at vænne sig til Mennesker. Hun talte med sine Tjenere, tog Del i Raadets Forhandlinger og traf den Bestemmelse, at alle Fattige fra hele Landet, som mente, at Myndighederne havde gjort dem Uret, én Gang om Ugen kunde komme op paa Slottet og føre deres Klage til hende selv personlig.

Mange af hendes Tillidsmænd rundt om knurrede, men det brød Dronningen sig ikke om, og hun arbejdede ivrigere med disse Klageres Anliggender, end med nogen andens.

Da der var gaaet et Par Aar efter den lille Jacob d. III's Død, begyndte Raadet at tale om, at Catarina maatte gifte sig paany.

Hun havde nu været Enke i over fire Aar, og i Tilfælde af hendes Død fandtes der ingen, som med Ret kunde gøre Fordring paa Kronen.

Men her var Dronningen lige saa bestemt, som den Gang hun ikke vilde rejse.

Hun gav ikke sine Raadsherrer nogen Grund, men sagde kun, at det var umuligt for hende at tage nogen ny Ægtefælle, og det maatte de aldrig mere tale om eller forlange af hende.

Det gjorde de saa heller ikke, og Livet paa det hvide Slot i Levkosia gik sin stille Gang.

Raadet kunde ikke dy sig for nu og da at skaffe en

Prins som Gæst til Byen, og Catarina modtog dem alle meget venlig.

Hun var endnu saa skøn, tiltrods for at det straalende i hendes Væsen var borte, saa de hellere end gerne vilde være blevne paa det hvide Slot som dets Herre, men hun gav dem ingen Lejlighed til at anmode hende derom.

Den Følelse af absolut Ensomhed, som havde behersket hende efter at Oletto Marvasi var rejst, havde hun søgt Hjælp imod hos sin Dreng, og han havde trøstet hende.

Nu, da han ogsaa var borte, var der ingen til at hjælpe hende, og hun vænnede sig til den som et Menneske kan vænne sig til en Ørkenstilhed, der i Begyndelsen skræmmer hans Sjæl med Dødens Angst, men efterhaanden tvinger ham saa langt ind i Selvfordybelsen, at han kun forstyrrer af Menneskers Selskab.

Saaledes med Catarina.

Hun samlede sin Ensomhedsfølelse om sig som en Kappe. Forlangte ikke mere af Livet, ønskede intet for sit eget Vedkommende, passede sit Arbejde retfærdigt og syntes at være følelsesløs baade overfor Sorg og Glæde.

Hendes klare Øjne, der havde grædt saa mange Taarer, siden hun som den femtenaarige Barsedronning forlod Venedig, havde faaet noget fjernt og grublende i deres Udtryk, men hendes Skikkelse var lige saa smidig, og hendes Stemme havde den samme søde og syngende Klang.

Naar hun tænkte paa sit Ægteskab, stod det for hende som et venligt Minde, der var ladet tilbage for saa mange Tider siden, at hun kunde mindes det uden Bevægelse, men ikke uden Ømhed.

Men Oletto Marvasi kunde ingen Sorg, ingen senere Oplevelse, intet anstrengt Arbejde fjerne fra hendes Tanker.

Sorgen over Sønnens Død havde gjort hendes Ensomhedsfølelse stærkere, men havde ikke trængt hendes Længsel efter Oletto i Baggrunden.

Den var lige nærværende og lige levende.

Hun gik ofte og drømte om at skrive til ham.

»Kom til mig,« vilde hun skrive, »for jeg har mistet mit Barn. Jeg er fuldkommen alene. Kom til mig, for du er den eneste, der kan hjælpe mig. Glem mine haarde Ord, glem naar jeg var ond og bitter imod dig. Jeg blev det

kun for min store Kærligheds Skyld, som altid var i mit Hjerte. Jeg kunde ikke skjule den for dig paa anden Maade. Skulde jeg have talt anderledes til dig, havde jeg maattet sige dig, hvor jeg elskede dig. Det var min Svagheit, der lærte mig de haarde Ord, som skulde gemme over mit Hjertes altfor store Længsel. Glem, at du har lovet dig selv ikke at elske mig og kom til mig. Dagene gaar, og vi har saa faa Aar at leve i. Kom, inden det bliver for sent. Hvis du er skinsyg paa mine Venner, vil jeg sende dem bort. Hvis du harmes over min Hæder, vil jeg lægge min Krone bort og skænke mine Smykker til mine Tjenere. Hvis du ledes ved min Overflod, vil jeg give de fattige mine Klæder af Silke, og jeg vil tage som en Gave af din Haand dit Brød og din Vin og de Klæder, du helst vil se mig i. Herre, der er intet, jeg ikke vil gøre for dig. Thi min Kærlighed til dig er urokkelig som Bjergenes Fødder, og mine Tanker glider til dig i Ustandselighed, som Strømmenes Bølger haster til det evige Hav.«

Saaledes gik Catarina og drømte, at hun vilde skrive, — men hun skrev aldrig.

Det var jo dog ikke hende, der skulde kalde paa en Mand.

Han havde saaret hende ved at rejse, han havde sat sin forfængelige Vilje højere end hendes, og hun kunde ikke bekende sin Længsel efter ham.

Holdt han af hende, maatte hans Længsel vel tilsidst blive saa stærk, at alle disse Ting, der skilte dem, kun blev som Fnug, han kunde jage bort med sin Haand.

For der er kun én Ting i Verden, som kan skille to Mennesker ad — deres egen Vilje!

En Dag hændte der det, at der kom en ny Gæst til Slottet.

Det var en ung Greve, som Don Alfonso kendte, en smuk og munter Mand, der fortalte lystige Historier og syntes at kende Alverden.

Hverken Dronningen eller Don Alfonso var meget glade over hans Besøg, men de tog høfligt imod ham, og Greven lod til at befinde sig vel.

En af de første Dage, han var der, fortalte han saa, at han kendte en Mand fra Venedig, som var bleven berømt ved sine Digte og sin Stemme.

Alt Blodet gik fra Catarinas Kinder, og hun kunde ikke spørge om hans Navn.

Greven sagde det selv, men hun vidste det, inden hun havde hørt det.

»Jeg traf ham i Madrid,« fortalte Don Romagnosi, »jeg kom med nogle Venner en Aften sent ind til et Vinhus. Der sad han med flere andre, der var smukke Piger imellem dem. Vi kom til at sidde ved samme Bord, og jeg var glad ved at se ham, for jeg kendte ham af Navn og Anseelse. Vi var meget muntre — og Kvinderne, Eders Naade, — ak, det er sjældent at se Kvinder som de spanske. De lo og sang, — Dronningen burde gaa til Spanien og se Madrid. Der er ikke andre Byer i Verden, tro I mig. De smukke Piger dansede for os, de unge Mænd sang. Aftnerne er skønne i Madrid, Eders Naade! Don Oletto vilde ikke synge, skønt vi bad ham om det. Han var ikke saa lystig, som jeg vilde have tænkt mig. Saa sang en af de andre hans Viser. Alle de unge Mænd kendte hans Sange og var stolte af ham, syntes det. En af dem vilde synge en Vise, som han paastod var skønnere end de andre, han havde skrevet, og han knælede ned for en af Pigerne og sagde:

»Donna Rosetta, giv mig den Blomst fra Eders Bryst, giv mig et Blik fra Eders Øjne, der er de sorteste, jeg saa, og giv mig senere et Kys af Eders Mund, som er rødere end Tyrens Blod, — og tro saa, at jeg er Don Oletto, og at dette er min Sang til Jer.«

Pigen sad paa et Bord og lo ned til ham, og han lo igen til hende og spillede og sang:

»Jeg synger ved dit Vindu,
jeg synger for din Dør«

Men han havde ikke sunget mere end nogle Ord, saa rejste Don Oletto sig, rev Pigen ned fra Bordet og sagde, at Manden skulde tie. Nu gav de hinanden haarde Ord og Pigen græd, men Oletto Marvasi gik ene bort fra dem alle og ud, og kom ikke mere tilbage til os den Aften. Vi syntes, han var taabelig, men saa morede vi os da videre uden ham.«

»Og gav han ingen Grund, hvorfor den unge Mand ikke maatte synge hans Sang?« spurgte Catarina.

»Ingen, — uden den, at han ikke vilde have den Vise sunget her og til en Pige. Ganske taabeligt af ham, for det var en køn Pige. Og hun græd senere og var vred paa ham, endda de sagde, at hun plejede at le af Glæde, hver Gang han kom.«

Catarina hørte ikke mere paa, hvad Don Alfonso og den unge Greve talte sammen om.

Saasntart hun uden at vække Opmærksomhed kunde gaa, forlod hun Slottet og gik ned i Haven.

Hun gik ad den samme Gang, hvor Oletto den Festaften for Aar tilbage havde vandret, og hendes Tanker var urolige og hendes Pande meget varm.

Langt nede i Haven satte hun sig paa en Bænk, og idet hun gjorde en Bevægelse med Hovedet, kom noget af hendes Haar omkring hendes ene Ørenring, saa det smertede hende.

Hun løste den af og sad og saa' paa den.

Hendes Ørenring med Perlen af sort Korall, som Oletto havde givet hende!

Og han havde ikke glemt hende endnu!

Det var som om alting mindede om ham i Aften!

Grevens Fortælling, Olettos Ørenring, selve Haven, hvis Lys og Duft syntes at være netop saaledes som hun huskede det fra deres Ture her nede.

En Gang havde hun givet ham en Blomst af just den samme Busk, som endnu groede og blomstrede ved Siden af Bænken, hun sad paa.

Han huskede hende!

Hvis han havde glemt hende, saa kunde det jo ikke have skadet, at en Fyr, der var ør af Vin og Ungdom havde sunget hans og hendes Sange til en Pige i et Vinhus.

Men det vilde han altsaa ikke tillade.

Og Grunden kunde kun være den, at han ikke havde glemt hende, og holdt af hende endnu:

Men hvorfor kom han saa aldrig?

Var han virkelig skræmmet af »Dronningen«?

Vilde ikke være hendes Elsker, og kunde ikke blive hendes Ægtefælle?

Hun smilede lykkeligt og klart frem for sig, smilede

til alle sine egne Tanker, der syntes pludseligt at blive vaagne, at tage Fart, at gaa nye Veje.

Var det virkelig »Dronningen«, som skræmmede ham?

Vilde han elske den lille Pige fra Trappen ved den mørke Kanal i Venedig, men *ikke* Cyperns Dronning, der dog elskede ham saa langt mere, end den lille Pige havde haft Forstand til?

Hvis det var saaledes, da maatte Dronningen bort!

Hun huskede alle sine stolte Drømme!

Mænd skulde ligge for hendes Fødder, og hun vilde herske over dem alle, men ingen skulde herske over hende!

Hun vilde være Dronning og bære skønnere Smykker end andre Kvinder, hun vilde blænde Verden, — ved sit Smil, sine kloge Ord, sine sælsomme Øjne!

Hendes Mund skulde forvirre Mænds Tanker og brænde Skinsyge ind i Kvinders Sind!

Hun vilde gaa frem over Jorden, som den, der bar Sejren, — fordi hun var stærk nok til at herske og altid have sit Hjerte i Behold.

Saaledes var hendes Drømme!

Og hun lagde dem alle ned for ham, — bad ham tage hendes Krone og gøre hende fattig, bad ham tage hende som sin Ejendom, hvis Liv og Frihed og Død han raadede over.

»Jeg kan ikke kalde paa dig, min elskede Herre, men jeg kan forlade alt og vente paa dig, hvis du vil komme.« tænkte hun og holdt hans Gave presset ind mod sin Mund, »jeg vil gaa ud i Verden og vente paa dig, ligesaa fri og ligesaa ensom som den lille Pige i Venedig. Jeg vil vente paa dig, min Herre og Mester, fordi jeg har elsket dig i alle disse Aar og maa elske dig i alle de Dage, der kommer. Og du har lært mig, hvad ingen andre forstod, — at elske dig mere end mig selv. Jeg har smilt til Mænd og lokket dem og jaget dem bort fra mig, og selv været fri af dem alle. Men du har været stærkere end min Vilje, og mit Hjerte har græmmet sig tilblods, fordi du gik fra mig, og mit Liv er uden Glæde, naar jeg ikke maa leve det hos dig. Min Sjæl hungrer og tørster efter dig, og mine Øjne maa græde, fordi de ikke ser dig. Men nu vil jeg forlade mit Land og vente paa dig altid.«

17. KAPITEL.

RAADET i Levkosia blev yderlig bestyrtet, da Catarina faa Dage senere meddelte det at hun med dets Samtykke vilde forlade Cypem og nedlægge Regeringen.

Hun sagde, at hun mere og mere følte, hvorledes hun alligevel ikke egnede sig til at styre et Land, men hvis de intet havde derimod, vilde hun stille Riget under Venedigs Beskyttelse, og med Venedigs Senat til Hjælp vilde hendes kære Raadherrer sikkert forstaa at gøre hendes Folk lykkeligt.

De gamle Herrer havde Taarer i Øjnene, da hun sagde dette til dem med sin blide Stemme og sit skønne og rolige Ansigt vendt imod dem.

De tænkte sig om, og gentog da deres Bøn, at Dronningen vilde finde sig en Ægtefælle og ikke tænke paa at forlade et Land, der havde været saa lykkeligt og retfærdigt styret af hende.

Men Catarina var urokkelig.

Hun sagde til dem, at intet kunde forandre hendes Beslutning og hvis de holdt af hende og vilde vise hende det, kunde de intet bedre gøre for hende end at hjælpe hende med at faa alt ordnet saa let og saa godt som muligt.

Der blev da skrevet til Venedig, hvis Senat tog Sagen under Overvejelse og kom til det Resultat, at det vilde imødekomme Dronningens Ønske.

Det blev saa bestemt, at hun kunde forlade Cypem, hvornaar hun ønskede det, samt at der skulde medgives

hende en Sum af 100,000 Gylden, som Venedig skulde udrede, og alle de Møbler og Kostbarheder fra Slottet i Levkoscia, som hun kunde ønske at beholde.

Catarina var længe i Tvivl om, hvorvidt hun vilde tage tilbage til Venedig og bo der, eller om hun skulde vælge sig et andet Opholdssted.

Hun var lige ved at bestemme sig for Venedig, men kom saa i Tanker om, at hun dør sikkert ikke vilde faa den Ro, som hun mest af alt ønskede sig.

Hun havde i saa mange Aar som Dronning været nødt til at tage Hensyn til alle Sider, med den Bevidsthed, at hun overalt blev iagttaget, og hun vilde gerne føle sig helt søm et frit Menneske. Og i Venedig var der fuldt af Slægt og Bekendte, som vilde søge hende.

Saa huskede hun paa en lille norditaliensk By, Asolo, hvorom Oletto engang havde fortalt hende, at der i Nærheden af den laa et lavt og frugtbart Bjerg, kaldet »Kildernes Moder«, fordi Kilderne sprang i Hundredevis fra dens Jord.

Catarina skrev til Myndighederne i Provinsen Treviso og meddelte dem, at hun ønskede at bygge sig et Slot ved Asolo, og de svarede, at hun skulde være hjertelig velkommen.

Trods alt var det ikke let for Catarina at forlade Levkoscia.

I dette skønne hvide Slot havde hun levet sit Ægteskabs første gode og tankeløse Aar, her havde hun født sin Søn, her var hendes Mand død og her var Oletto kommen til hende.

Fra dette Slot var Kisten med hendes Søn bleven bragt ud og stillet ved Siden af Faderens i Gravhvelvingen under Jesu Hjerter Kirke, og i Slottets Have var den ikke en Bænk eller et Træ, som ikke utallige Gange havde set hende glad eller sorgfuld gennem alle disse Aar.

Haven havde været hendes bedste Ven i den lange, ensomme Tid! Naar hun gik i den og lod sine Tanker drive, hvorhen de helst vilde, var det, som om Haven tog imod hendes Uro, hendes Hvileløshed, hendes Utaalmodighed, og gav hende Ligevægt tilbage.

Træerne, der før naaede til hendes Knæ, gik nu højt over hendes Hoved, og den taalmodige Ynde, hvormed Na-

turen fuldførte sit Arbejde, spirede, svulmede, trættes og døde, gav hende, trods hendes Ungdom, ofte en Følelse af, at hun selv havde levet sit Liv og snart maatte være færdig med det. Saa indholdsfuldt forekom det hende.

Og denne Forestilling tiltalte hende i den selvopgivende Stemning, der havde behersket hende saa længe.

Alligevel overgav hun sig nu ved Afrejsen ikke meget til Minderne.

Saasandt det var afgjort, at hun skulde rejse, var hun i det samme klar over, at hun endnu var ung, at hun, maaske, — havde hele sin Lykke i Behold.

At den ligesom laa langt borte og lyste og lokkede hende.

Hun vilde ikke tænke, — hun turde ikke!

Hun vilde kun ordne alt og rejse saa snart, det var gørligt.

Don Alfonso vilde følge hende. Han forlod hende aldrig, sagde han. Ligesaa Cymon .

Og saa tog Catarina Afsked med Byen og Slottet, med alle de Tjenestefolk, der ikke skulde med, og med sin Dronningeværdighed.

»Venedigs Datter« vendte tilbage til sit eget Land!

Der var stor Jubel og Trængsel i Venedigs Havn, da Skibet med Catarina Cornaro sejlede ind.

Hun maatte smile ved at huske paa de barnlige Forventninger, hvormed hun var sejlet bort, og Byen forekom hende forandret og fremmed, skønt hun kendte saa godt som hver eneste Kanal i den.

Hendes Moder var død, og da hun aldrig havde holdt synderlig af sin Fader, var der inden Grund for hende til at blive længere, end til hun havde naaet at ordne sine Forretninger med Senatet.

Da det var forbi, rejste hun langsomt op igennem Italien, og følte sig fri paa en ny og mærkelig Maade som aldrig nogensinde tidligere.

Hun blev saa munter, som Don Alfonso ikke havde set hende i mange Tider, og han sagde det til hende.

»Jeg er ogsaa glad,« svarede hun og vendte sit smilende Ansigt om imod ham.

Han saa' med Beundring, hvor rank hun sad paa sin smukke Hest, at hendes Kinder havde faaet Farve og at

Øjnene tindrede. Der var en Glans over hende, som om hele den lange triste Tid var gleden af hende, og hun lignede næsten sig selv fra den Gang, han først lærte hende at kende.

»Men vil I ikke savne at være Dronning? I har dog selv fortalt mig, hvor stor en Glæde I engang følte over at være det. Er det ikke saaledes Eders Naade?»

»Det *var* saaledes, Don Alfonso. Jeg var kun et Barn den Gang, og jeg var syg efter Ære. Jeg vilde helst hyldes af hele Verden. Siden lærte jeg, hvor lidt selv den største Hæder har at gøre med Lykken.«

»Det tror jeg dog ikke.«

»For en Kvinde — jo!«

»Men I maa da savne — —.«

»Hvilket — hvad skulde jeg savne?»

»Magten — den Magt, som dog kun en Hersker har.«
Hun rystede paa Hovedet.

»Nej, Don Alfonso. Jeg har prøvet den, og jeg ved, at i den vil en Kvinde aldrig finde Lykken, om hun ogsaa prøver at faa sig selv til at tro det. Al Magt og Ære og Berømmelse af hvad Art det end er, *vil* aldrig, *kan* aldrig blive til den Lykke, som kan fylde en Kvindes Liv. Det skulde de huske, alle de, som misunder os vor Ære.«

»Hvad er da Lykken, Eders Naade?»

Hun svarede ikke, men smilede frem for sig i sine egne Tanker, medens hun red.

Han saa' paa hende, og der fo'r et Stik af Skinsyge igennem ham.

Han havde forgæves gjort sig Umage for at forstaa, hvad det var, der saaledes havde forandret hende.

Han kendte Kvinder for godt til at tro, at der ikke laa noget bagved Catarinas Beslutning om at opgive sin Krone.

Men hvad var det?

Han havde engang næret en meget levende Skinsyge imod Oletto Marvasi, men da denne rejste bort, troede han, at den unge Venetianer alligevel ikke elskede Dronningen.

Skønt Don Alfonso i Aarevis havde forsikret sig selv om, at han ikke forlangte mere end at være Catarinas fortroligste Ven og Raadgiver, saa var han efterhaanden

bleven nødt til at tilstaa for sig selv, at han alligevel ikke var tilfreds hermed.

Saalænge hun var Dronning, var der intet at gøre, men nu, da hun havde gjort sig fri af alt — nu havde hun selv ryddet Hindringen bort.

Naar der ikke var andre, hun holdt af, sagde han til sig selv, hvorfor skulde hun saa ikke holde af ham?

Og Oletto Marvasi maatte hun dog have glemmt! Ingen Kvinde blev i Aarevis ved at tænke paa en Mand, der frivillig havde forladt hende. Og navnlig ikke en Kvinde som Catarina, hvem enhver Mand faldt for Fode. Havde hun ikke andre Grunde til at glemme ham, saa maatte hendes saarede Forfængelighed alene være tilstrækkelig.

Kunde det ikke tænkes, at det alligevel var ham, hendes Læge og Ven, Raadgiver og Fortrolige, som hun foretrak af alle?

Undertiden syntes det ham, at han var næsten vis paa det, naar han saa, hvor opmærksomt hun hørte paa ham, og hvor aabenlyst hun søgte hans Selskab.

Og dog — den Mand, en Kvinde giver onde Ord, den Mand, som hun aabenlyst skubber til Side og i hvis Paasyn hun viser sig venligere end ellers mod andre Mænd — er det ikke oftest den, hendes Hjerte i Hemmelighed kalder paa?

Don Alfonso var nødt til at tilstaa for sig selv, at han aldeles ikke begreb hende, skønt han havde kendt hende saa længe og saa fortroligt.

Men han rasede imod den Mulighed, at hun vilde tilhøre en anden.

Det var der imidlertid ingen Udsigt til foreløbig.

Asolo ligger noget nordligere, men ikke langt fra Venedig, og skønt de tilbagelagde Vejen i ganske korte Dagsrejser, naaedes den dog, uden at der var sket det mindste, som bestyrkede Don Alfonso i den Tanke, at Catarina skulde have sat nogen Stævne.

En Aften, medens Himlen var straalende rød, red de op ad det smukke Bjerg, gennem hvis dybe Græs Kilderne strømede med en ustandselig Rislen. En sort Ged sprang nu og da hen imod Vejen, opad hvilken de Rejsende red, og stirrede paa dem med blanke, forundrede Øjne, og

smaa Olivenskove, hvis graa Løv lyste som Sølv i det klare Luftskaar, brød hist og her Bjergets runde, grønne Flade.

Øverst oppe laa det ranke Slot, bygget af gulligt Marmor. Der havde ingen Tid været til at bringe meget ud af Haven! Man havde indhegnet Pladsen omkring Huset med en høj Mur af Marksten, som vilde Slyngplanter og Græs allerede havde taget i Besiddelse, og plantet nogle Palmer foran Slottet.

Tilvenstre laa en lille Lund af Oliventræer, og under Slottet strakte sig til alle Sider Engene med deres springende Kilder.

Catarina løftede sig i Sadlen og aandede dybt ud.

Hun var greben af en Følelse af Lykke, som i Aarevis havde været ukendt for hende.

Paa dette skønne Sted, midt i al denne yndefulde Ro maatte hun kunne leve — og vente!

Det sang i hendes Hjerte af Glæde, da hun sprang af Hesten, gik over Tærskelen og smilede til sit nye Hjem, som om det og hun allerede havde en smuk Hemmelighed sammen.

Og denne Følelse af Lykke, som hun havde faaet straks den første Aften, holdt sig hos hende.

Don Alfonso kunde neppe kende hende igen.

Det var utænkeligt, at denne Kvinde virkelig skulde være mere end tredive Aar!

Hun nynnede og lo, naar hun gik imellem dem. Hun sprang ned ad den store Trappe foran Husets Dør, som var hun igen fjorten Aar, og hun legede med sine Geder og satte Blomster i sit Haar som om hver Dag var en stor Fest.

»Ja, I synes nok, at jeg er barnagtig!« sagde hun til Don Alfonso, der forvirret betragtede hende. »Det er jeg vist ogsaa, — men — skal jeg betro Jer en Hemmelighed, — jeg er glad! Uden at have Grund til det, — ikke saadan særlig da!«

Lægen saa' ind i hendes Øjne, hvis Blik syntes fyldt med hemmelig Fryd, og forstod intet af det altsammen.

Catarina forstod det neppe selv.

Hun havde intet Budskab faaet fra Oletto!

Hun vidste ikke, hvor han var. Ikke om han var gift. Ikke, om han havde glemt, eller om han huskede.

Men hun følte sig sikker.

Hun vidste, at han maatte have hørt om hendes Rejse, at hun havde forladt Cypem og ikke længere var Dronning, kun Catarina Cornaro! Han maatte ogsaa have faaet at vide, hvor hun var rejst hen! Og han maatte forstaa hende, forstaa, at hun ventede paa ham, at hun havde kastet alt tilside, der kunde stille sig imellem dem.

Nu var det ham, som maatte komme, — uden Bud!

Hun kunde ikke kalde paa ham, tvinge sig paa ham.

Han skulde tage hende, fordi det var hans Ret og hans Lykke, og hun vilde bie, til hans Tid kom.

— — —

Det varede ikke længe, inden Gæsterne begyndte at fylde det gule Slot, — der laa rankt og frit paa Toppen af det grønne Bjerg.

Det var baade Catarinas gamle Venner, som havde kendt hende fra Cypem, og nye, især Kunstnere, som følte sig dragne til hende ved alt, hvad de havde hørt.

Det blev et Hof, som end ikke af den almindelige Slags, som Catarina Cornaro dannede her.

Hendes Skønhed og Aand gjorde hende til det straalende Midtpunkt, og hendes Hoffolk var ikke bukkende Tjenere, men Kunstnere og Videnskabsmænd, der arbejdede, digtede og malede og satte deres Ære i Catarinas Beundring.

Hun hørte paa dem alle, dømte dem klogt, lærte af dem og viste dem ethvert Hensyn, som gjorde det skønne Slot til et Stykke af Paradiset for dem alle.

Og selv var hun glad!

Blandt hendes Gæster var Vennerne Malerne Giovanni Bellini og Antonello fra Messina. Desuden Andrea del Verrocchio, som først havde været Guldsmeder, og med hvem Catarina sluttede et varmt Venskab.

Hun skrev selv til den forhenværende Munk Giovanni Giocondo, om hvem hun havde hørt, at han arbejdede med at samle og udgive Plinius den yngres Breve i ny Form, og tilbød ham Arbejdsfred hos hende, hvis han vilde komme.

Han tog med Glæde mod Tilbudet, og den stille, fine

Mand, hvis Lærdom var større end de flestes, kom til at betragte Catarinas lille Rige næsten som sit Hjem.

Don Alfonso var Tilskuer, men sagde intet!

Han mente, at den Dag maatte vel komme, da han kunde faa Lejlighed til at spørge hende, om hun vilde ægte ham.

Endnu havde han ikke kunnet. Det var som om noget, der var stærkere end hans Beslutning, endnu holdt ham tilbage.

Og Catarina levede fra Dag til Dag mellem sine Venner!

Spøg og Aandrighed lød omkring hende, om Aftenen sang de muntre Gæster deres egne Sange til hendes Ære, medens hendes skønne Træk blev fastholdt af Skitsebladene eller malede for at kunne bevares for Efterverdenen.

Hun havde Smil og venlige Ord til dem alle, hun glædedes over deres kloge Tanker ligesaa meget som over deres Hyldest, — men hver Dag spurgte hendes Hjerte med utaalmodig Længsel:

»Kommer ikke snart han, den eneste, som jeg venter?«

18. KAPITEL.

CATARINA sad paa en lav, magelig Bænk ude i Haven Hun sad ganske frit, der var ingen Træer eller Buske i hendes Nærhed, hendes Fødder hvilede korslagte mod det tykke Grønsvær, og hendes ganske glatte, hvide, udskaarne Dragt faldt blødt ned imod Jorden.

Den foregaaende Aften havde Giovanni Giocondo for Spøg foreslaaet, at Andrea del Verrochio, Giovanni Bellini og Antonello fra Messina hver skulde male et Billede af Catarina, hun selv skulde bestemme sin Dragt og sin Stilling, og Malerne skulde begynde paa samme Tid og saa se, hvem der kunde være heldigst, og de maatte kun bruge én Dag dertil.

Catarina skulde vælge, hvilket af Billederne hun syntes bedst om, og skænke det til den blandt dem alle, hvem hun særlig vilde udmærke.

Det andet Billede skulde sendes som en Gave til Indbyggerne i Levkosia, det tredie ophænges i selve Slottet, og paa dette skulde optegnes Dag og Aar, hvem der havde taget Del i Kappelstriden og hvem der havde været Tilskuere, samt Ordene:

»Dette Billede er malet af mig — —, og forestiller den skønne Catarina Cornaro. Lad Efterverdenen lære at ære hende gennem dette ufuldkomne Billede.«

Paa denne Maade kom hver af de store Kunstneres Arbejde til Anseelse, og ingen kunde sige, at der skete hans Billede Uret.

Planen blev modtaget med Begejstring!

Olga Eggers: Venedigs Datter.

Catarina selv lo og spurgte, hvad hendes andre Gæster da skulde tage sig til, medens al denne Malen stod paa, og herpaa svarede den slagfærdige Henry Clifford, at de kunde korte Tiden for den skønne Model ved at fortælle Historier, helst saadanne, som de selv havde oplevet.

Ogsaa dette Forslag blev vedtaget, og den næste Dag blev Planen sat i Gang.

Catarina valgte sin enkle, hvide Dragt, satte sig tilrette paa den lave Bænk, og bad de tre Kunstnere begynde, naar det lystede dem.

Giovanni Giocondo, Østrigeren Frants Colloredo, Engländeren Henry Clifford, Franskmanden Philippe de Comines og alle de andre Gæster lejrede sig rundt om paa den aabne, grønne Plads, Malerne valgte hver især det Sted, hvorfra Modellen syntes dem heldigst, og Catarina huskede Tilskuerne paa deres Løfter om at forkorte hende Tiden med Æventyr.

»Det er aldeles som i Tusind og én Nat!« sagde Don Alfonso.

»Ja,« lo Catarina, »dog skal jeg ikke vise mig saa grusom som den slemme Harun al-Raschid. Jeg skal ikke lade nogen myrde.«

»Fyrstinden maa tilgive mig,« sagde Giovanni Giocondo smilende. »Harun al-Raschid var den mildeste og retfærdigste af alle Kalifer.«

»Var han—? Naa, men i hvert Fald saa tvivler jeg ikke om, at Fortællingerne, som disse berejste og aandrige Herrer vil glæde os med, bliver mindst lige saa interessante som »1001 Nat«. Hvem vil begynde?«

»Det bestemmer Fyrstinden.«

»Saa begynd I, Henry Clifford, for da det var Jer, som kom med Planen, tænker jeg næsten, I har en Historie til os?«

»Vel har jeg det,« svarede den muntre Henry Clifford, »men den interessanteste Historie, som i dette Øjeblik falder mig ind, har jeg ikke selv oplevet. Vil Eders Naade høre den endda?«

»Med Glæde,« sagde Catarina, »fortæl I kun, hvad der just er i Eders Tanker. Hvem har ellers oplevet Historien, naar det ikke er Jer selv. Er det en i Eders Slægt?«

»Det er det. Historien er om den skønne Rosamunde, min Slægtning Walter Cliffords ældste Datter. — Som Eders Naade maaske véd, var hun den engelske Konge Henrik d. II's Elskerinde. Hans Dronning Eleonore hadede og forfulgte min skønne Slægtning med et saa uforsonligt Fjendskab, at Kongen hemmeligt førte hende til Slottet Woodstock og gemte hende der. Hun fødte ham to Sønner, men 1177 opnaede Dronningen alligevel, hvad hun i saa mange Aar havde pønset paa. Hun fik sin Rivalinde for-givet, og da man meldte hende, at den dejlige Rosamunde var kold og død, lo hun af Glæde og Hævnlyst. Om denne min Slægtning Rosamunde er det, at min Historie handler.«

»Det var dog alt for haard en Lod for saa skøn en Skabning,« sagde Don Alfonso.

»Jeg ved dog ikke, om man kan kalde det en haard Død,« udbrød Catarina livligt, »det synes mig snarere en skøn Lod at dø midt i sin Glæde. Havde hun levet, var Kongen maaske tilsidst bleven ked af hende og havde forskudt hende. Nu levede og døde hun sikker paa hans Kærligheds Uforanderlighed.«

»Men den stakkels Dronning, som maatte taale en saadan Skam, og som blev dreven udi den frygteligste Synd,« mente Giovanni Giocondo.

»Hende har jeg ingen Medlidenhed med,« svarede Catarina hurtigt, »hvor kan hun paatrænge en Mand, selv om det er hendes Ægtefælle, en Kærlighed, som han ikke ønsker? Men lad os saa høre Historien om hende, Sir Henry.«

»Historien er saaledes og underlig er den, og den tyder paa, hvad jeg selv helst vil nægte, at Verden er fuld af overnaturlige Tildragelser. Denne Rosamunde, som var en meget blid og venlig Skabning, plejede altid at tale med de Vejfarende, som hun tilfældig mødte, hvad Kongen forresten ikke holdt af, da han altid frygtede for hendes Liv. Selv var hun ikke bange, og hun lod gerne de fattige komme til sig og gav dem Penge, men Kongen holdt hende saa meget som muligt indelukket, og ingen der paa Egnen vidste, hvem hun egentlig var. Men saa hændte det en Morgen, da hun spadserede med sine to Smaadrenge, at hun mødte en gammel Kone, der standsede og hilste og blev ved at se paa hende.

»Hvorfor ser du saa vist paa mig?« spurgte Rosamunde.

»I er saa skøn,« sagde Konen.

»Ikke mere end saa mange andre,« svarede Rosamunde og vilde gaa bort.

Saa greb Konen hendes Haand og saa' i den.

»Der er en Fare, som truer Jer. Pas paa!« sagde hun.

»Det har der været i mange Aar,« svarede Rosamunde og rystede sine gyldne Lokker.

»Saa pas paa,« sagde Konen, »for da I kom imod mig, saa' jeg en mørk Skygge nær ved Jer, og nu er den end tættere end før!«

Saa gik Konen. Rosamunde var bange, men vilde ikke tro, at Konen havde set nogen Skygge ved Siden af hende.

To Dage efter havde Dronningen faaet nogle Frugter til hendes Bord forgiftet, og hun spiste dem og maatte dø!

Og saaledes er Fortællingen om den skønne Rosamunde.«

»Jeg takker Jer,« sagde Catarina, »men hvorledes kan I tale saaledes og sige, at I ikke tror paa Spaadom. Den er dog saa ofte bevist. Og kan vi andre end ikke se ud i Fremtiden, saa kan vi dog ofte føle, om der skal hændes os en Glæde.«

»Sligt kan ses af Stjernerne,« sagde den franske Grev Philippe de Comines. »Min Konge Ludvig d. XI og jeg har mangan Nat læst i Stjernerne og forstaar man dem, kan de afsløre, hvad Hemmelighed de vil. Jeg kender ogsaa en Mand, Christoffer Columbus er hans Navn, og han har rejst meget og er lærd, — han siger det samme.«

»Det var da morsomt,« sagde Catarina og lo, »kan I da ikke sige os noget af det I har set.«

»Jeg kan til Eksempel sige Eders Naade, at denne Columbus har set, at han selv engang vil komme paa en længere Rejse end nogen anden hidtil har været, og han vil faa saa underlige Ting at se, at man neppe vil tro ham.«

»Ej ej,« sagde Giovanni Giocondo, »det vil da være værdt at leve og se, om det slaar til.«

Dette Emne optog selv de ivrige Malere saa meget, at de vilde til at sænke deres Pensler, men Don Alfonso mindede dem om, at de kun havde denne ene Dag til at male i.

»Kan vi ikke høre mere om Stjernerne?« spurgte Catarina.

»Hvis Fyrstinden ønsker det, skal jeg fortælle om en Stjernetyder, som Kong Ludvig og jeg engang besøgte. Han er kendt under Navnet Lucius, og ingen ved, om han hedder det. Han bor alene inde i en stor Skov, og oppe i Toppen af et af de højeste Træer har han indrettet sit Observatorium. Han siger, at den hellige Rochus, som I véd plejede alle de Syge under Pesten i 1360, taler til ham gennem Stjernerne og lærer ham om deres Veje. Kongen og jeg kom til ham en Nat, og han stillede Kongens Horoskop.«

»Hvorledes var da det?« spurgtes der ivrigt.

»Det har jeg ingen Ret til at sige. Kongen var selv ikke helt tilfreds dermed. Men,« her vendte Philippe de Comines sig mod Catarina, »til mig sagde han blandt andet, at jeg skulde komme i Besøg hos en saare skøn Dame, og at denne Dame vilde faa en stor Lykke, medens jeg var hos hende.«

Catarina mærkede, at Blodet brusede igennem hendes Legeme og gjorde hendes Kinder røde.

— En stor Lykke, — skulde den store Lykke maaske være nærmere, end hun anede?

Hun svarede imidlertid muntert, og Samtalen fortsattes, indtil Cymon meldte, at Maaltidet ventede.

Catarina klædte sig ikke om, men beholdt sin hvide Dragt paa, og da de havde spist, fortsatte Malerne Arbejdet med den største Iver, indtil alle tre Billeder hen paa Eftermiddagen var fuldendte.

Saa blev der budt Forfriskninger om, og imedens blev Malerierne bedømte og beundrede.

Catarina var længe i Tvivl om, hvilket hun vilde vælge!

Hun hørte, at hendes Gæster sagte talte om, hvem hun dog kunde tænkes at ville give det til, og baade Don Alfonso og Giovanni Giocondo var hver især for deres Part sikre paa at skulle blive den heldige.

Endelig bestemte Catarina sig for Andrea del Verrochios.

Han havde malet et Brystbillede, gjort Himlens klare Farver en Smule mørkere og givet den som eneste Baggrund, og imod den Ro syntes det skønne Hoved forunderlig sjælfuldt, men med et Præg af ensom Drømmen over sig.

I Antonello fra Messinas Portræt var der saa meget af

»Dronningen«, at man hurtigt enedes om at sende det til Levkosia, og saa tegnede Giovanni Bellini Aar og Dag og de Ord, Giovanni Giocondo havde foreslaaet, ved sit Billedes Fod.

Catarina stod med sit valgte Portræt i Haanden.

Hun mærkede godt, at alle omkring hende ventede paa hendes Afgørelse, og hun saa' ikke paa nogen, men stirrede paa det skønne Ansigt med det ensomme Udtryk og sagde stiltfærdigt:

»Jeg takker Maleren, som malede dette smukke Billede, og beder ham tro, at jeg er hjertelig glad for Gaven. Men jeg vil gerne vente lidt og ikke endnu skille mig ved den. Saa derfor, kære Herrer, vil jeg gemme den. Der kommer nok en Gang, da den, jeg helst vil give den til, kan modtage den af mig.«

Skuffelsen var stor, men da ingen havde undt nogen anden Billedet, var man dog næsten tilfreds med at ikke en anden var bleven foretrukken.

For at lede Samtalen hen paa noget andet, roste man igen Billederne og fandt Bellinis smilende, barnlige Hoved fortryllende og undrede sig over den korte Tid, hvori Arbejdet var bleven udført, medens Malerne forsikrede, at det var bleven meget bedre, hvis Tiden havde været rigeligere tilmaalt.

Catarina bar selv sit Billede ind i sin egen Stue og stod og saa' tankefuld paa det.

»En stor Lykke — en stor Lykke skulde komme — hvornaar — —«

Da hun igen kom ud i Haven, var Gæsterne spredte til alle Sider, og Don Alfonso del Castello sad alene paa den Bænk, Catarina nylig havde forladt.

Hun gik venligt hen imod ham.

»Hvad tænker I paa, kære Don Alfonso?«

Han havde straks rejst sig og stod med bøjet Hoved foran hende.

»Jeg tænkte paa — at Eders Naade ikke gav det skønne Billede til nogen.«

»Ikke til nogen her — nej.«

»Og vil Eders Naade heller ikke skænke det bort?«

»Skal jeg skrifte for Jer?« sagde hun og saa' smilende

paa ham. »Hvis det nu er en stor Hemmelighed, saa maa jeg da gemme den, ikke sandt?«

»Det kan jeg jo ikke forbyde Jer, Fyrstinde.«

»Hvor I dog ser alvorlig ud, og for saa lidt. Men, kære Don Alfonso, hvad Vægt ligger der paa, om jeg gav det Billede bort eller gemmer det til en anden Tid?«

»Maaske megen Vægt — for mig.«

Catarina saa et Øjeblik forundret paa han. Saa sagde hun langsomt og med Betoning:

»Don Alfonso, — ingen af de Tilstedeværende skal nogen-sinde faa det Billede som Gave af mig!«

Der gik en smertelig Trækning hen over hans Ansigt.

»Ingen?«

Hun rystede sagte paa Hovedet.

»Nej — ingen — — —.«

Han løftede sit Blik og saa' ind i hendes ærlige Øjne, og han forstod, at hvem hun end havde gemt det til, — og sikkert var der nogen i hendes Tanker, — saa blev det aldrig *ham*, hvem hun valgte at skænke sin Gave.

Og i samme Nu forstod han ogsaa, at han havde mistet hende, og at hun nu, uigenkaldelig tabt, var langt dyrebare, var vokset langt fastere til hans Hjerte, end han havde tænkt sig det i alle disse Aar.

Catarinas blide Øjne var fæstede paa ham med forundret Bestyrtelse, men hun fattede sig hurtigt og lod, som om hun intet havde forstaaet.

Hun begyndte at tale om Billederne og hvor yndigt hun fandt det, Bellini havde malet, kun at hun paa det saa' ti Aar yngre ud end hun var, og da Don Alfonso derpaa anbefalede sig og vilde gaa, rakte hun ham Haanden, som han tog, men slap meget hurtigt.

Hun saa' tankefuldt efter ham, da han gik.

Ogsaa han, ogsaa han, hvis Venskab hun havde troet var urokkeligt, som aldrig kunde fortrænges af nogen anden Følelse. Hvorfor elskede han hende dog? Der var ingen, hun nødigere vilde gøre Sorg, end ham.

Hun smilede sørgmodigt ved at huske, hvor gammel hun var! Der var dog fuldt op af unge Kvinder. Og dog — hvor var det godt, at Mænd endnu brød sig om hende!

Tænk, om hun havde sørget sig saa gammel og grim, at Oletto vilde blive skuffet ved at se hende igen!

Det var det værste, der kunde hændes. Saa maatte hellere alle andre Mænd skuffes.

Hun gik langsomt rundt og saa' paa Palmerne, der var blevne førte her op og plantede. lige inden hun kom.

De lod til at gro alle. Ikke én af dem saa' ud til at være syg.

Saa opdagede hun Cymon, som hurtigt kom ud imod hende.

Han holdt et Brev i Haanden, og da han rakte hende det, stirrede hun paa det, blev hvid, saa Cymon forfærdet greb efter hende, og lukkede Øjnene i Svimmelhed.

Det var Olettos Skrift!

Hun kom til sig selv, sank ned paa en Stol, og da hun havde sendt Cymon bort, brød hun Brevet og læste dets korte Linjer.

Der stod:

»Madonna Catarina, nu kommer jeg.

Oletto.«

Intet andet. Men det var nok.

»Nu kommer jeg, nu kommer jeg — —« gentog hun stadig, og begreb ikke selv Ordene.

Var Oletto her? Sendte han hende Bud, at nu kom han? Var han altsaa lige saa sikker paa hende, som hun paa ham? Trods alt, — trods alt!

Ja, lige saa sikker, lige saa usvigelig sikker som hun!

Sikker som kun den er, der en eneste Gang har forstaaet, at intet i Verden kan skille de to ad, hvis Vilje vil det samme.

Oletto, — hun gentog hans Navn og syntes, at det lød nyt, forunderligt, og dog saa kendt, som havde hun elsket det i Tusinder af Aar, inden hendes Sjæl steg ned til Jorden, og hendes dødelige Legeme mødtes med hans.

Hun lagde Brevet sammen og holdt det fast i sin Haand.

Oletto kom — hvorledes — det gjorde intet til Sagen. Han havde aldrig løjet for hende. Han kom til hende, for han havde sagt det. Hun havde ventet paa ham, og han kom i sin Time.

Og det var godt saaledes!

Han havde gjort hende den bitreste Sorg, men maaske var ogsaa det godt!

Maaske vilde de aldrig være blevne saa fuldtud trygge paa hinanden, hvis ikke al den Længsel var groet op imellem dem og havde tvunget dem imod hinanden, bundet deres Hjerter til hinanden med Baand, som ikke engang Døden vilde have Magt til at sprænge.

Hun syntes, at hele Verden udenom havde beredt sig sammen med hende til at vente ham.

Aftenen var tavs og hvilefyldt. Kilderne vældede smalle og blinkende fra Jordens evige Skød, og de fjerne Skyer standsede paa deres Vej gennem Luftens Blaa og ventede — — ventede — —.

»Jeg har længtes efter min Herre, og nu kommer han til mig,« sagde hun sagte og jublende.

Saa gik hun langsomt hen imod Stien, der gled ned over Bjerget, ned mellem Engenes brede Grønne og de graa Olivenlunde, og standsede her.

Verden udenom var et Æventyr!

Men Brevet i hendes Haand var den store Virkelighed —.

Medens hun stod, med sit Blik sænket nedover, rank og stille i sin hvide Dragt, som et lysende Punkt i Aftenens klare og grænseløse Ro.

19. KAPITEL

» **N**U kommer jeg, Madonna Catarina!«
»Jeg har ventet Jer.«
»Og I vidste, jeg vilde komme?«

»Ja.«

De gik sammen over Bjerget, op imod det gule Slot. Han holdt hendes Haand mellem sine og lagde den imod sin Mund og sine Øjne, og medens de gik, syntes alle de Aar, i hvilke de havde været adskilte, at glide bort og forsvinde, som om de aldrig havde været.

Der var kun Øjeblikket, og i dette Øjeblik var kun hun og han, to Mennesker, der tilhørte hinanden.

»Jeg har tænkt paa Jer altid, Madonna Catarina!«

»Ja.«

»Det vidste I, selv om I ikke fik Bud fra mig?«

»Ja,« sagde hun og nikkede trygt.

De gik sammen forbi den stille graa Skov, forbi den Bænk, hvor Catarina havde siddet Model, op ad den brede Trappe og ind gennem Slottet.

Cymon stod udenfor Catarinas Værelser. Han veg tilside, da hun gik frem imod ham, og stirrede paa hende! saa aabnede han Døren for hende og bøjede sig dybere, end han nogen Tid havde bøjet sig for Dronningen.

Oletto traadte ind. Stuen lignede den, i hvilken han havde boet, da han var i Levkosia.

Han kendte Stolen der henne! I den havde han siddet og kæmpet mod sin Længsel, sagt til sig selv, at han maatte rejse, det var uværdigt for hans Stolthed at blive —

Hun gættede hans Tanker og saa' smilende paa ham.

»Ja — Herre!«

Han satte sig i den og saa' undrende paa hende.

Saa gik hun langsomt hen imod ham, knælede ned foran ham og lagde sine Hænder over hans Bryst.

»I vilde ikke holde af Dronningen, men gik bort fra hende. Hun glemte Jer ikke én Dag, men længtes efter Jer altid. Holder I nu af den lille Pige fra Venedig, som aldrig har elsket andre end Jer, Herre? Aldrig andre end Jer.«

Han tog hende i sine Arme og holdt hende fast.

»Madonna Catarina, — min Sjæl —.«

»Hvor I har været længe borte, længe — længe, — og alligevel er det, som om jeg neppe mere husker det. For jeg synes, I har været hos mig altid. Undertiden har jeg tænkt, at I var ond ved mig, fordi I lod mig længes saa meget. Jeg forstod det ikke, kære Herre, for jeg har jo tilhørt Jer altid. Men jeg vidste, at I vilde komme engang.«

»Ja, ja,« sagde han, »jeg har været ond imod os begge. Jeg vilde ikke dele Jer med nogen. Jeg undte Ingen et Ord af Jeres Mund. Jeg vilde ikke nøjes med at være Dronningens foretrukne Yndling. Jeg har Tilgivelse behov. Giv mig den, Madonna Catarina — min eneste Ven!«

Hun kunde ikke svare ham, hun kunde ikke tænke.

Hun gik under i den Fryd, der synes at forene Livets og Dødens Styrke i sig og næsten virker som en Smerte, fordi Sjælen fyldes til Overmaal, svimmel af den mystiske og dybe Glans fra den anden Sjæl, i hvis Favntag den forgaar.

— — —
Dagene kom, én efter én, blanke og forunderlige fra Tidens Hænder! Catarina tænkte, at det med ét var bleven en lykkelig Selvfølgelighed alt sammen.

Hun vidste, at Gæsterne havde været overvældede, forvirrede, at Philippe de Comines var bleven meget tavs og snart derefter havde sagt, at han ikke længere kunde undværes i Frankrig og derfor var nødt til at rejse, hvorpaa han med Kulde havde budt hende Farvel.

Hun vidste, at Don Alfonso havde set længe paa hende, og derpaa var gaaet bort fra hende med et roligt Ansigt,

hvorfra alt Blodet syntes at være vejet. Men senere havde han behandlet hende som altid før, naar hun kom til ham, dog uden nogen Sinde selv at opsøge hende.

Hun vidste dette og meget mere, men som om intet af det altsammen kom hende ved.

Naar Oletto ikke var hos hende, vilde hun helst være alene, og hun kunde tænke med forundret Medlidenhed paa sig selv, saaledes som hun var, da hun efter Olettos Afrejse fra Cypern ogsaa havde ønsket sig Ensomhed.

Hvor var det muligt, at et Menneske kunde forstaa baade at lide og glædes saaledes, og at Hjertet ikke gik i Stykker ved det?

Hun vidste neppe af, at Maanederne gik .

Hun saa' at Oliventræernes Frugter blev større og brune, faldt til Jorden og blev samlet op. At Gedernes kæln Kid selv var bleven Geder og glemte hende og sprang ned over Bjerget. At Dagene var en Smule kortere og Nætterne køligere.

Hun glemte det altsammen over det Under, som Livet var.

— — —
En Dag stod hun inde hos Oletto med Andrea del Verrochios Billede i Haanden.

»Hvad er det?« sagde han. »Et Billede af dig?«

Hun saa' paa det, medens hun fortalte dets Historie.

»Det er dit,« sagde hun saa. »Du har jo nok mig selv, men saa har du mig ogsaa, naar jeg er død.«

»Barn dog, hvor kommer du til at tænke paa det?«

»Jeg ved ikke,« hun rystede paa Hovedet, satte sig paa hans Skød og lagde hans Hoved ind imod sin Hals. »Er der ikke et Ord som siger, at Guderne er misundelige paa de dødeliges Lykke?«

»Hvad du dog er for et overtroisk Barn.«

»Det var da ikke saa forfærdelig slemt.«

»Var det ikke forfærdelig slemt at dø fra mig?«

»Værre — hvis du aldrig var kommen.«

»Men jeg kan ikke leve uden dig.«

»Da jeg var ung,« sagde hun tankefuldt og kyssede hans Haar, medens hun talte, »tænkte jeg altid, at jeg vilde dø, medens jeg dansede. Jeg vilde danse alle mine egne Danse som andre ikke kan, staa helt alene midt paa Gulvet

og danse for den, jeg holdt mest af. Og jeg vilde huske hele mit eget Liv, medens jeg dansede. Min Barndom, Huset hjemme og den mørke Kanal, som du plejede at komme fra. Og alt hvad jeg havde oplevet og længtes efter, det skulde man altsammen forstaa af min Dans. Og saa vilde jeg dø — var det ikke smukt — forstaar du, hvad jeg mener — ganske langsomt skulde min Sjæl danse sig fri og glide op imod Stjernerne.«

»Men nu,« sagde han og knugede hende ind imod sig, »nu vil du leve hos mig altid.«

Hun nikkede eftertænksomt.

»Ja, og dø, medens du kysser mig. Saa maa min Sjæl være hos dig altid.«

»Du maa ikke sige det. Du maa ikke tale saaledes. Nu skal du høre et Digt, jeg skrev til dig forleden.«

»Ja,« sagde hun og lod hans Haar glide langsomt mellem sine Fingre.

»Det hedder »Alkyone«, og jeg fandt Sagnet om denne Stjerne, den første og den evige, i en gammel Bog.

»Alkyone.

Der er gamle,
sære underfulde
Sagn om en Stjerne,
som før Dagene skabtes
og Lyset tændtes
straaled i det fjerneste Fjerne.

I Altets Nat,
i Verdensrummets mørkefyldte Hav
blev den sat.
Fra Tidernes Morgen
til Seklernes Grav
skal den lyse klar
evindeligt, ren og skær.

Alkyone,
Dronning blandt Stjernernes Hær,
som bliver og var.

Der er gamle,
 sære underfulde
 Sagn om en Elskov!
 herlig som Livet,
 evig som Længsel,
 mægtig som Døden,
 hvem al Magt er givet.

Tiderne skifte
 Verden forgaar.
 Kun Elskovs Lov
 tvingende mægtig
 urokket staar.
 Straalende lyser dens hvide Skær
 over Altet ud.
 Hver Drøm, som drømmes,
 hvert Haab, som fødes,
 bærer dens Bud —

Alkyone,
 Sjælenes Dronning og Brud,
 hellig, evindeligt, pletfri og prud.
 Du bærer den gyldneste Fryd i dit Skød,
 herlig som Livet, —
 evig som Længsel, —
 — — —
 kender ej Død.«

»Har du skrevet Musik til den?« spurgte hun.

»Nej, ikke endnu.«

»Jeg tror, det er sandt,« sagde hun med sit Blik dybt af Alvor, »der er en Elskov, som er den eneste. Mennesker kan leve i Aarevis, og de kan give deres Legemer hen og de kan tro, maaske, at de elsker. Og det er altsammen intet. Jeg ved det, for du har lært mig det. Jeg har været blind i mange Aar, og du har gjort mig seende. Om jeg blev skilt fra dig, om jeg aldrig saa dig mere, ja, om jeg saa ægtede en anden, det havde altsammen intet at betyde. Jeg har en Følelse, som havde vi tilhørt hinanden før, i et tidligere Liv, maaske paa en anden Klode. Jeg er aldrig

rolig, jeg er ligesom hjemløs, naar jeg ikke er hos dig. Du er min Herre og Mester, min Vilje og min Lov! Jeg véd, Oletto, at jeg ikke maa fortælle dig det — du vil elske mig mindre, fordi jeg elsker dig saa overmaade. Men det faar at være. Hvis du nogen Tid forlader mig for en anden Kvinde, vil jeg dø.»

»Tys, tys,« han lagde sin Mund over hendes, og hun lukkede Øjnene med et frydefuldt Suk. »Min Hjertenskær maa ikke tale saaledes. Catarina, min Sjæl, hvor skulde en Mand, som elsker dig, kunne glemme dig? Kvinder som dig glemmer man ikke. Du forstaar at holde en Mand fast. Og saa jeg, som har elsket dig allerede den Gang, du kastede mig bort.»

Han smilede og saa' ind i hendes underfulde Øjne.

»Vilde du blive meget bedrøvet, hvis jeg døde?« sagde hun pludseligt.

»Hvor kan du nænne at blive ved med det Spørgsmaal, Catarina, — Madonna — —.«

»Nu har du fortalt mig Æventyret om Alkyone. Nu skal jeg fortælle dig et andet. — Oppe paa Indiens højeste Bjerge, hvor det gælder Livet at komme, og hvor de store Ørne bygger deres Rede, der gror en underlig Blomst. Den er helt hvid. Hvid som en ganske let Sky, naar Solen skinner paa den, og den er i Form som en Skaal. Dejligere end alle andre Blomster, og man kan neppe taale at se den, for dens Hvidhed er blændende og forunderlig, og dens Duft gør svimmel. Kan man faa en saadan Blomst, da maa den, hvem man skænker den til, elske En altid. Men det gælder Livet at faa den. Den gror kun paa de farligste Steder, og der ligger altid en giftig Snog udenom dens Rod og vogter paa den. — Oletto, — jeg plukkede den Blomst, hvis jeg kunde. Indierne kalder den »Dødens Salighed«, fordi de, som prøver at faa den, saaledes beruses af dens skønne Duft, at de er lykkelige, selv om de styrter ned fra Bjerget eller stikkes tildøde af den giftige Snog. — Jeg vilde plukke den, hvis jeg vidste, hvor den var — Oletto!«

Han strøg med begge Hænder Haaret fra hendes Pande.

»Synes du, at du trænger til den Blomst?«

»Nej, det er ikke det. — Det er jo kun et Æventyr.«

Hun bøjede sit Hoved under hans Kærtegn, men der var et Udtryk af Smerte om hendes Mund.

Madonna Catarina — se paa mig.«

»Ja, ja.«

»Tror du, du behøver at give mig Trylleblomster?«

Hun smilede, fordi hun saa' ham gøre det, men blev straks efter igen alvorlig.

»Oletto, det er undertiden, som om mit Hjerte smertede, naar jeg tænker paa dig. Jeg synes, jeg maa dø, for jeg har ikke Kræfter til at leve, saaledes elsker jeg dig. Du kan vist ikke forstaa det, men det er sandt. — Nej, nej, sig ikke noget, jeg skal ikke tale mere om det, naar du ikke vil have det. Men begriber du da ikke, at alt hvad der kan komme nu, det gør intet. Jeg har elsket dig, jeg har tilhørt dig, været din egen. — Hvad der kommer efter dette, vil være let at bære, ogsaa Døden. Den har ingen Magt, for den kan aldrig skille min Sjæl fra din.«

»Madonna Catarina, — Sværnerske — hvor dit Hjerte dog banker. Jeg skal kysse det roligt! Tænk ikke paa Døden, tænk ikke paa hvad der kommer. Jeg har dig, jeg ejer dig — jeg ejer din Mund — og dit Bryst — — —. Madonna Catarina, min eneste Ven!«

20. KAPITEL.

DON Alfonso del Castello kom til Catarina og sagde til hende, at han maatte rejse.

Han undgik at se paa hende, medens han talte, for han vilde ikke møde hendes skuffede Blik.

»Det maa I jo, som I vil,« svarede hun stille.

»Jeg kan næsten ikke rejse fra Jer, Fyrstinde, men jeg synes ikke, jeg har Ret til at være her længere. Min Ungdom spildte jeg med at sørge over en uværdig Kvinde, og al den Glæde, jeg har haft, er kommen fra Jer.«

»Og saa rejser I — alligevel?«

»Spanierne er ved at ruste sig for Alvor og driver Maurerne ud. Det er en stolt Kamp! Jeg har aldrig kendt til at gøre nogen Nytte. Jeg har aldrig før kendt til at tænke paa andre end mig selv. Maaske jeg alligevel engang, inden jeg bliver helt gammel, ogsaa kunde faa en Lejlighed til at kæmpe som andre Mænd. Og Spanien trænger nu til alle sine Sønner.«

»Jeg ønsker Jer al Lykke. I har været mig den bedste Ven i mange Aar.«

»Jeg er overflødig nu.«

Catarina vilde gerne have sagt, at det var ikke saaledes, men de vidste begge, at det var sandt, og hun vilde ikke prøve paa at lyve for ham.

»I ved ikke selv, hvor meget godt I har gjort mig. Hvilken Hjælp I har været for mig, Don Alfonso.«

Han smilede trist.

Jeg er glad ved at tro, at Eders Naade undertiden

Olga Eggers: Venedigs Datter.

har fundet Trøst i mit Selskab. Men ingen kan forandre Lovene. Der er nogle Mennesker, hvem alt bliver givet — andre, hvis Skæbne det altid er at bygge paa Sand. Deres Arbejde synes ganske uden Nytte, naar man ser tilbage paa det.«

»Det gør mig ondt — det gør mig i Alvor ondt, at I tror, jeg vil glemme Jer. Mit Venskab for Jer vil jeg aldrig glemme, eller hvor god I var. I har hjulpet mig gennem alle de tungeste Tider i mit Liv.«

»Jeg klager ikke, det var ikke saaledes ment.« Han standsede lidt, for at hans Stemme ikke skulde røbe hans sviende Skuffelse. Han kunde ikke kæmpe imod sit Hjerte. Alt havde han sat ind paa at eje og beholde sin Ungdoms Elskede, og hun sveg og forlod ham. Saa havde han levet sit Liv for Catarina, hjulpet hende, trøstet hende, støttet hende, — og trods alle hendes venlige Ord — han vidste det, — hun behøvede ham ikke! Hun vilde leve sit Liv i hel Lykke uden ham. Alle disse Aar fulde af Omsorg for hende var for saavidt spildte. En fremmed havde stjaalet hende fra ham, og han gjorde hverken fra eller til. Hendes Lykke var ligesaa svimmel og vild uden ham. Han gled bort — og glemtes.

Noget efter sagde han sagtmodig:

»Jeg vil huske Jer altid som det underfuldeste, Gud lod mig møde paa min Vej. Jeg vil sende Jer Bud, naar jeg er med til at gaa imod Fjenden og drive dem ud af mit herlige Land. Skulde jeg falde, vil jeg sørge for, at I faar Brev derom. Og I vil da midt i Eders Lykke sende mig en venlig Tanke. Ikke sandt — min Veninde?«

Hun saa' paa ham med sine dybe Øjne, medens hun igen takkede ham og kaldte ham sin Ven, hvem hun aldrig kunde glemme.

Hun gav ham en Ring med en ildfunklende Opal og bad ham bære den til Minde om hende.

Og ofte, ofte senere lød denne søde og sælsomme Stemme i hans Øre, naar han saa' paa den flammefarvede Sten, og huskede den blide Haand, som havde rakt ham den, og som han havde kysset til Farvel og en Afsked, som ikke skulde følges af noget Gensyn.

— — —

Det var sandt, hvad Don Alfonso havde sagt, — Catarina savnede ham ikke, da han var rejst.

Hun holdt af ham, og hendes Ord var fulde af Taknemlighed, naar hun talte om ham, men Oletto var hos hende, og det var nok.

Oletto — hendes Elsker!

Livet syntes at blive rigere og underfuldere for hver Dag.

»Du er en klog lille Kvinde, Catarina,« sagde Oletto og saa' paa hendes Mund, der laa som en Blomst under hans fuld af Sødme og Længsel, og ventede paa hans Kys.

»Hvorfor?«

»Du er ikke nær saa ofte hos mig, som jeg ønsker.«

»Hvis jeg ikke er hos dig, tænker jeg paa dig.«

»Men jeg vil ikke nøjes med dine Tanker — jeg vil have dig selv.«

»Hvorfor er jeg klog?« spurgte hun forventningsfuldt.

»Fordi du altid lader mig længes.«

»Ja, ja!« hun lo og lagde sin Mund ind i hans Øre.

»Jeg skal jo næsten kalde, for at faa dig til at komme.«

»Men saa kommer jeg ogsaa!«

»Men jeg længes efter dig, ogsaa naar jeg har dig. Hvorfor er du anderledes end andre Kvinder?«

»Jeg er anderledes end de andre, fordi jeg elsker dig mere. Du véd slet ikke, hvor meget. Det kan en Mand ikke forstaa. Du optager mig i det Væsen som en Del af dig, men jeg forgaar i dig. Derfor er en Kvinde, som én Gang har elsket og er bleven forstødt, saa helt hjemløs.«

»Savner du aldrig nogen af dine Venner — ikke Don Alfonso?«

»Det véd du jo godt.«

»Jeg er glad, de er borte. Du skal ikke have andre end mig.«

Hun laa lidt i hans Favn, ganske stille, som i en dyb Hvile.

Saa sagde hun:

»Var det ikke underligt, hvad Don Alfonso skrev, at Filomena nu rejste Verden rundt med Paolo de Lusignan?«

»Hvorfor det?«

»Fordi det var dig, hun holdt af!«

»Ja, men det kunde jo ikke hjælpe hende.«

»Jeg mener kun — ja, jeg synes, det maa være lettere at leve alene end at tage sig en Elsker, naar man holder af en anden. Man maa jo hade den Mand, som tager En i Favn, medens man tænker paa en anden.«

»Mennesker glemmer!«

»Vilde du glemme mig, hvis jeg døde?«

»Catarina — —.«

»Du kunde ikke glemme mig,« sagde hun og rystede langsomt paa Hovedet. »Jeg véd, at du kunde ikke. Og hvis du tog andre Kvinder, saa maatte du tænke paa mine Kærtegn. Prøv paa at glemme mig, om du kan, Oletto, — jeg har givet dig den Glæde, som ingen anden Kvinde kan.«

— — —
Catarina nynnede, medens hun langsomt gik i den lille Skov af Oliventræer, som laa ved Haven.

Hun saa' paa Træerne, som om hun aldrig havde set dem før.

Hvor Træer var noget mærkeligt noget! De stod tavse og højtidsfulde og saa' alvidende ud. Groede, sugede Næring op i sig og skabte deres Frugtbørn, som levede af dem og drak deres Saft — aldeles som Mennesker.

Aldeles som hendes lille Barn, Olettos Barn, der drak Livet ind af hendes Legeme!

Saadan maatte Eva have følt, som hun nu.

Hun maatte have gaet rundt i denne forunderlige Verden og følt sig som en Del af Livet, medens hendes eget Legeme skænkede nyt Liv, — følt sig som det store Mysterium.

Verden var lige saa ny for hende, som den maatte have været for Eva.

Den var bleven forandret fra den Dag, da hun vidste at hun skulde føde et Barn.

Hun følte ofte noget, der lignede Medlidenhed med Oletto, fordi han ikke havde den samme Del i Barnet som hun.

Han maatte ikke staa udenfor!

Og saa nynnede hun Olettos Sange for Barnet, naar han ikke var der, og fortalte ham om det, naar han var hos hende.

Lykken var bleven anderledes, højtideligere, — havde faaet Evigheden over sig.

Hun og Oletto var bleven en Del af det Hele, opgik i Naturen som Træer og Jord, fordi hun bar Spiren til deres evige Fortsættelse gemt i sit Skød.

Træerne døde, og deres Frugter groede op og blev til andre Træer, fortsatte Livet, saaledes som hendes Barn skulde fortsætte det efter hende. Hun og Oletto prægede det, de skabte, med deres Præg, og var Guder, fordi de mægtede at give Liv.

Hun gik langsomt fra Træ til Træ og saa' paa dem alle med Ærbødighed.

Udenfor Skoven standsede hun, med en Følelse som om hun havde forladt en hellig Lund, i hvilken Guders Vilje fuldbyrdes.

Hun trak Vejret dybt og gik langsomt opad.

Hun var svimmel, men alt det kom vel af Træthed. Livet var bleven ligesom for overmægtigt. Hun forstod, om Mennesker blev dræbte af deres egne Følelsers Grænseløshed.

Oletto kom imod hende og tog om hende.

»Madonna Catarina, hvor har du været?»

»Jeg har været hos Træerne.«

Han saa' paa hende.

»Du er bleg, men du brænder jo af Varme.«

»Der er forunderligt hos Træerne, Oletto. Jeg synes, de ser ud, som om de vidste al Ting!«

»Men hvad mener du dog?»

»Jeg har tænkt saadan underlige Tanker. Jeg gik og nynnede for Barnet og syntes at Træerne fortalte mig noget, jeg ikke vidste før. Jeg syntes at jeg i Dag saa' Verden for første Gang, — eller saa' Livet — — —.«

»Du har jo Feber, Catarina.«

»Har jeg, — der var ogsaa underligt hos Træerne. Jeg tænkte anderledes, end jeg nogen Sinde har tænkt før. Maaske er det ikke fornuftigt. Forstaar du mig ikke, Oletto?»

Hun vendte sine Øjne imod ham, men Blikket var fraværende, og hendes Mund smilede med et fjernt og sælsomt Smil.

»Du er syg, «udbrød han angst og løftede hende op i sine Arme.

Hun lod ham bære sig som et taalmodigt Barn, men da han vilde gaa ind i Huset, standsede hun ham.

»Jeg er maaske lidt syg, Oletto. Der var saa underligt hos Skoven. Men lad mig blive her ude. Lad mig ligge her ude og se paa den. Jeg vil ikke ind i Stuerne.«

Forfærdet kaldte han paa Cymon og lod dem bringe Fyrstindens Seng ud paa den grønne Plads foran Huset.

Han lagde hende selv paa den og sad bøjet over hende.

»Gid Don Alfonso dog havde været her.«

»Jeg behøver ham ikke.«

»Cymon er redet efter en Læge. Vi vil sende Bud til Venedig!«

»Vi behøver dem ikke, Oletto.«

»Men kæreste Elskede, du er syg.«

»Det er ikke saaledes som du tror! — Men jeg har været alt for lykkelig.«

»Catarina, — du har Feber, du ved jo ikke, hvad du siger. Hvad skal jeg dog gøre! Se paa mig, Catarina!«

»Du forstaar det ikke. Barnet forstaar det — og Træerne.«

Han blev fortvivlet over hendes sælsomme og lykkelige Smil og over den Tone, hun talte i.

»Fyrstinden er meget syg,« sagde han til en af Pigerne.

»Send endnu et Bud til Asolo og sig, at de maa skaffe en Læge fra Venedig. Skynd dig. Sig, at Fyrstinden er vild af Feber. Skynd dig.«

Han bøjede sig over Catarina og kysede hende med angstfuld Lidenskabelighed.

»Se paa mig, Madonna Catarina! Kan du ikke se mig?«

»Jeg ser dig hele Tiden — jeg ser dig altid.«

»Du maa ikke smile saaledes, — du maa ikke tale, som om du var langt borte fra mig. — Catarina, Catarina, — jeg kan ikke leve, hvis du dør.«

Han knugede hendes Hænder uden at vide, hvad han gjorde, medens han selv rystede, som havde hendes Feber smittet ham. Han vidste ikke engang, om hun forstod, at hun var hos ham, eller hun troede at se ham i sine Tanker.

Hun laa stille, medens hendes Hænder klamrede sig om hans, og smilede lykkeligt, medens hun talte.

»Jeg har aldrig været Dronning eller gift. Det maa have været i en anden Tilværelse, det er ikke i denne. Og jeg maa jo da bedst vide det. Jeg har siddet paa Trappen

ud til den lille Kanal og ventet paa dig. Du véd nok, at du kom ofte, og du holdt af mig. Hvor er de Ørenringe, du gav mig? De har altid været hos mig. Men du forlod mig og rejste bort, og jeg længtes — jeg længtes — det var, som om mit Hjerte døde langsomt af sin Længsel efter dig! — Men du kom til mig, fordi du alligevel ikke kunde glemme mig!»

Hendes Ord sled sig som Pile igennem ham.

Han greb hjælpeløst om hende. Han kyssede hende, som vilde han med sine Kys tvinge hendes Sjæl til Klarhed, til at fornemme ham legemligt, og ikke som det Drømmebillede, hun saa' i sine Feberbillede.

»Du véd ikke, hvor det gør ondt at længes. Jeg har sagt dit Navn saa mange Gange, naar jeg syntes, jeg maatte dø, fordi du ikke vilde komme. Oletto — Oletto — — er det ikke et smukt Navn! — Jeg sagde det for Træerne i Dag, — eller er det længere siden, — det husker jeg ikke. — De forstod mig, — jeg sagde dem, at jeg skal have et Barn, som du har skabt i mig. Jeg har aldrig før faaet noget Barn, — ikke i dette Liv, véd du nok. For jeg har altid kun længtes efter dig. Og du kom tilsidst! — Skal jeg fortælle dig en Hemmelighed —? Da jeg var hos Tæerne, mødte jeg Gud, — eller Livet, — og jeg forstod ham, fordi jeg selv er som han. Det har du gjort mig til. Herre, jeg har ventet paa dig altid. — Det er Tusinder af Aar siden, at du fandt min Sjæl og tog den op i din. Derfor tilhører jeg dig. Der er sket saa meget med mit Legeme, men det har intet at sige. Det er dig, der ejer mig. — Min Herre og Mester, — min Herre, — hvor jeg er lykkelig — — — lykkelig — — —«

Hun talte saa sagte, at han bøjede sit Hoved helt ned over hendes for at kunne forstaa.

Han raabte paa Pigerne og lod dem sende nye Bud til Asolo.

De skulde ride, saa de sprængte Hestene, men de skulde skaffe Læger!

Tjenerne saa medlidende paa ham og rystede paa Hovedet, medens de gik for at sende nye Bud og skaffe ham kolde, vaade Tørklæder, som han lagde over Catarinas Pande.

Hun kærtegnede hans Ansigt med sine Hænder og blev forundret ved at opdage, at han græd.

»Hvorfor, — hvorfor —?« sagde hun og smilede.

Saa trak hun hans Hoved ned til sit og holdt det fast, medens han laa paa Knæ ved hendes Seng.

»Vi er meget lykkelige, ikke sandt Oletto? Nu gaar du aldrig mere fra mig, vel? Du kunde ikke nænne, at jeg mere skulde være bedrøvet. Og du synes, jeg er smuk. Har du været glad over mig? Og du er ogsaa glad over Barnet! Du skulde have været med mig inde i Skoven. Jeg har aldrig før tænkt paa, hvor underligt det er, at hele Verden skaber. — Nu forstaar jeg Gud!«

Hun laa stille lidt og kyssede ham, med sine Hænder lagt over hans Haar.

»Oletto, — kan du huske, hvorledes jeg har kysset dit Haar? Ofte har jeg drømt, naar jeg sov, at jeg kyssede det.«

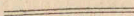
Hun lo med en lille sagte Latter, og den pinte ham, saa hans Ansigt fortrak sig i Smerte.

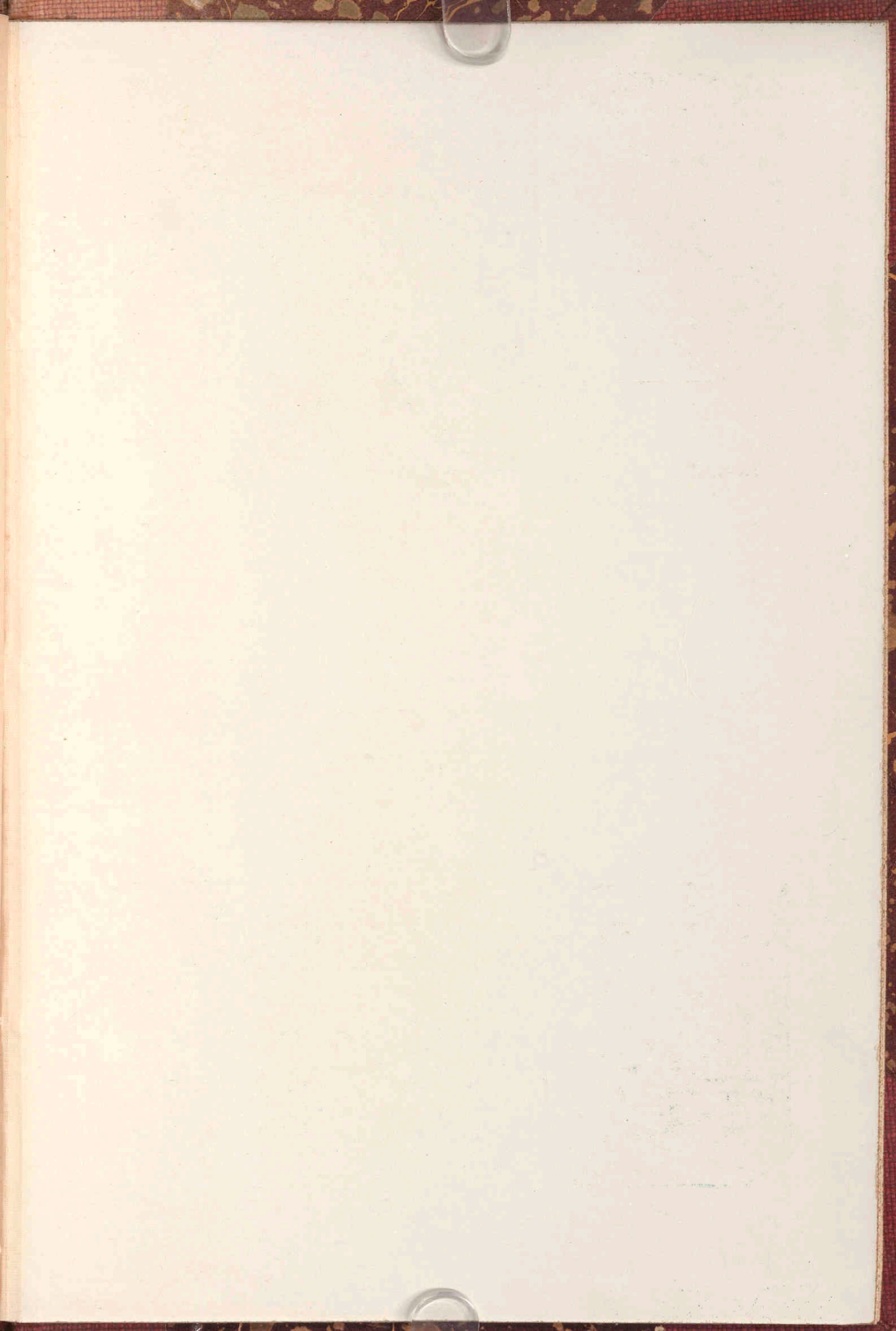
Hun mærkede det straks.

»Oletto — du er da vel glad? Hvad er der? Er der nogen, som gør dig bedrøvet? Men jeg er her jo! Det gør ingen Ting med de andre, — vel? Er det ikke godt altsammen, naar du har mig! — Hvis jeg engang dør, — du véd, at du har mit Billede, ikke sandt? Og hvis jeg dør, saa skal du kysse min Mund og tage min Sjæl ind i din. Fordi du ejer den. — Fordi jeg elsker dig — altid — —!«

— — —

Da Aftenen bredte sin gyldne og grænseløse Stilhed over Verden, døde Madonna Catarina, Oletto Marvasis Elskede.

DANSK
LITERÆRT
FORLAGS
2 KRONES
SERIE

Ekstrabladet:

Tom Gallon: „Død Mands Kærlighed“ — en Tugthusfange, der undviger, fortæller om sine mirakuløse Oplevelser paa en saadan Maade, at Haarene rejser sig paa Ens Hoved, og man føler det risle sig koldt ned ad Ryggen. I Retning af det spændende staar denne Roman meget højt.

Beatrice Heron-Maxwell og Florence E. Eastwick: „Den kinesiske Kniv“. Den er ikke fuldt saa blodig som „Død Mands Kærlighed“, men der er saamænd ingen Mangel paa Rædsler, alt er som det skal være.

Begge disse Sommerferie-Romaner vil gaa deres sikre Sejrsgang gennem Tusinder af Sensationslængsel hærgede Feriegæsters Hjerter.

